BESTSELLER

Jude Deveraux

EDITURA MIRON

UN FASCINANT ROMAN DE DRAGOSTE

Leah, o fată frumoasă şi săracă, printr-o întorsătură a sorţii, ajunge soţia lui Wesley, un tânăr de familie bună, bogat şi fermecător. Deşi o respinge la început, pe parcursul unui drum greu şi periculos spre Kentucky, Wesley descoperă că soţia pe care voia să o abandoneze este pasională, demnă şi curajoasă şi ar putea fi iubirea vieţii lui.

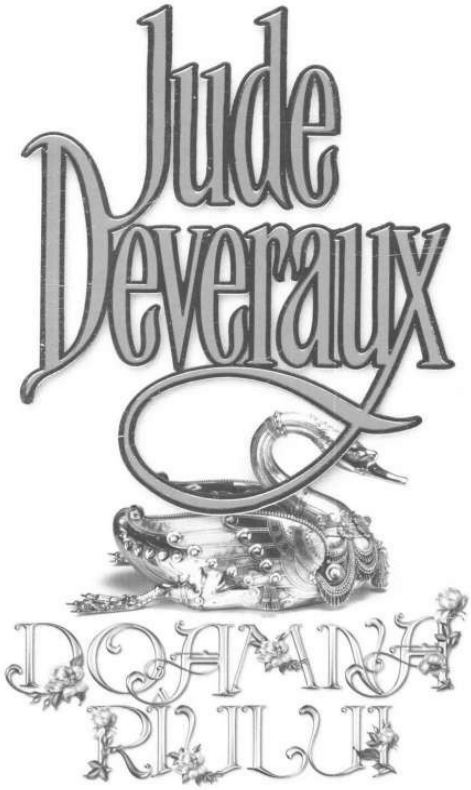

JUDE DEVERAUX

DOAMNA RÂULUI

Titlul original: LADY RIVER

Editura MIRON

Bucureşti, 2012

Capitolul 1

Virginia Riverfront

Septembrie, 1803

Mica tavernă era înconjurată de rafale de ploaie, iar lumina aurie a felinarului arunca umbre ciudate pe pereţi. Soarele cald apusese, iar acum taverna era friguroasă. În spatele barului înalt de stejar, era o femeie drăguţă cu părul lung, frumos şi şaten, prins sub o bonetă de muselină albă, ce spăla urmele de noroi. În timp ce muncea, fredona o melodie şi zâmbea, din când în când, făcând gropiţe în obraji.

Uşa din spate se deschise şi, împreună cu aerul rece, intră o fată, care rămase pe loc câteva clipe pentru a se obişnui cu lumina. Fata de la bar se uită la ea, oftă dezgustată şi zise, în timp ce se grăbi spre ea:

— Leah, de câte ori te văd, arăţi din ce în ce mai rău. Stai jos să mai pun nişte lemne pe foc, să te încălzeşti, spuse femeia în timp ce o aşeză, pe fata ce tremura, pe un scaun şi se duse să mai pună lemne pe foc. O privea pe sora ei mai mică, cu un amestec de suspiciune şi milă. Slăbise, deşi nu părea posibil, pentru că nu mai avea de unde. Părea că-i ies oasele prin rochia lălâie şi murdară;

avea ochii încercănaţi, iar nasul, ars de soare, i se cojea. Pe un obraz era zgâriată, iar pe celălalt avea urme de sânge.

— El ţi-a făcut-o? întreabă fata de la bar dezgustată, în timp ce îi punea feţei în faţă o halbă cu bere.

Leah zâmbi, luă berea caldă, cu ambele mâini, şi o bău dintr-o răsuflare.

— Ai făcut ceva, de te-a lovit?

— Nimic deosebit faţă de ce fac de obicei, spuse Leah după ce bău şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Leah, de ce nu...?

Leah o privi dur pe sora ei.

— Nu începe din nou, Bess, o avertiză ea. Am mai discutat despre asta. Tu fă ce ai de făcut, iar eu îmi port singură de grijă şi îi supraveghez şi pe copii.

Bess pufni nervoasă:

— E mult mai uşor să te întinzi pe spate pentru câţiva gentlemani curaţi, cum fac eu, decât ce ai tu de făcut.

Leah nici măcar nu reacţionă la vorbele pline de cruzime ale lui Bess. Se certaseră de prea multe ori pe tema asta ca să mai fie şocată. Cu doi ani în urmă, Bess a plecat de acasă şi de la tatăl lor nebun care le bătea regulat, „pentru că femeile erau păcătoase din naştere”. Fata cea

mai mare părăsise ferma dintre ape pentru a-şi găsi o slujbă şi, pe de altă parte, era „prietenoasă” cu câţiva bărbaţi. Bineînţeles că Leah lua bătaie pentru păcatele lui Bess. Acum Bess încerca să o convingă pe sora ei să părăsească nenorocita de casă a lui taică-său. Dar Leah rămăsese să aibă grijă de cei şase copii mai mici, fraţii şi surorile lor. Muncea pământul, gătea, repara casa şi, mai presus de toate, îi apăra pe cei mici de mâna grea a tatălui lor.

— Uită-te la tine, zise Bess. Arăţi de patruzeci şi cinci de ani şi câţi ai de fapt? Douăzeci şi doi.

— Cred, spuse Leah obosită. Se aşeza pe un scaun pentru prima oară în acea zi, iar băutura o relaxase. Ai ceva haine pentru mine? şopti ea.

Bess ar fi vrut să înceapă din nou, dar, în loc de asta, se duse în spatele tejghelei şi aduse şuncă rece, pâine şi muştar. Puse farfuria pe masă, în faţa lui Leah şi se aşează lângă ea. O observa cu coada ochiului cum ezita să mănânce.

— Dacă măcar îndrăzneşti să te gândeşti să nu mănânci ca să le duci ălora mici, le iau şi le mănânc. În faţa ta.

Leah zâmbi şi se repezi cu ambele mâini la mâncare. Cu gura plină şi cu ochii în farfurie, spuse, aşa, de parcă

răspunsul nu ar fi contat prea mult:

— L-ai mai văzut în ultimul timp?

Bess îi aruncă o privire ascuţită.

— Doar nu te mai gândeşti la... începu ea, dar se opri. Rămase cu ochii fixaţi spre foc, privind în gol.

„Săraca Leah”, se gândi ea. În anumite privinţe, Leah se asemăna cu tatăl lor, încăpăţânată şi greu de convins, ca o piatră. Pentru Bess nu fusese greu să plece şi să-şi părăsească familia, dar pentru Leah, familia însemna totul, chiar dacă taică-său era un bătrân lunatic şi dement.

După ce a murit mama lor, Leah a luat hotărârea să aibă grijă de copii, până ce ultimul dintre ei va fi capabil să se descurce pe propriile-i picioare. Refuza să plece, indiferent ce i se întâmpla. Şi cu încăpăţânarea caracteristică, avea un vis de care se agăţa cu disperare. Nu unul obişnuit, ca al lui Bess, de exemplu: mâncare, adăpost şi căldură. Visul lui Leah era irealizabil.

Tânjea după un anume domn Wesley Stanford.

Când Leah era o fetiţă mică, domnul Stanford venise la ei acasă, pusese câteva întrebări şi, ca mulţumire pentru răspunsurile frumoase pe care i le-a dat, a sărutat-o pe obraz şi i-a dăruit o monedă de aur în valoare de douăzeci de dolari. Când Leah i-a povestit incidentul lui Bess, feţei i-

au sclipit ochii. Bess ar fi vrut să-i cheltuiască imediat pe rochii noi, dar Leah a luat-o la fugă, ţipând că moneda a primit-o de la Wesley al ei şi că îl iubea şi că el o iubea şi că se va mărita cu el când va fi mai mare.

Tot timpul, Bess a meditat unde ar fi putut ascunde moneda rămasă necheltuită. Începuse să se gândească ce bine ar fi fost dacă Wesley i-ar fi oferit un buchet de flori. Încercase să uite de monedă, dar o observa pe Leah cum rămânea uneori privind în gol.

— La ce te gândeşti? întreba Bess, iar Leah răspundea:

— La el. Bess ofta şi plecă. Nu mai era nevoie s-o întrebe cine e el.

Câţiva ani mai târziu, Bess a luat hotărârea că nu mai poate locui cu taică-său, aşa că părăsi ferma şi îşi luă o slujbă în josul râului, ca barmaniţă. Elijah Simmons şi-a desfiat fiica cea mai mare şi i-a interzis să mai vină la fermă sau să-şi viziteze fraţii. Dar în timpul celor doi ani ce trecuseră, Leah reuşise să scape de la fermă de câteva ori ca s-o viziteze pe sora ei şi să ia hainele pe care i le strângea în timp. Oamenii ar fi vrut să ajute familia Simmons care era disperat de săracă, dar Elijah refuza încăpăţânat, neacceptând mila nimănui.

De câte ori venea la tavernă, Leah întreba de Wesley

Stanford. Acesta venea din când în când împreună cu fratele lui, iar Bess îi povestea cât de frumoşi şi de bogaţi erau. Îi spunea cât de fericită va fi cu el când se vor căsători. Pentru Bess era echivalent cu inventarea unui basm, dintre acelea care se spun la gura sobei în serile friguroase de iarnă şi credea că şi pentru Leah e la fel. Dar, cu câteva luni în urmă, Bess a anunţat-o că Wesley s-a logodit cu o tânără frumoasă, Kimberly Shaw.

— Acum pe cine o să mai iubeşti? spuse Bess râzând, dar îi pieri zâmbetul, văzând cum se albeşte Leah. Pe sub murdăria de pe faţa ei, Leah arăta de parcă i s-ar fi scurs sângele din trup.

— Leah, doar nu te gândeai la ceva serios cu un bărbat ca Wesley. El e bogat, foarte bogat, şi nici nu ar permite ca două sărmane ca noi să stea măcar la un metru de el. Această domnişoară Shaw face parte din clasa lui socială.

Tăcută, Leah s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit pe uşă.

Bess a fugit după ea şi a apucat-o de braţ.

— A fost doar un vis, nu-ţi dai seama? făcu o pauză. Dar unul dintre grădinarii lui Wesfey vrea să se însoare cu o fată din zona noastră.

Leah nu a răspuns nimic, dar, încă palidă, părăsise taverna, iar data următoare, când a venit în vizită, s-a

purtat de parcă nu ar fi auzit niciodată că Wesley Stanford e logodit. O rugase pe Bess să-i mai povestească despre el. De data asta Bess a încercat să se împotrivească, amintindu-i că e logodit. Dar Leah se uită atât de urât la ea, încât îşi înghiţi vorbele. Cu toate că părea fragilă, ştia să se impună când era cazul.

De atunci, Bess nu a mai contrazis-o şi, de câte ori venea Leah pe la ea, îi povestea de ultima vizită a lui Wesley. Nu menţionase că trecea mai des acum, pentru că taverna se situa la jumătatea drumului dintre casa lui şi cea a familiei Shaw.

Acum, Leah, rezemată de spătarul scaunului, îşi strecură mâna în buzunar şi mângâie moneda pe care i-o dăduse Wesley cu câţiva ani în urmă. Nu mai avea niciun semn pe ea, de cât o mângâiase. Au fost multe nopţi în care nu putea adormi din cauza durerii cauzate de bătăile pe care i le dădea taică-său şi în care lua moneda şi o mângâia gândindu-se la fiecare moment pe care l-a petrecut cu Wesley Stanford. A sărutat-o pe obraz şi din câte ştia era singurul sărut pe care îl primise în viaţa ei. Uneori, Bess spunea că e un încrezut, că se crede un zeu, mai presus de toţi, dar Leah ştia ce suflet bun are, ştia că nu mulţi ar fi sărutat o fetiţă slăbănoagă şi pe deasupra să-i mai dea şi

bani. Oamenii răi şi aroganţi nu fac asemenea gesturi. Bess nu îl cunoştea ca ea. Într-o zi, se gândea ea, se va întâlni cu Wesley, iar el va citi dragostea din ochii ei şi...

— Leah, ţipă Bess. Nu adormi. Bătrânul o să-ţi simtă lipsa. Trebuie să te întorci.

— Ştiu. Dar e atât de bine şi de cald aici.

— Ai putea să stai tot timpul dacă...

Leah se sculă de pe scaun, tăindu-i vorba lui Bess.

— Mulţumesc pentru tot, Bess, ne vedem luna viitoare. Nu ştiu ce am fi făcut fără tine şi fără...

Uşa mare şi grea se deschise şi intră un bărbat înalt ce o trânti în urma lui.

— Oh, Dumnezeule, şopti Bess, ca paralizată, după care sări de pe scaun să-l întâmpine. E o vreme îngrozitoare afară, domnule Stanford. Daţi-mi voie să vă ajut, spuse ea, luându-i pelerina de pe umeri şi uitându-se la Leah, care rămăsese cu gura căscată.

Nu se schimbase prea mult, se gândea Leah. Parcă era totuşi mai înalt şi mai musculos decât şi-l amintea ea, parcă şi mai chipeş. Părul negru şi ondulat îi ajungea până la umeri, avea picături de apă pe gene, făcându-i ochii mai întunecaţi, mai intenşi. Bess stătea pe vârful picioarelor, ca să ajungă să-i şteargă apa de pe jacheta de lână verde-

închis. Picioarele lungi şi musculoase erau îmbrăcate în pantaloni de lână, largi sus şi strâmţi jos, şi avea cizme de piele ce îi veneau până la genunchi.

— Nu eram sigur dacă e deschis. Ben nu vă dă niciodată liber? o întrebă el pe Bess, referindu-se la şeful ei.

— Numai dacă e sigur că sunt ocupată cu altceva. Nu e nimeni cu care să-mi petrec seara, aşa că mă ocup de bar, se alintă ea. Acum luaţi loc şi daţi-mi voie să vă aduc ceva de băut.

Bess îl conduse spre tejgheaua barului, încercând să-l ţină cu spatele la Leah, care rămăsese ţeapănă în mijlocul camerei, privindu-l cu ochii larg deschişi.

Wes se eliberă de mâinile ce îl împingeau.

— Ce vrei să-mi faci, Bess? apoi o văzu pe Leah, iar Bess observă licărul de curiozitate din ochii lui. O privea, aşa cum un bărbat se uită la o femeie. Cine e... prietena asta drăguţă a ta, Bess?

„Ce bărbat manierat”, se gândi Bess.

— E sora mea, Leah, spuse Bess cu jumătate de glas. Leah, mai bine te-ai duce acasă.

— Mai am timp, spuse Leah, păşind în lumină; Bess îşi privi sora cu ochii unui străin şi văzu cum sărăcia şi munca grea plutesc ca un nor deasupra ei. Dar pe Leah se părea

că nu o interesează înfăţişarea ei. Se uita fix la Wesley, care începuse să o studieze cu interes.

— Poate că doamnele vor bea cu mine un pahar cu bere.

Bess se puse între Leah şi Wes. Leah, în naivitatea ei, îl privea pe Wes aşa cum ar fi făcut-o numai o prostituată.

— Am treabă, iar Leah tocmai pleca. Spuse asta privind-o cu subînţeles pe sora ei.

— Nu mă aşteaptă nimeni acasă, zise Leah, ignorând-o pe Bess. Îmi face plăcere să beau cu tine un pahar, Wesley. Pronunţase numele de parcă îl spunea aşa de sute de ori pe zi – cum şi făcea de altfel – şi nu observă cum el îşi ridică sprâncenele curios.

— E bună berea, spuse ea.

Wes se uită la faţa ei murdară şi zgâriată, înainte de a trage banca să se aşeze.

— Adu nişte beri, îi zise încet lui Bess.

— Lucrezi pentru Ben? o întrebă Wes pe Leah.

— Încă mai locuiesc cu familia. Îl mânca din ochi, amintindu-şi fiecare unghi al figurii lui, memorându-i fiecare trăsătură. Ai mai găsit-o pe soţia prietenului tău? întrebă ea, referindu-se la prima dată când îl întâlnise pe Wes.

Pentru moment nu-şi dădu seama despre ce era vorba.

— Soţia lui Clay? întrebă el, apoi zâmbi, uluit. Nu se poate să fii fetiţa aceea care ne-a ajutat!

Tăcută, Leah puse pe masă moneda de aur, de parcă ar fi îndeplinit un ritual.

Întrebător, Wes o privi în lumină, uitându-se la găurica făcută pe marginea monedei.

— Cum...? întrebă el.

— Cu un cui, spuse ea zâmbitoare. Mi-a luat ceva timp să fac gaura, dar mi-era frică să nu o pierd dacă nu o leg cu o aţă de gât.

Wesley puse moneda înapoi pe masă, uimit. Cum o fi păstrat moneda când era evident că avea nevoie de atâtea lucruri? Părul ei, îngrozitor de murdar, era ascuns parţial de o bonetă şi se întrebă ce culoare o fi avut odată.

Când Leah întinse mâna să ia moneda, îi atinse degetele şi, oprindu-şi respiraţia, îi admiră unghiile curate.

Bess trânti halbele, în timp ce o privea pe Leah.

— Domnule Stanford, de ce nu-i povesteşti surorii mele cu ce tânără frumoasă şi încântătoare urmează să te căsătoreşti? Lui Leah i-ar plăcea să ştie totul despre ea. Spune-i cât de drăguţă este, cum dansează, ce haine frumoase are.

Wes îşi trase mâna şi începu să râdă.

— Poate că ar trebui să-i spui tu, Bess, că văd că ştii multe despre viitoarea mea soţie.

— Cred că aşa o să fac, spuse Bess, trăgându-şi un scaun de la o masă din apropiere şi vrând să se aşeze. Dar privirea lui Leah nu-i permise.

— Aş prefera să-l ascult pe Wesley, spuse Leah încet, dar cu ochii la Bess.

Se priviră un moment. De ce încerca să-şi protejeze sora? Doar asta voia de la ea! Of, dacă ar fi mai puţin serioasă cu sentimentele pe care le avea pentru acest bărbat. Oftând, Bess îi lăsă singuri.

Wes luă o înghiţitură zdravănă de bere, în timp ce o privea pe fata de lângă el şi se întreba de când era prostituată. Era bună în a atrage atenţia unui bărbat în ciuda înfăţişării respingătoare. Îl privea de parcă toată viaţa nu l-ar fi aşteptat decât pe el. Îl flata, dar îl şi descuraja. Se simţea de parcă i-ar fi datorat ceva.

— Ce spuneai, Wesley? întrebă Leah apropiindu-se de el, atât de mult, încât îi simţi mirosul oribil.

— Kimberly, spuse el cu jumătate de gură. Ar fi trebuit să se gândească la Kim, dacă nu era tentat de vrăjitoarea asta. Eşti sigură că vrei să asculţi? Adică, de obicei, femeilor nu le place să li se povestească despre alte femei.

— Vreau să ştiu tot ce se poate şti despre tine, spuse ea sinceră.

— Nu sunt prea multe de spus. Ne-am cunoscut cu doi ani în urmă, când a venit în vizită la fratele ei, Steven Shaw. Părinţii lor au murit când copiii erau mici, iar Kimberly a fost trimisă în Est să locuiască cu un unchi şi o mătuşă, în timp ce Steve a rămas aici cu rudele.

„Nu sunt prea multe de spus”, dar vorbăria lui Wesley se transformă într-o oră şi jumătate de povestire. Wes s-a îndrăgostit pe loc de frumoasa Kimberly, concurând cu încă vreo douăzeci de bărbaţi, şi i-au trebuit vreo doi ani ca s-o cucerească. Apot îi povesti cât de drăguţă e Kim, cât de blândă, de delicată, cât de mult iubea frumosul, cărţile şi muzica.

Mâinile lui Leah strângeau atât de tare cana de cositor, încât degetele i se albiseră.

— Te vei căsători în curând? şopti ea.

— În primăvară. În aprilie. Apoi, toţi trei, inclusiv Steven, vom pleca către Kentucky. Am cumpărat pământ acolo.

— Vei părăsi Virginia? îşi pierduse respiraţia. Dar ce faci cu plantaţia de aici?

— Nu cred că Virginia e îndeajuns de mare pentru mine şi pentru fratele meu. De când mă ştiu, şi am treizeci şi

patru de ani, sunt cunoscut ca fratele mai mic al lui Travis. Asta m-a făcut să-mi doresc un loc care să fie numai al meu. Şi apoi, îmi place perspectivă de a o lua de la început cu o femeie frumoasă lângă mine.

— N-o să te mai întorci? şopti ea.

— Probabil că nu, răspunse el, contrariat de seriozitatea ei. Se simţea atras de ea, în ciuda faptului că arăta îngrozitor şi mirosea şi mai şi S-a oprit ploaia şi mai bine m-aş duce acasă. Se ridică. Mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Aruncă trei monede pe masă, costul consumaţiei. Ne vedem săptămâna viitoare, Bess, strigă el de la uşă.

Leah o luă imediat după el, dar Bess o prinse de braţ.

— Eşti sigură că ştii ce faci?

Leah îşi trase mâna.

— Am crezut că ai vrut întotdeauna să fac bărbaţii fericiţi.

— Să-i faci fericiţi da, dar mi-e teamă că tu eşti obsedată de Wesley Stanford. Vei suferi, vei fi rănită mai mult decât de bătăile tatii. Nu ştii nimic despre bărbaţi. Nu ştii decât să scormoneşti în pământ după plante şi să faci mâncare. Nu ştii...

— Poate că o să învăţ! şuieră Leah printre dinţi. Îl

iubesc, iar el va pleca în curând, deci nu am decât o singură şansă pe care nu am de gând s-o pierd.

— Te rog, Leah, te rog, nu te duce după el. Se va întâmpla ceva îngrozitor, ştiu asta.

— Nimic îngrozitor nu se va întâmpla, spuse Leah calmă şi ieşi pe uşă.

Wesley tocmai se urca pe cal.

— Mă iei şi pe mine pe cal? îi spuse Leah.

Wes stătea drept, privind-o în lumina lunii şi dorindu-şi din inimă ca fata să plece: Era ceva la ea care aproape că îl înfricoşa, de parcă soarta i-ar fi adus unul în faţa celuilalt, ca şi cum ce se va întâmpla era inevitabil. Şi la dracu'! De când s-a logodit cu Kimberly i-a fost atât de credincios şi plănuise să rămână aşa până la căsătorie. Nu că nu ar fi vrut să se culce cu fata, dar ceea ce îl speria erau profunzimea şi seriozitatea ei.

— Hai să ne plimbăm, spuse el, ţinând calul de hăţuri; nu voia să simtă trupul mic şi subţire al lui Leah lângă al lui pe cal.

Leah nu s-a simţit niciodată atât de vie. Era cu omul pe care îl iubea. Asta era tot ce îşi visase de când era copil. Cu o mână pe moneda din buzunar, îşi strecură braţul pe sub braţul lui Wesley.

Se uită la ea; ori lumina lunii îi juca o festă, ori din cauza întunericului, părea drăguţă. Murdăria şi zgârieturile nu se mai vedeau, abia acum observa ce buze pline are şi ce ochi mari, seducători. Oftă ca un om care nu mai putea face nimic şi începu să meargă alături de ea.

Inima lui Leah bătea mai repede de când plecaseră din tavernă. Conştiinţa tulburată de trei căni cu bere îi spunea că Bess are dreptate şi că nu are ce căuta acolo. Dar se gândea că e singura ei şansă de dragoste şi că va profita de ea. Mai târziu, când Wesley va fi departe, şi când ea va rămâne cu familia ei, îşi va putea aminti de seara asta. Poate că o va săruta din nou.

Se uită la Wesley, iar gândurile i se reflectau în privire; el, fără niciun gând, îi dădu capul pe spate şi o sărută.

Ea se lipi de el, îşi simţea trupul uşor şi delicat în braţele lui dure, muncite din greu, şi îşi ţinea buzele închise într-un fel copilăresc. El se dădu înapoi şi o privi cu ochi scânteietori. Fata era un amestec ciudat de târfă şi de virgină. Cu ochii încă închişi, îi întinse buzele, îşi lipi gura de a lui, iar el i le desfăcu cu limba. Îşi dădu seama că învaţă repede şi în curând nu se mai gândi la nimic.

Fata i se dădu de parcă i-ar fi fost foame de el, iar Wesley îi răspunse după luni de refulare, dându-i capul pe

spate, mângâindu-i părul slinos şi întorcând-o pentru a o săruta mai bine. Se retrase cu ochii strălucind, cu răsuflarea grea. Părul nepieptănat şi murdar îi ajungea până la mijloc; buzele îi erau întredeschise.

— Eşti frumoasă, şopti el şi o sărută din nou, iar cu mâinile încerca să îi desfacă rochia.

— Nu! spuse Leah, înfricoşată dintr-odată. Visase doar un sărut, un sărut şi nimic mai mult, dar, deşi el luase mână de pe ea şi deşi îi spusese nu, ştia că, de fapt, nu-l va refuza niciodată. Wesley, şopti ea, străduindu-se să-l accepte, Wesley al meu.

— Da, iubire, şopti el distrat, în timp ce o săruta pe gât.

Materialul rochiei era vechi, aşa că i-o rupse foarte uşor. În câteva secunde, Leah stătea goală complet în bătaia razelor lunii. Trupul subţire îi reliefa fiecare os, fiecare muşchi. Singurul semn de feminitate erau sânii plini, mândri şi perfecţi. Cu mare grijă, o întinse pe pelerina care îi căzuse de pe umeri.

Leah, neştiind ce să facă, cum să-i dăruiască plăcerea pe care o simţea, aşteptă ca el s-o mângâie, în timp ce îşi arunca hainele peste tot.

Când intră în ea, Leah ţipă de durere. Wesley rămase aşa un moment, o mângâie pe păr, o sărută pe obraz.

Leah deschise ochii plini de lacrimi şi îl privi; o cuprinse un val enorm de dragoste. Era Wesley al ei, bărbatul pe care îl iubea dintotdeauna, pentru care ar fi murit.

— Da, şoptea ea, da.

Wesley continuă repede şi abia la sfârşit Leah simţi o idee de plăcere. Şi când el termină cu un geamăt, o luă în braţe şi şopti în urechea ei:

— Kimberly!

Trecură câteva momente până când Leah înţelese exact ce se întâmplase cu ea. A spus „Kimberly”.

Se roti de pe ea, se odihni un moment, în timp ce Leah se sculase în picioare şi încerca să se îmbrace cu rochia ei cea veche.

— Ai fost fată bună, spuse Wesley, în timp ce se căuta prin buzunarele pantalonilor pe care nu şi-i dăduse jos. Aruncă spre ea o monedă de aur, care îi căzu la picioare. Dacă vrei să ne mai întâlnim, o să-ţi mai dau o grămadă de monede din astea.

Împietrită, Leah se uita la el cum îşi aranja pantalonii, cum îşi lua de jos pălăria şi pelerina. Îi atinse obrazul în timp ce dădea să plece.

— Tu, fetiţo, o să mă bagi în bucluc. Se dădu înapoi. Sper că măcar *acolo* ai fost curată. Cu asta, se urcă pe cal

şi plecă.

A mai trecut ceva timp până ce Leah a reuşit să se mişte. Se gândea mai mult uimită, decât altfel: cum a putut să se facă de râs în asemenea hal, ce proastă a fost. Se simţea ca un copil care abia acum a aflat că nu există zâne. În toţi aceşti ani a reuşit să reziste vieţii îngrozitoare pe care o ducea, pentru că la capătul curcubeului era un zeu bun pe nume Wesley. Zeu care s-a dovedit a fi un bărbat care apuca tot ce i se oferea pe degeaba.

— Pe degeaba! exclamă ea, oprindu-se să ia moneda de pe jos. O ţinu un moment în mână, simţindu-i răceala, şi se gândi câtă mâncare şi haine ar putea cumpăra cu banii ăştia şi cât de uşor a obţinut-o. Râzând de visurile ei copilăreşti, a făcut ceea ce a fost probabil cel mai nepractic gest din viaţa ei: îşi luă avânt şi aruncă departe moneda, în întunericul râului, şi când auzi un pleosc, zâmbi.

— Nu toate femeile din familia Simmons sunt târfe, ţipă ea.

Simţindu-se mai bine, abţinându-se să nu plângă, pentru că învăţase de mult că lacrimile nu sunt bune la nimic, plecă înspre casă. O durea tot corpul şi se mişca încet, ştiind că nu putea ajunge acasă înainte de răsăritul

soarelui şi că o aşteptă o bătaie bună. Pierderea visului îi îngreuna picioarele şi simţea mai mult ca oricând cât de grea e viaţa.

Capitolul 2

Silueta înaltă, situată într-o pantă, a bisericii Whitefield era frumoasă în interior, cu pereţi tencuiţi în alb; soarele pătrundea prin ferestrele arcuite, luminând interiorul. Amvonul pastorului era situai deasupra capetelor oamenilor, atât de sus, încât nu se ajungea acolo decât pe o scară lambrisată cu lemn de nuc. Dedesubt, pe bănci dure de lemn, stăteau enoriaşii.

Wesley Stanford stătea lângă viitoarea lui nevastă, ţinând-o de degete pe sub numeroasele volane roz ale rochiei de mătase. Pătrunsă de importanţa momentului, Kimberly Shaw îl privea pe pastor cu capul ridicat. Era o femeie foarte drăguţă, cu obraji trandafirii, cu ochi mari, albaştri, şi cu buze moi, provocatoare. Îl privea din când în când pe Wesley şi zâmbea, înroşindu-se.

Lângă ea stătea fratele, Steven Shaw, o versiune mai înaltă şi mai mare a lui Kimberly, blond, chipeş, cu obrajii scobiţi.

În spatele lui Steven erau două cupluri, Clay şi Nicole Armstrong, lângă Travis şi Regan Stanford.

Travis îşi fâţâia silueta masivă pe scaun, nerăbdător să ajungă acasă, şi drăguţa lui soţie îi arunca priviri ucigaşe,

priviri pe care Travis le ignora. Pe partea cealaltă, Clay stătea nemişcat, privind-o din când în când pe negricioasa de nevastă-sa, de parcă nu ar fi fost sigur că e într-adevăr acolo.

Wesley, strângându-i mâna lui Kimberly, se gândea la tot ce avea de făcut în următoarele două săptămâni, după care el şi ea vor pleca în Kentucky. Duminică vor fi căsătoriţi, vor petrece noaptea – oh, dulce noapte – pe plantaţia Stanford şi de luni vor începe să-şi strângă lucrurile. În noul stat îi aşteptă pământul lui Wesley, cu o casă nouă, mobilată, şi cu o fermă de animale de care acum avea grijă un vecin. Pentru prima oară în viaţa lui va fi într-un loc în care nu va mai fi judecat după ce a spus şi a făcut fratele lui.

Când Wesley era adâncit în contemplarea scenei idilice, uşa laterală a bisericii se deschise violent. Reverendul Smyth făcu o pauză din intonaţia monotonă, pentru a vedea cine face atâta zgomot, dar ce văzu îl lăsă fără grai.

Nebunul şi bătrânul Elijah Simmons, cu faţa roşie de furie, trăgea în spatele lui, cu mâinile legate cu sfoară, pe cineva care ar fi trebuit să fie una dintre fiicele lui, dar figura ei plină de sânge, desfigurată, o făcea de nerecunoscut.

— Păcătoşilor! începu Elijah. Staţi aici în casa Domnului şi toţi sunteţi nişte păcătoşi!

O împinse pe fată înainte atât de tare, încât aceasta căzu în genunchi. Când Elijah o ridică de păr, se văzu dar că era însărcinată. Pântecul i se contura clar.

— Travis! spuse Regan rugătoare, dar Travis se sculase deja în picioare, încercând să-l oprească pe bătrân.

Elijah scoase un pistol din buzunarul hainei şi îl îndreptă către capul feţei.

— Târfa păcătoasă nu merită să trăiască.

— Eşti în casa lui Dumnezeu! strigă preotul.

Ţinând fata în continuare, Elijah se dădu înapoi către scări, spre amvonul preotului.

— Uită-te la ea! ţipă el, forţând-o pe fată să stea dreaptă pentru a-i pune burta în evidenţă. Ce păcătos a făcut asta?

Predicatorul începu să coboare pe scări, dar Elijah apăsă pistolul în tâmpla feţei. Părea numai pe jumătate vie, cu ochii umflaţi, sângerii.

Travis începu să o ia încet pe lângă bancă.

— Acum Elijah, vom afla cine a făcut asta şi aceia o va lua de nevastă.

— O s-o ia fir-ar al dracului! ţipă Elijah cu capul dat pe spate. Adunarea, cu ochii la el, îşi pierduse la unison

respiraţia.

— Nu, zise Travis, calm, înaintând centimetru cu centimetru. Un bărbat a făcut asta şi acel bărbat va trebui să se însoare cu ea. Acum dă-mi pistolul.

— Nu sunt mai mulţi bărbaţi! spuse Elijan. Am ţinut-o din scurt; am supravegheat-o zi şi noapte; am încercat să-i bag ceva credinţă în cap, totuşi târâtura... Se întrerupse, pentru că tocmai o trăgea pe fată. A lipsit toată noaptea de 12 septembrie. Pe 13 septembrie am bătut-o ca să se ruşineze măcar, dar a fost născută în păcat şi va muri în păcat.

Wesley, albindu-se din ce în ce mai mult, vedea cum lumea lui se năruie. Ştia că fata era Leah, cea cu care a petrecut o oră şi al cărui sânge de virgină îl văzuse pe lenjerie a doua zi dimineaţă. Ştia, fără nicio îndoială, că era al lui copilul pe care îl purta în pântece. Dacă recunoştea, poate că nu era necesar să se însoare cu ea, dar se întreba dacă Kim ar fi fost capabilă să-i ierte unica escapadă. Dar, dacă nu recunoştea, fata ar fi putut să-şi piardă viaţa.

Se ridică.

— Nu te băga, Wes, spuse Travis din colţul gurii.

Wesley se uită la bătrânul Elijah.

— Eu sunt tatăl copilului feţei, spuse el clar.

Pentru un moment, în biserică nu se auzi nici musca. Următorul sunet se auzi dinspre Kimberly.

— Aduceţi-l pe păcătos! scrâşni Elijah şi o împinse pe Leah pe scări.

Wesley şi Travis înaintară deodată, Wes prinzând-o pe Leah în braţe, înainte de a atinge podeaua, Travis luând pistolul din mâna lui Elijah.

Toţi începură să se mişte în acelaşi timp, părăsind biserica tulburaţi, Steven susţinând-o pe Kim, care ţinea capul sus şi avea ochii înlăcrimaţi, în timp ce Clay, Nicole, reverendul Smyth, Travis şi Elijah se luară după Wesley, intrând în sacristie.

Regan îşi ridică fustele şi fugi către uşa casei parohiale, unde ceru să fie aduse imediat apă caldă şi haine curate în sacristie. Când se întoarse, totul era haos. Fata zăcea întinsă fără viaţă pe sofa, iar Nicole îngenunchease în faţa ei. Clay stătea în spatele lui Elijah, care era aşezat în silă pe un scaun. Reverendul Smyth stătea într-un colţ. Şi în mijlocul camerei erau Travis şi Wesley, înfruntându-se ca doi tauri întărâtaţi.

— Credeam că ai destul cap ca să stai deoparte de tinere virgine. Ce e cu...? zbiera Travis.

— Căţeaua mi s-a aruncat în braţe, răspunse Wesley. De unde era să ştiu că nu e profesionistă? Am şi plătit-o.

— Prostule! De ce ai făcut pe sfântul şi ai zis în faţa tuturor că e copilul tău? Aş fi putut rezolva altfel.

— Cum mi-ai rezolvat toată viaţa, Travis? ţipă Wesley, cu pumnii strânşi.

Sosi apa, plecă servitoarea, cu ochii măriţi şi speriată, iar Regan îngenunche lângă Nicole. Ignorându-i pe cei doi bărbaţi din mijlocul camerei, începură s-o spele cu grijă pe fată.

— Crezi că Kimberly va mai rămâne cu Wesley după toate astea? o întrebă Regan pe Nicole, cu speranţă în voce.

— Probabil, răspunse Nicole, iar umerii lui Regan căzură de dezamăgire.

— Mă întreb de ce s-o fi culcat cu Wesley, dacă era virgină? şi după aceea de ce s-a întors la bătrân. Ştiai de sora ei, nu?

— Am auzit, răspunse Nicole. Apoi se uită la Regan cu sprâncenele ridicate. Pui ceva la cale?

Regan o privi inocentă pe Nicole.

— Ia uite! îl arătă cu capul pe reverendul speriat. L-au speriat pe reverend. Spune-i lui Clay să-l scoată pe Wes

afară şi eu mă ocup de Travis. Aş vrea să stau de vorbă cu fata asta.

Regan trebui să-şi pună trupul micuţ între soţul ei şi fratele lui, şi să-l bată pe Travis cu pumnii, ca să-i atragă atenţia.

— Vreau linişte aici! ţipă la el. Duceţi-vă în altă parte să urlaţi unul la altul.

— Dacă vii să-mi spui ce să fac... începu Travis, dar Clay îi prinse de braţ. Hai să mergem afară. Feţei îi e rău. Arătă cu capul spre canapeaua unde era întinsă Leah.

— Păcătoase! Toate femeile sunt păcătoase, scrâşni Elijah, şi Clay îl apucă pe bătrân de braţ şi îl împinse pe uşă, în spatele lui Travis şi Wesley, care renunţaseră momentan la ceartă. Reverendul mergea pe vârful degetelor, în spatele lor.

— E mai bine, oftă Nicole, când în cameră se aşternu liniştea. Cum îi suporţi pe amândoi sub acelaşi acoperiş?

— E un acoperiş mare, răspunse Regan, dar cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât se înrăiesc. Nu, îi spuse repede lui Leah, care încerca să se ridice. Stai întinsă şi nu te mişca.

— Te rog, şopti Leah printre buzele crăpate şi umflate. Trebuie să plec acum, cât nu e aici.

— Nu poţi pleca. Mă îndoiesc că poţi să mergi. Acum stai liniştită, zise Nicole.

— Cred că trebuie să o luăm acasă şi s-o hrănim, zise Regan, iar vorbele nepronunţate „şi s-o spălăm”, rămaseră în aer.

— Nu, zise Leah. Nu vreau să-i fac probleme lui Wesley. Să se însoare cu Kimberly a lui. Îmi pare aşa de rău de copil!

Nicole şi Regan se uitară una la alta.

— De când îl ştiai pe Wesley? întrebă Regan.

— Dintotdeauna, şopti Leah, rezemându-se de perne. Privindu-le cu un ochi, pe jumătate închis, i se părea că ambele femei arată ca nişte îngeri, foarte frumoase, cu bucle negre şi moi, îmbrăcate cu rochii dumnezeieşti. Trebuie să plec...

Regan o împinse blând înapoi şi îi puse o cârpă umedă pe faţa umflată.

— Îl ştii pe Wesley dintotdeauna şi totuşi nu te-ai culcat cu el decât o dată?

Leah zâmbi chinuit.

— Nu l-am văzut decât de două ori. Spunând asta, adormi, sau, mai bine zis, intră într-o stare de inconştienţă.

Regan se ridică pe călcâie.

— Mi-ar plăcea să aud restul poveştii. Ce-o fi căutat Wesley cu o fată ca asta, când ar fi trebuit să-i fie credincios alteţei sale regale, Kimberly?

— Alteţei... zâmbi Nicole. Oh, Regan, nu i-ai spus aşa şi în faţa lui Wesley, nu?

— Nu, dar am spus-o în faţa lui Travis. Ce proşti sunt bărbaţii! Amândoi sunt de părere că este feminitatea întruchipată. Ştii, aş prefera ca Wesley să se însoare mai degrabă cu... arătă către masa inertă şi sângerândă care era Leah, cu asta, decât cu drăguţa domnişoară Shaw, înainte ca Nicole să apuce să-i răspundă, uşa se deschise brusc şi înăuntru intră fugind Bess Simmons, sora lui Leah.

— O să-l omor! ţipă ea, căzând în genunchi şi luând mâna inertă a lui Leah, Trăieşte? O să-l omor.

— Trăieşte, şi pe cine ai de gând să omori? Pe tatăl ei sau pe Wesley? întrebă Regan, venind lângă Bess.

— Pe bătrân. Leah a primit ce a vrut de la domnul Stanford.

— Oh? întrebă Regan interesată, întinzându-i o mână lui Bess, ca s-o ajute să se ridice. Atunci, Leah s-a aruncat pe Wesley?

— Oh, da. Fată proastă. Se uită cu drag la Leah. Ar fi făcut orice pentru domnul Stanford.

Regan şi Nicole o aşezară pe Bess pe un scaun.

— Spune-ne, ziseră în cor.

În câteva minute, Bess le povesti totul.

— Deci, cu ajutorul lui Leah m-a găsit Clay pe insula aceea, zise Nicole gânditoare.

— Şi l-a iubit pe Wesley în toţi anii ăştia? zise Regan.

— Nu a fost dragoste adevărată, spuse Bess, odată ce nu l-a văzut atâţia ani, dar Leah a crezut întotdeauna că e îndrăgostită de el.

— Mai bine decât Kimberly, zise Regan încet.

— Regan... o avertiză Nicole. Nu cred că îmi place ce gândeşti.

— Bess, zise Regan luminată la faţă şi luând-o pe Bess de braţ, a fost drăguţ din partea ta că ai trecut pe aici şi îţi jur că Leah va fi bine îngrijită. Expertă, Regan o conduse pe femeie până la uşă.

Rezemându-se de uşa închisă, lui Regan îi străluceau ochii.

— Fata ţi-a salvat viaţa şi e îndrăgostită de ani de zile de Wesley.

— Regan, ai de gând să te amesteci în toate astea? Totul e între Wesley şi Kimberly. Ar trebui să luăm fata acasă, să se însănătoşească, să nască copilul şi probabil

să-i găsim un loc de muncă.

— Şi cu copilul lui Wesley cum va rămâne? zise Regan. O să lăsăm să-l crească nişte străini?

— Poate că l-ar putea adoptă Kim şi Wes...? începu Nicole, dar se opri. E cam încurcată treaba.

— Păi este, cu draga şi dulcea Kimberly. Mă îndoiesc că ar fi în stare să-şi crească propriul copil, darmite pe al altuia. Regan se aşează. Uită-te la ea, Nicole, şi spune-mi cum crezi că arată spălată.

Nicole ezită, dar făcu cum spusese Regan. Ştia unde ţinteşte şi era sigură că ar trebui s-o oprească, dar, în acelaşi timp, era de acord cu ea. De câteva luni sperase să se întâmple ceva ca Wesley să nu se însoare cu Kim.

Nicole studie faţa bătută a lui Leah, încercând să fie cât mai obiectivă.

— E bine făcută. De ochi nu pot spune nimic în halul în care arată. S-ar putea să nu fie niciodată drăguţă, dar nici urâtă.

— Ei bine, nu putem spera să fie mai drăguţă decât Kimberly. Nicole! zise ea, ridicându-se. Cred că ar trebui să insistăm ca Wesley să se însoare cu mama copilului, pentru a face un lucru onorabil.

— Regan, oftă Nicole, exasperată. N-o să meargă. Ştii că

Travis poate aranja în aşa fel, încât fata să nu aibă nevoie de nimic niciodată, iar Wes nu e obligat să se însoare cu ea.

— Va fi mai fericit cu străina asta decât cu Kimberly. Fata îl iubeşte pe Wesley şi ştiu că Kim nu poate iubi pe cineva în afară de propria-i persoană.

— Dar Wesley o iubeşte pe Kim, zise Nicole încăpăţânată, încercând s-o potolească pe prietena ei. Nu o iubeşte pe fata asta.

Lui Regan nu-i venea să creadă.

— Ai auzit-o pe sora ei. Fata ar fi putut s-o ducă bine în tavernă, dar a ales să rămână şi să-i îngrijească pe fraţii ei, chiar dacă trebuia să suporte bătăile tatălui ei. Câţi oameni cunoşti care ar face asta? Domnişoara Shaw?

— Poate Kimberly nu, dar...

— Avem de ales între Kimberly sau această fată bătută, neiubită şi neapreciată.

Nicole izbucni în râs.

— Oh, Regan, într-adevăr exagerezi. Nimic din ce ai spus nu are sens. Wesley va hotărî.

Regan se gândi un moment.

— Dacă tu şi Clay sunteţi de acord cu mine, şi îl avem pe Travis de partea lui Kim – Wesley face întotdeauna pe

invers de ce spune Travis – s-ar putea să obţinem ceea ce vrem.

— Clay nu poate s-o sufere pe Kimberly, zise Nicole.

— Şi tu, Nicole, ce părere ai de Kimberly?

Nicole o privi pe Leah îndelung.

— Nu suport să văd nefericit pe cineva. Wesley e înnebunit de criticile lui Travis.

— Şi nu ar fi bine pentru el să aibă o şansă cu o nevastă nouă, într-un ţinut nou, o şansă adevărată de fericire, nu una ratată de la început? şopti Regan.

— Clay credea că voia să se însoare cu Bianca, dar soarta a făcut în aşa fel, încât a rămas cu mine, zise Nicole încet.

— Va trebui să ajutăm puţin soarta, nu?

Nicole se uită la Regan cu ochi surâzători.

— Mi-e teamă că da... dacă „teamă” e un cuvânt potrivit.

În ciuda reţinerilor, Nicole era cea mai entuziasmată de căsătoria lui Wesley cu Leah. Clay îşi privea nevasta în ochi, amintindu-şi perfect cum a vrut să se însoare cu altă femeie. Şi, apoi, nu putea s-o sufere pe Kim, ca să-i ţină partea. Zise:

— Îi sunt dator lui Wesley. M-a ajutat să scap de Bianca.

Sper doar ca Leah să se dovedească a fi o femeie mai bună.

— De asta sunt şi eu îngrijorată, răspunse Nicole.

Dar când Clay, Regan şi Nicole se duseră la Wesley şi Travis, aceştia erau ciudat de tăcuţi şi nu mai era nevoie să convingă pe nimeni.

— Vorbeşte tu cu el, îi zise Travis lui Regan. Crede că trebuie să se însoare cu târfa aia de două parale, doar pentru că s-a nimerit să fie primul client.

Regan nu spunea nimic, cu mâna pe braţul soţului ei.

Nicole se duse lângă Wesley, pentru a se uita în ochii lui.

— Nu crezi asta, nu?

Wes clătină din cap.

— Nu vreau să mă însor cu ea, dar e de datoria mea. Îmi poartă copilul în pântece.

— Şi cu Kimberly? întrebă Nicole încet.

— Ea...

— Wesley, zise Nicole cu o mână pe braţul lui. N-o cunosc pe fată, dar cred că are calităţi de soţie bună.

Wesley pufni.

— E fiertilă. Acum, ce-ar fi să facem treaba?

— Pentru numele lui Dumnezeu, măcar mai gândeşte-te câteva zile, explodă Travis. O să-i găsim feţei un soţ. Ar

putea să...

— Travis, să-l iei p-ăla şi să ţi-l bagi în...

— Wesley! îi întrerupse Regan. O vei urî pe Leah când va fi soţia ta?

— Îi voi oferi şi ei şi copilului totul. Acum, ce-ar fi să mergem înăuntru la – zâmbi cinic – mireasa mea?

Înainte să apună soarele, Leah deveni doamna Wesley Stanford. Nu prea înţelegea ce se întâmplase, parcă era unul din visele ei, stând la o ceremonie de căsătorie cu bărbatul pe care îl iubea.

Grupul solemn nu scoase un cuvânt. O ajutară pe Leah să semneze în registru, apoi braţele puternice ale lui Clay o duseră într-o căruţă. Era prea bolnavă ca să observe că noul ei soţ şi fratele lui nici nu se uitau la ea.

O aşezară într-un pat moale şi curat.

— Camera mea, pufni Wesley, când Regan şi Nicole o întinseră pe fată în pat. Ar trebui să plec.

— Să pleci! Regan rămase cu gura căscată. Cu o soţie nouă şi...

Privirea lui Wesley o întrerupse.

— Dacă tu crezi că pot s-o privesc zilnic şi s-o suport, atunci nu mă cunoşti. Scoase o geantă din garderobă şi începu să arunce haine în ea.

— Unde te duci? şopti Regan. Doar n-o s-o părăseşti pe ea şi pe copil.

— Nu, îmi cunosc îndatoririle. Voi avea grijă de amândoi, dar cum trebuie să încerc să mă resemnez cu... *asta.* Mă duc la ferma mea din Kentucky, fac treabă şi mă întorc în primăvară. Atunci copilul va fi destul de mare să călătorească.

— Doar nu ne-o laşi nouă şi pleci, ţipă Travis din prag. Ai fost nobilul care a simţit că trebuie să-i salveze cinstea. Nici nu pot spune că e uman. Ia-o cu tine. Nu vreau să-mi aduc aminte de prostia ta.

— Trece cheltuiala din jumătatea mea de avere, ţipă Wesley.

— Nu pleca aşa, se rugă Regan, dar Wesley plecase deja. Du-te după el, îi zise lui Travis. Nicole şi cu mine vom avea grijă de fată. Nu te despărţi aşa de fratele tău.

După ce ezită, Travis o atinse pe micuţa sa nevastă pe obraz şi apoi o luă la fugă pe scări. Regan îi văzu, pe fereastra dormitorului, pe cei doi fraţi îmbrăţişându-se.

Capitolul 3

La două zile după plecarea lui Wesley, Leah născu un băiat mort. A plâns deasupra pătuţului, după care a fost trimisă înapoi în pat, unde a dormit zile întregi, trezindu-se din când în când doar ca să mănânce.

Când Leah se trezi în cele din urmă şi se uită în jurul ei, era sigură că se află în paradis. Stătea în mijlocul patului enorm, cu baldachin şi lenjerie crem. Pereţii erau zugrăviţi în alb şi acoperiţi cu picturi reprezentând corăbii în larg şi bărbaţi la vânătoare şi mai erau scaune şi mese cum nu mai văzuse.

Îşi permise un moment să se bucure de ele, înainte de a se da jos din pat. Purta o bonetă pe cap şi o cămaşă strălucitor de albă; miratã, pipăi materialul.

— Da ce crezi că faci? întrebă o femeie din uşă. Doamnă Regan! strigă ea peste umăr.

Când sosi Regan, Leah se luptă cu femeia care nu-i dădea voie să coboare din pat.

— Sally, asta e tot.

— Nu le cunoaşteţi pe astea de teapa ei, spuse fata în casă, pufnind dispreţuitoare şi împingând-o pe Leah de şolduri.

Regan se îndreptă spre ele.

— Sally! comandă ea. Ieşi afară din cameră şi vorbim mai târziu. După ce plecă, Regan se întoarse către Leah, care încerca din nou să se ridice. Trebuie să te odihneşti.

— Trebuie să-i îngrijesc pe cei mici. Bătrânul o să-i lase să moară de foame.

Blândă, dar hotărâtă, Regan o împinse pe Leah înapoi în pat.

— S-a rezolvat problema asta. Travis şi Clay s-au dus la fermă la tine şi i-au luat pe toţi fraţii şi surorile tale şi i-au dat în îngrijire la diferite familii. Cât despre tatăl tău, nimeni nu l-a văzut de săptămâni, de când... a venit la biserică. Acum, tu nu trebuie decât să te odihneşti, să mănânci şi să te faci bine. Când o să te înzdrăveneşti, îţi vei putea vedea familia. Ah, uite mâncarea.

Leah rămase stană de piatră când i se aşeză pe picioare o tavă de lemn frumos pictată, plină cu mâncare.

— N-am ştiut ce îţi place, aşa că am comandat mai multe feluri, spuse Regan, ridicând capacele de argint pentru a-i arăta varietatea de mâncăruri fierbinţi.

— Eu... spuse Leah înţepenită.

Regan o bătu uşurel pe mână.

— Să mănânci cât de mult poţi şi ce-ţi place, după care

vreau să dormi. Va trebui să te îngraşi puţin, apoi trecem la treabă. Oliţa camerei este sub pat. Spunând asta, Regan părăsi încăperea.

Leah se repezi asupra mâncării cu ambele mâini, mâncând ca întotdeauna, cât putea de repede. Nu-i păsa de mâncarea cu care păta aşternuturile patului. Când termină, folosi oliţa de cameră şi o vărsă pe geam, aşa cum făcea acasă. Întinzându-se, se urcă înapoi în pat şi se culcă, nemaiauzind furia lui Travis când află ce a făcut cu conţinutul oliţei.

Zece zile, Leah nu făcu altceva decât să se odihnească şi să mănânce şi, când vânătăile şi zgârieturile i se vindecară, Regan o privi mai atent. Regan îi spusese lui Leah de plecarea lui Wesley în Kentucky, pretextând că e ceva ce intenţionase să facă mai demult.

Leah învăţă să lase oliţa în grija servitoarei, dar nu îndrăzni să iasă încă din cameră. Se aşeza la fereastră şi privea clădirile de pe plantaţia lui Travis, uitându-se la sutele de oameni ce îşi vedeau de treburile lor şi începuse să se simtă sătulă de atâta odihnă.

— Când voi începe munca de care mi-ai zis? o întrebă pe Regan.

Regan îi luă obrazul în mână şi îi studie faţa în lumina

soarelui. Zgârieturile erau aproape complet vindecate.

— Ce-ai zice de mâine dimineaţă?

— Bine. Leah zâmbi. Ai ceva să mă îmbrac? Ceva vechi; zise ea, arătând cu capul spre rochia albastră de mătase a lui Regan.

— Cred că încă nu e cazul să ne îngrijorăm în privinţa garderobei, spuse ea gânditoare, dacă Nicole e liberă. Nu-i mai lăsă timp lui Leah să pună întrebări. Trebuie să plec. Sunt atât, atât de multe pregătiri de făcut, spuse ea distrată în timp ce ieşea din cameră.

Când Leah se trezi în dimineaţa următoare, Regan şi Nicole stăteau lângă patul ei, îmbrăcate în rochii de muselină, cu părul acoperit şi cu expresii hotărâte întipărite pe figuri.

— Nu va fi uşor, murmură Regan. Cu ce începem?

— Cu corpul. Părul, mâine.

Înainte ca Leah să poată spune un cuvânt, fiecare femeie o luă de câte un braţ şi o scoaseră din dormitor, în timp ce ea, târâtă pe jumătate, se uita de jur împrejur la covoare, tablouri şi mobila magnifică. O coborârâ pe scări, către o cameră destul de mare, încă frumoasă în comparaţie cu locul în care trăise.

— Asta va fi camera mea? Aşteptaţi! ţipă la Regan şi la

Nicole, care aproape că smulseseră cămaşa de pe ea. Se zbătu, luptându-se să-şi acopere trupul gol. Nu puteţi...

— Obişnuieşte-te cu asta, Leah, ordonă Regan, pentru că nu vei purta niciun fel de haine zilele astea.

— Nu aveţi dreptul – începu ea, adunându-şi cămaşa de pe podea.

— Intră! comandă Regan, arătând către o cadă enormă, din mijlocul camerei.

Leah stătea perfect nemişcată, acoperindu-se cu cămaşa.

Nicole veni lângă ea.

— Leah, spuse ea ferm. Acum eşti o Stanford, iar numele şi casa asta frumoasă cer anumite responsabilităţi. În primul rând, nu poţi sta la masă mirosind mai rău ca o hazna, ca acum, de exemplu. Şi apoi, Regan şi cu mine vom dedica persoanei tale următoarele săptămâni – sau luni, dacă e nevoie – ca să facem din tine o Stanford. O să te curăţăm, o să te cremuim, o să-ţi punem măşti şi când vom fi gata te vom învăţa gramatică, cum să mergi, bunele maniere, dar asta necesită muncă.

Leah se uită de la o femeie la alta.

— Când o să terminaţi, o să miros şi eu ca voi? Când Wesley s-o întoarce, o să mă vadă cu o rochie la fel de

frumoasă?

Regan şi Nicole îşi zâmbiră.

— O rochie frumoasă. Wesley va fi mândru că eşti soţia lui.

Peste câteva zile se întreba dacă ar mai fi intrat în cada aceea cu apă, dacă ar fi avut idee ce or să-i facă cele două femei prietenoase. Credea că vor fi mulţumite când o vor vedea curată, dar Nicole o anunţă:

— Asta nu rezolvă nimic. Ai fost prea mulţi ani neglijată.

Leah, înfăşurată într-un halat de bumbac, se lăsă condusă în altă cameră; şi aici era o cameră cu o cadă cu...

— Ce e asta? întrebă ea speriată.

— Noroi, răspunse Regan zâmbind.

Deci o băgară pe Leah în nămol, o lăsară în costumul Evei până se uscă, după care mai făcu încă trei băi. Apoi se întinse pe o masă, în timp ce Nicole şi Regan îi masau pielea cu mănuşi aspre de buret. Îi mai făcură o baie, de data asta cu ulei vegetal şi, când terminară, îi făcură alt masaj, cu cremă de castraveţi.

— Nu e rău, spuse Regan la sfârşitul zilei, cu părul în ochi şi cu rochia făcută praf. Cred că am reuşit destule. Îi dădu o palmă în joacă lui Leah la fundul gol, îi întinse un

halat şi o escortă în sus, pe scări.

Epuizată, dar simţindu-şi pielea curată şi vie, Leah căzu în pat.

În dimineaţa următoare Nicole şi Regan veniră din nou. Leah gemu şi îşi trase păturile peste cap.

— Oh, nu, Leah, spuse Regan râzând. Întâmpină ziua cu un zâmbet. Trase păturile, iar Leah coborî singur scările către camerele de tortură.

— De când aştept să fac asta, spuse Nicole, scoţându-i boneta lui Leah de pe capul murdar. Oare ce culoare o fi având părul?

Leah stătea pe un scaun tare, în timp ce Nicole luă o perie de păr şi începu să o chinuiască până când îi dădură lacrimile.

— Mătreaţă, murmură Nicole, dar Leah nici măcar nu ştia ce înseamnă.

În timp ce Nicole o peria, Regan îi aplică pe faţă o mască de tărâţe de grâu. Când masca se uscă, începu să-i spele capul în întregime. Trebuiră patru rânduri de săpuniri ca să cureţe urmele anilor de murdărie şi de jeg.

— Nu pot să jur, dar cred că văd nişte reflexe de roşu pe aici, spuse Nicole.

Chiar şi udă, Leah se simţea mai uşoară ca niciodată,

dar, înainte să spună ceva, Nicole, cu mâinile pline de ceva ca o maioneză, începu să o tragă iar de părul curat. Capul îi fu înfăşurat cu un prosop foarte fierbinte şi o lăsară singură în camera întunecoasă, cu capul dat pe spate şi cu felii de cartofi sub ochi.

„Wesley”, se gândea ea mereu. „Sunt, cu adevărat, într-adevăr, nevasta lui şi el merită toate astea”.

Seara, îi spălară părul din nou şi i-l clătiră cu apă de ploaie amestecată cu suc de lămâie, oţet şi rozmarin. Nicole acoperişe toate oglinzile de pe coridor, până în camera lui Wesley şi până în sala de baie unde lucrau, aşa că Leah nu avea idee cum arată, dar când se arunca în pat, ştia că miroase mai bine.

Leah era nevoită să înveţe că Nicole şi Regan se aşteptau de la ea să îşi schimbe lenjeria intimă şi să facă baie în fiecare zi. Credea că dacă o îmbăiaseră o dată, o făcuseră pentru totdeauna, dar după ce treceau trei zile, o împingeau iar în cadă. Erau hotărâte să înmoaie pielea lui Leah, plină de crustă după atâţia ani de muncă. Îi frecau genunchii şi coatele, apoi tamponau cu suc de lămâie şi masau cu cremă de căpşuni.

Şi mai erau lecţiile. Nicole o învăţase cum să-şi îngrijească pielea şi părul, chiar dacă petrecea o zi

întreagă pe câmp, în spatele unei herghelii de cai. Cum Leah nu ştia să citească, o făcură să înveţe pe dinafară reţete pentru creme, măşti faciale, balsamuri de păr şi şampoane; din când în când o puneau pe Leah să le recite ca să le poată spune şi-n somn.

După două săptămâni de tratament, Nicole, cu mâinile în părul curat, moale şi strălucitor al lui Leah, se dădu înapoi.

— Crezi că îi putem arăta acum? întrebă ea zâmbind.

— Aşteaptă, râse Regan. Pune asta pe tine, Leah. Îi întinse o rochie verde-aprins, de tafta, mătăsoasă, brodată cu păsări colorate.

— Nu aş putea, ezită Leah, dar privirea lui Nicole o opri. Leah se dezbrăcă de rochia de muselină pe care o purta şi îşi strecură mâinile în mătase, mărindu-şi ochii când simţi senzaţia fină.

— E încântător.

— În regulă, acum, aşază-te acolo, ordonă Regan, aşezând-o pe Leah în faţa unei oglinzi înalte, acoperite cu un cearceaf de pat.

Când Regan îndepărtă cearceaful dintr-o mişcare, Leah nu avu nicio reacţie, pentru că nu avea idee cine era persoana din oglindă. Se întoarse să vadă cine e în spatele

ei, dar când reflecţia i se mişcă, rămase încremenită.

Femeia din oglindă nu era numai drăguţă; era frumoasă. Păr lung, auriu, îi cădea în cascade pe umeri şi pe spate, până în talie, ochii îi erau mari, intenşi şi verzi, iar gura, plină şi senzuală. Nesigură, Leah ridică o mână şi îşi atinse obrazul, şi în următorul minut se aruncă grămadă pe pat, în timp ce Regan şi Nicole râdeau.

— Cred că am reuşit, spuse Regan triumfătoare, când Leah îşi ridică faţa. Vreau s-o arătăm. Chiar acum, numai puţin măcar.

— E devreme, o avertiză Nicole.

— Haide, Leah, zise Regan, luând-o de mână.

Regan o conduse pe Leah într-o parte a casei pe care nu o mai văzuse şi, trecând prin holuri lungi, ajunseră într-o sală de mese vastă.

— Locul ăsta nu se mai sfârşeşte?

— O să te obişnuieşti pe aici. Acum mergem în biroul lui Travis.

— Fratele lui Wesley?

Regan râse.

— De obicei se ştie că Wesley este fratele mai mic al lui Travis.

— Nu şi pentru mine, spuse Leah încrezătoare.

Travis stătea în spatele unui birou enorm, în faţa unor registre deschise şi cu secretarul în spatele lui. Regan o aşeză pe Leah în faţa biroului şi, când o văzu secretarul, căscă gura uimit. Văzându-i figura, Travis ridică ochii din registre şi se întoarse să se uite la Leah.

— Dumnezeule mare, spuse el, fluiefând admirativ. Doar nu e...

— Tste, zise Regan mândră.

— Pune nişte ceai, îi comandă Travis secretarului. Şi nu te mai holba! Hai, ia loc. Leah, nu?

De parcă ar fi fost tratată dintotdeauna ca o doamnă, Leah se aşeză fără ezitare pe scaunul pe care Travis i-l ţinea de spătar. Rochia i se dăduse cumva într-o parte, iar Travis se bucura de privelişte. Se uită la Regan şi o văzu cum îi aşteaptă reacţiile.

— S-a mai împlinit, nu? spuse el rânjind.

Ceaiul sosi aproape instantaneu, adus de două servitoare şi un valet ce ducea o tavă mare de argint şi toţi trei, plus secretarul lui Travis, se holbau la Leah.

— Afară! Cu toţii! comandă Travis.

Leah nu se mişca şi se uita la ei la fel de curioasă, întrebându-se cine erau şi care era treaba lor pe-acolo.

Când rămaseră numai ei, Travis turnă ceai pentru Leah,

într-o ceaşcă de porţelan fragil, şi i-o întinse cu mare politeţe.

— Mi-e foame, spuse Leah şi îşi trase cu zgomot scaunul lângă birou, unde era o tavă cu prăjituri şi sandvişuri. Sorbi tare din ceai, plimbându-şi lichidul zgomotos prin gură, puse ceaşca umedă pe capacul de lemn al biroului, luă trei prăjituri, le puse în farfurioară, turnă deasupra frişcă din castronelul de argint şi începu să mănânce totul cu linguriţa de ceai. Când era la jumătate, ridică privirea către Travis, Regan şi Nicole, care căscaseră ochii la ea.

Nicole a fost prima care şi-a revenit.

— Încă mai avem de lucru cu ea, spuse ea, ducând delicat ceaşca cu ceai la buze.

— Aşa să şi faci, mormăi Travis printre dinţi.

Leah mâncă mai departe.

Trei zile mai târziu, Leah se jură că urăşte ceşcuţele de ceai cu farfurioare, care erau atât de drăguţe, dar care îi alunecau mereu din mâini. Regan o ameninţă că o omoară dacă mai sparge o singură bucată de porţelan scump de import, aşa că Leah încercă din nou să înveţe să le folosească.

— Ce contează cum mănânci, când, oricum, bagi tot în gură? întrebă Leah aproape plângând când Nicole o certă

iar la folosirea furculiţei.

— Gândeşte-te la Wesley, spunea Nicole, folosind propoziţia slogan ca s-o convingă pe Leah, şi care mergea întotdeauna.

Femeia se folosea de Wesley ca s-o ambiţioneze pe Leah, s-o forţeze să fie răbdătoare şi s-o înveţe manierele pe care trebuia să le ştie. Aflaseră întreaga poveste de la Leah, despre cum l-a cunoscut pe Wesley şi cum îl iubea dintotdeauna.

Leah era de două tuni pe plantaţia Stanford, când tatăl ei, Elijah, a, fost găsit înecat într-un râu. Travis plăti pentru o înmormântare frumoasă. Pentru prima dată, de când se măritase cu Wesley, Leah îşi văzu fraţii şi surorile. Se îngrăşaseră, erau curaţi şi îngrijiţi de către oamenii care îi luaseră. Se uitaseră la Leah cu ochii mari – nu erau siguri că era ea – şi plecaseră cu noile familii; Leah plânse de bucurie pentru că păreau atât de fericiţi acum.

Când Leah privi peste sicriul unde era depus tatăl ei, văzu că o femeie tânără şi frumoasă se uită la ea. Dar înainte ca Leah să privească mai atent la această apariţie, Regan o chemă şi Leah se întoarse. Când se uită din nou, femeia dispăruse.

— Cine era? întrebă Leah mai târziu.

— Kimberly Shaw, răspunse Regan scurt.

„Femeia care trebuia să se mărite cu Wesley”, se gândi Leah, umflându-se în pene. „L-o fi vrut ea, dar e al meu”.

Leah aşeză uşurel, fără zgomot, ceşcuţa cu ceai pe farfurioară, de parcă ar fi ştiut dintotdeauna cum să mănânce şi să bea, se înclină către Travis şi zâmbi drăguţ.

— Şi crezi că această maşină de egrenat bumbacul va face producţia mai rapidă? Doar nu crezi că piaţa bumbacului se va prăbuşi ca aceea de tutun?

Regan şi Nicole se rezemară de spătarele scaunelor şi îşi priviră cu plăcere protejata. Le luase luni de muncă, dar Leăh trecuse testul. Nu avuseseră în intenţie s-o înveţe pe Leah ce să discute, poate cel puţin să pronunţe cuvintele, aşa că rămaseră surprinse când se arătă interesată de munca la fermă. Bineînţeles că nu fusese niciodată în stare să citească – şi încă nu încercaseră să o înveţe – aşa că Leah vorbea despre ce ştia – munca la fermă.

„Şi Travis o mănâncă din ochi”, se gândi Regan dezgustată. Uneori, când Regan discuta despre problemele casei, îl observa pe Travis absent, privind în gol, dar când Leah îl întreba de mult iubitele lui păduri sau de cai sau de magazin, Travis mai avea puţin şi cădea de pe scaun.

— Mâine dimineaţă, spuse Travis, putem merge călare

să vezi cultura de tutun.

— Nu, zise Nicole blând. Mâine, Leah merge cu mine acasă. Sunt plecată cam de mult timp şi e momentul s-o îmbrăcăm.

— Mie mi se pare îmbrăcată, spuse Travis apreciativ, uitându-se la rochia decoltată pe care o purta Leah.

— Travis, îl avertiză Regan, gata să-i spună ce credea ea de felul în care îi făcea ochi dulci lui Leah.

Nicole râse şi evită cearta ce era gata să izbucnească.

— Nu, Leah trebuie să meargă cu mine. Trebuie să sosească materialele pe care le-am comandat şi toate ustensilele mele sunt acolo. De asemenea, o voi învăţa cum să conducă o plantaţie. E bine să înceapă cu ceva mai mic, nu cu monstrul ăsta de plantaţie, Travis.

După ce pufni pe nas, Travis zâmbi, îi luă mâna lui Leah şi i-o sărută.

— O să-mi fie dor de chipul tău drăguţ, dar Clay va avea grijă de tine.

Mai târziu, Regan merse cu Leah în dormitorul lui Wes.

— Nicole are acasă o armată de meseriaşi francezi. Ea şi cu Clay s-au întors vara trecută din Franţa cu oameni pe care Nicole i-a cunoscut când a trăit acolo. Croitoreasa ei a lucrat pentru regină. Acum, somn uşor, pentru că mâine

dimineaţă o să te scoli devreme. Noapte bună!

Leah îşi scoase rochia, una mai veche de-a lui Nicole, şi îşi puse o cămaşă de noapte curată, strecurându-se în pat.

Acum e iulie, se gândi ea. Trebuie să treacă iarna, apoi primăvara, înainte ca Wesley să se întoarcă la ea. Atingându-şi părul lung şi moale, ştia că arată cu totul altfel şi se rugă să-i placă, atunci când se va întoarce. Voia s-o placă mai mult decât orice. „Pentru tine, voi fi cea mai bună soţie din lume”, şopti ea şi adormi zâmbind.

Dimineaţă devreme, înainte să se lumineze, Travis le conduse pe Nicole şi pe Leah către doc. De cinci luni, de când era acolo, Leah văzuse plantaţia doar de la fereastră, pentru că stătuse numai în casă cu Regan şi cu Nicole, învăţând să meargă, lecţii de gramatică, maniere, cum să se aşeze, cum să se ridice, toate chinurile inimaginabile.

Ajunşi pe doc, Travis se aplecă şi o sărută pe obraz, iar Leah, atingând locul unde o sărutase, îl privi mirată.

— O să ne fie dor de tina, strigă el, în timp ce un bărbat o ajută să urce în corabia care o aşteptă.

Zâmbind, ea le făcu cu mâna până când nu îi mai văzu. Cât de îngeresc, de cald şi de iubitor fusese totul, se gândi ea. Aproape că uitase cum e să fii supărat douăzeci şi patru de ore pe zi.

Se întoarse către Nicole, care o privea.

— Dacă ar fi şi Wesley aici, totul ar fi perfect, spuse Leah râzând şi alintându-se.

— Sper să ai dreptate, murmură Nicole, mai mult pentru sine, înainte de a privi în altă parte.

Capitolul 4

Pe plantaţia *Arundel*, aşteptând s-o întâmpine pe Nicole, erau doi băieţi gemeni, identici, în vârstă de şase ani şi încă doi gemeni în vârstă de şaptesprezece ani, fată şi băiat, care se prezentară Alex şi Amanda. Clay aşteptă nerăbdător ca toţi ceilalţi să-i îmbrăţişeze soţia, după care o cuprinse în braţe, sărutând-o pasionat, şi se îndepărtară împreună, fiecare ţinând câte un băieţel de mână şi privindu-se în ochi.

— Întotdeauna sunt aşa, spuse Alex pe jumătate dezgustat.

— Sunt îndrăgostiţi, tâmpitule, izbucni Amanda, înainte de a se întoarce către Leah. Vrei să vezi hainele care au sosit? Unchiul Clay a spus că sunt pentru tine.

— Eu am altceva mai bun de făcut, aşa că vă rog, doamnelor, să mă scuzaţi, spuse Alex, după care încălecă pe un frumos armăsar şi plecă.

— Oricum, nu avem nevoie de el, spuse Amanda. Haide, trebuie să ne grăbim. Madame Gisele este îngrozitoare când trebuie să aştepte.

Dacă te chinuieşte prea mult, s-o ameninţi că o trimiţi înapoi în Franţa. Asta o face să tacă măcar – câteva

minute, spuse Amanda complice.

În timp ce Leah şi Amanda mergeau împreună, Amanda trăncănea, iar Leah urmărea aglomeraţia de dimineaţă, oamenii ce intrau şi ieşeau din ceea ce păreau a fi sute de clădiri. Leah începu să pună întrebări.

— Aceea e casa supraveghetorului, acelea casele lucrătorilor, aceea casa de gheaţă, acolo grajdurile, acolo bucătăria, erau răspunsurile Amandei. Ea e sus, ne aşteaptă. Amanda o conduse pe Leah printr-o poartă octogonală, prin spatele unei case enorme, apoi sus, pe o scară cu trepte frumoase, trecând pe lângă mese pline de vaze cu flori, proaspăt tăiate.

— Mamei, adică lui Nicole, îi plac mult florile. Am ajuns, madame, îi spuse Amanda politicoasă unei femei micuţe şi slăbuţe, cu un nas mare şi ochi negri.

— Ai întârziat, zise madame Gisele cu un accent atât de pronunţat, încât Leah aproape că nu o înţelese.

— Ăsta e accentul ei, şopti Amanda. A trecut ceva timp până am înţeles ce spune.

— Afară! ţipă madame. Avem treabă şi tu ne stai în drum.

— Da, bineînţeles, zise Amanda râzând, în timp ce făcea plecăciuni exagerate.

— Insolentă fată! izbucni madame, dar în vocea ei se simţea afecţiunea. Apoi ochii i se fixară pe Leah, cercetând-o din cap până-n picioare.

— De, da, chip frumos, piept cam mare, dar îi place soţului, nu?

Leah zâmbi, se înroşi şi începu să studieze tapetul de pe pereţi.

— Haide, haide, nu sta acolo. Avem treabă. Arată-mi ce-ţi place, ca să putem începe. Îi indică un perete plin cu eşantioane de materiale.

Leah arătă cu degetul către un eşantion de material albastru-închis.

— Eu... eu, nu ştiu, spuse Leah. Îmi place totul. De obicei, Nicole şi Regan...

— Ah! o întrerupse madame Gisele. Doamna Regan nu e aici, iar Nicole este, fără îndoială, cuprinsă de pasiune cu bărbatul acela magnific al ei şi nu va fi bună de nimic câteva zile. Deci! Acum trebuie să înveţi să te bizui pe tine însăţi. Stai dreaptă! Nicio rochie nu va cădea bine dacă stai cu umerii aplecaţi. Ai ceva mândrie în tine! Eşti o femeie frumoasă, ai un bărbat bogat şi chipeş, care se va întoarce în curând şi acum te voi îmbrăca splendid. Ai de ce să fii mândră, deci arată că eşti.

„Da, se gândi Leah, are perfectă dreptate. Am o mulţime de motive să fiu mândră”. Se întoarse către materiale.

— Asta îmi place, spuse ea, arătând o catifea de culoarea aramei.

— Bine! Altceva?

— Aceasta şi aceasta şi... acesta.

Madame Gisele o privi un moment, apoi râse scurt.

— Poate că pari speriată, dar nu ţi-e frică de nimeni. Adevărat, nu?

Leah se gândi serios la întrebare.

— Nicole şi Regan sunt atât de sigure de ele. Tot ce fac e perfect.

— Ele s-au născut bogate, dar oameni ca tine şi ca mine... trebuie să înveţe. Te voi ajuta eu, asta în cazul în care nu ţi-e frică de munca grea.

Leah zâmbi, amintindu-şi de senzaţia că duce greutăţi enorme pe umeri.

— Oamenii care trăiesc în case ca asta, nici măcar nu tiu ce înseamnă munca.

— Tu vei şti, spuse madame Gisele râzând. Tu vei şti.

Pentru Leah urmară zile de măsurători, croieli şi cicăleli din partea lui madame.

— Lenjeria! repeta micuţa femeie. Poate că la ferma aia nu o să porţi mătase în fiecare zi, dar pe dedesubt vei fi o doamnă.

La început, Leah rămase şocată de materialele semitransparente din bumbac adus din India, dar în curând începură să-i placă. Madame şi lucrătorii ei creară o garderobă magnifică pentru Leah, cu o mulţime de rochii din muselină imprimată, de toată ziua şi câteva creaţii din mătase şi catifea pentru orice fel de societate existentă în noul stat Kentucky.

Şi întotdeauna madame o ajuta pe Leah să capete încredere în sine.

— Acum eşti o Stanford şi eşti îndreptăţită să ai toate privilegiile cuvenite numelui.

Inconştient, Leah începu să stea dreaptă şi, după încă o lună, se purta de parcă ar fi mâncat numai la masă şi ar fi purtat numai rochii din satin.

După ce se adună recolta, şi Clay putu să se relaxeze, Nicole începu să-şi petreacă timpul cu Leah. Ieşeau în fiecare dimineaţă şi o învăţa să călărească.

— Îmi place de ea, îi spuse Clay lui Nicole într-o seară. E foarte serioasă, vrea să placă întotdeauna, încercând să înveţe totul, imediat.

— Pentru Wesley face toate astea, zise Nicole blând, ridicându-şi privirea din goblenul pe care îl broda. Chiar după ce a tratat-o urât, părăsind-o după o noapte împreună şi părăsind-o şi după căsătorie, ea tot mai crede că soarele va răsări şi că îl va îmbuna pe bărbatul acesta. Sper, doar că...

— Ce speri? întrebă Clay.

— Wesley seamănă mult cu Travis şi, când unuia dintre ei îi intră ceva în cap, nu e uşor să îi iasă.

— Şi ce ai vrea să îi iasă din cap?

— Kimberly, răspunse Nicole.

Clay pufni dezgustat.

— Wes a fost salvat că nu a luat-o de nevastă pe căţeaua aia. Kimberly crede că lumea ar trebui să i se întindă la picioare şi, din nefericire, aşa se întâmplă.

— Şi, de obicei, aşa proceda Wesley. Nu cred că o va uita uşor pe Kimberly.

— O va uita, spuse Clay râzând. Wes nu e prost şi, după ce va petrece câteva săptămâni singur cu o frumuseţe ca Leah, nici n-o să-şi mai aducă aminte că există Kimberly.

Nicole avea propriile idei în legătură cu prostia bărbaţilor în materie de femei drăguţe, dar nu mai spuse nimic şi îşi reluă cusutul.

În iarna aceea, când nu prea mai era de lucru la plantaţie, Leah descoperi ţesutul. Când Nicole îi arătă ţesătoria, lui Leah nu-i mai venea să iasă de acolo. Hainele frumoase şi carpetele ce se conturau sub mâinile meştere ale femeilor, suveicile ce parcă zburau şi pedalele ce se mişcau cu uşurinţă o fascinau pe Leah.

— Ai vrea să-ţi încerci mâna la un război de ţesut? întrebă o blondă grasă, pe care Nicole i-o prezentă ca fiind Janie Langston.

— Nu sunt sigură că pot să fac asta, zise Leah, ezitând. I se părea că războiul manevrează mii de iţe. În sus şi în jos, susţinute de un cadru de metal şi acesta prins de o bârnă de lemn.

— Ţi-ar plăcea să încerci? întrebă Janie, când Leah atinse cu respect o haină de lână.

— Foarte mult, zise Leah, sigură de ea.

Nicole o dusese pe Leah aproape pe toată plantaţia, dar ea nu reţinu prea multe, pentru că mintea îi rămăsese la ţesătoria pe care o văzuse.

— Crezi cu adevărat că pot şi eu să fac aşa ceva? o întrebă Leah în timp ce părea că se uită la nişte vaci. Mulsese vaci înainte de a învăţa să meargă, aşa că nu o prea interesau, dar o fascina ideea de a crea asemenea

frumuseţi.

— Da, Leah, cred că poţi. Ţi-ar place dacă ne-am întoarce chiar acum la ţesătorie?

Lui Leah i se lumină privirea.

Leah îşi petrecu următoarele luni la un metru depărtare de Janie, care o învăţă totul, de la torsul lânii până la ţesut. Iar Leah avea o asemenea îndemânare, de parcă se născuse cu suveica în mână.

Seara torcea, iar firele ce îi ieşeau din mână erau extrem de fine. În timpul zilei, îşi trăgea scaunul lângă modelele lui Janie şi executa indicaţiile, fără nicio greşeală şi fără să-şi piardă răbdarea.

În ianuarie, Janie îi spuse că a venit timpul să înveţe să-şi schiţeze singură modelele.

— Dar nu ştiu să citesc, zise Leah.

— Niciuna din ţesătoarele mele nu ştiu. Acum, în primul rând, hai să înveţi să-ţi desenezi modelul.

În următoarele săptămâni, Nicole o găsi pe Leah de două ori adormită cu capul pe o masă plină de hârtii, blocuri de desen şi ciorne la care exersa.

Nicole o ajută pe Leah să se culce, iar a doua zi dimineaţă, Clay o întrebă dacă poate veni la el la birou.

— M-am gândit că poate ţi-ar face plăcere să ai asta,

zise el, întinzându-i un registru mare, învelit în piele albastră.

— Dar nu ştiu să... începu ea.

— Deschide-o.

Văzu doar pagini albe şi îl privi, neînţelegând.

Clay veni lângă ea.

— Pe copertă scrie *Arundel Hall* şi eu folosesc aşa ceva în fiecare an ca registru pentru notări zilnice. Nicole mi-a povestit despre schiţele şi modelele tale pentru ţesături, aşa că m-am gândit să le treci aici. Ai putea să-l iei cu tine în Kentucky.

Văzând bunătatea extraordinară a lui Clay, Leah căzu pe un scaun, cu registrul în braţe, şi începu să plângă.

— Am greşit cu ceva? se lamentă Leah. Ştiu că o faceţi pentru Wesley, dar...

Clay îngenunche în faţa ei şi îi ridică bărbia cu un deget.

— Vreau să mă asculţi şi să crezi ceea ce-ţi spun. La început, te-am luat pentru că eşti nevasta lui Wesley, dar de câteva luni am şi uitat de el. Şi Nicole şi eu şi copiii noştri te iubim. Bunătatea ta, dragostea pe care ne-o oferi ne-au răsplătit cu vârf şi îndesat puţinul pe care l-am făcut pentru tine. Ţi-aduci aminte când, de Crăciun, băieţii s-au îmbolnăvit de pojar şi tu ai stat cu ei?

— Dar pe voi e uşor să vă iubească cineva, răspunse ea printre lacrimi, iar voi mi-aţi oferit lumea. Eu am făcut atât de puţin pentru voi.

Ridicându-se, Clay începu să râdă.

— E-n regulă, atunci suntem la egalitate. Doar că nu vreau să mai aud că noi am făcut nu ştiu ce pentru tine. Acum trebuie să-mi văd de treabă.

Leah se ridică şi, din impuls, îl îmbrăţişă pe Clay.

— Mulţumesc pentru tot.

O îmbrăţişă şi el.

— Dacă aş fi ştiut că primesc o asemenea recompensă, ţi-aş fi făcut acte pe plantaţie. Acum du-te înapoi la ţesăturile tale.

Ieşi zâmbind din birou.

În februarie, Regan şi Travis veniră s-o ia.

— Ai avut-o destul, îi spuse Travis lui Clay, în timp ce îi zâmbea lui Leah.

Regan a zis, pe undeva dezgustată, că Travis a iertat-o cam repede pe Leah că l-a fraierit pe „frăţiorul” lui, mai ales că s-a dovedit a fi atât de drăguţă.

Cu lacrimi în ochi, Leah îmbrăţişă întreaga familie Armstrong, luându-şi la revedere.

— Oh, da, zise Clay cu ochi surâzători, m-am gândit că

asta ţi-ar plăcea. Arătă cu capul către o cutie enormă de lemn, pe care erau aşezate celelalte bagaje.

Nedumerită, Leah se îndreptă spre cutie. Era un război de ţesut, o piesă superbă, lucrată în lemn de cireş.

Clay o îmbrăţişă, văzând că a rămas fără grai.

— Poţi s-o iei în Kentucky cu tine. Nu ţi-l mai dau dacă începi să plângi.

Leah îl îmbrăţişă din nou, în timp ce Travis spuse că va trimite pe cineva să ia războiul. Leah nu voia să se despartă de el nici măcar pentru câteva zile.

În drum spre plantaţia *Stanford*, Regan îi puse lui Leah sute de întrebări, observând în acelaşi timp o mulţime de schimbări la ea. Se simţea mai sigură pe ea, privea oamenii în ochi, iar mişcările ei erau, inconştient, graţioase.

Mergând de la doc către casă, Regan se întreba dacă Leah era pregătită pentru orice. La poartă, cu o mână sprijinită delicat de balamalele de fier, era Kimberly Shaw, cu părul blond ridicat în vârful capului, descoperindu-i chipul încântător, iar pe gât îi scăpaseră câţiva cârlionţi. Frumuseţea ei fragilă era accentuată de o bluză roz, asortată la o fustă roz-închis.

— Ea e Kimberly a lui Wesley? şopti Leah.

— *Tu* eşti nevasta lui Wesley, ţine minte asta, Leah, zise Regan printre dinţi, în timp ce Kimberly cobora scările către ele.

— Kimberly, zise Travis încântat. Nu te-am văzut de atâta timp. O luă pe după umeri şi o sărută pe obraz. Ai cunoscut-o pe cumnata mea, Leah?

— În treacăt, spuse Kimberly cu o voce dulce şi blândă, în timp ce dădea mâna cu ea. Eu sunt Kimberly Shaw.

Spre dezgustul lui Regan, observă cum Leah este imediat subjugată de Kim. Avea felul ei de a arbora o amabilitate aparentă, care îi fascina pe oameni.

— Sunt foarte fericită să te cunosc, spuse Leah încet.

— Doamnelor, vă rog să mă scuzaţi, zise Travis, trebuie să mă întorc la lucru.

După ce plecă, Regan o invită pe Kim înăuntru, să servească un ceai.

— Dacă nu deranjez prea mult, zise Kim. Am nişte noutăţi pentru voi.

— Despre Wesley? întrebă Leah repede, urmând-o pe Kim pe scări.

— N-ai mai auzit de el? întrebă Kim cu sprâncenele ridicate.

— Tu ai auzit? o întrerupse Regan, conducând-o într-o

cameră mică, după ce comandă ceai unui servitor.

— Nu prea des, zise Kim modestă. Vorbi din nou, când se aşezară. Vreau să fiu sinceră, aşa că vă spun că am fost foarte supărată de ce s-a întâmplat anul trecut. De câteva luni încoace, nici nu am putut suporta să aud de numele lui Wesley.

Leah se juca cu un deget în poală. Se gândise atât de puţin la cum s-o fi simţit femeia asta când l-a pierdut pe bărbatul pe care îl iubea.

— După cum ştiţi, continuă Kim, aranjasem ca Wesley şi cu mine, plus fratele meu, Steven, să călătorim spre Kentucky şi voiam să merg într-un stat nou cu... cu... Se opri, pentru că servitoarea intrase cu ceaiul.

După ce ieşi, Regan zise:

— Doar nu ai venit aici ca să ne spui de planurile de anul trecut.

Lacrimi mari umbriră ochii frumoşi ai lui Kim.

— Din ziua aceea, de la biserică, viaţa mea a fost îngrozitoare. Regan, nici nu poţi să-ţi imaginezi cum a fost. Permanent se râde de mine. De câte ori mă duc la biserică, se găseşte cineva care să facă o remarcă despre cum am fost... abandonată. Se uită la Leah, care îşi privea mâinile în continuare. Până şi copiii mă iau în râs.

Îşi îngropă faţa în mâini.

— Este prea îngrozitor. Nu mai pot să suport.

În ciuda voinţei ei, Regan simţi milă pentru femeie.

— Kim, ce putem noi să facem? Poate că dacă Travis ar sta de vorbă cu oamenii sau...

— Nu, zise Kim. Singura soluţie este să plec. Leah, zise ea, rugătoare şi privind-o în ochi. Nu mă cunoşti, dar vreau să te rog să faci ceva pentru mine, ceva ce îmi va salva viaţa.

— Ce pot să fac? întrebă Leah serioasă.

— În ultima scrisoare pe care am primit-o de la Wesley, scrie că se va întoarce şi că veţi pleca în călătorie, împreună cu fratele meu.

„O lună”, se gândi Leah. În numai o lună, Wesley va fi acasă şi va fi cu adevărat soţia lui.

— Lasă-mă să merg cu voi, spuse Kimberly. Aş putea călători cu Steven şi, noi patru, am putea merge unde nimeni nu ştie ce am păţit. Te rog, Leah, nu am niciun drept să te rog, ştiu, dar din cauza ta s-au...

Regan se ridică, tăindu-i vorba lui Kim.

— Cred că-i ceri prea mult lui Leah şi nu cred că ar trebui...

— Te rog, Leah, se rugă Kim. Poate că pot să-mi găsesc

un soţ în Kentucky. Aici toată lumea râde de mine, iar tu deja îl ai pe Wesley, singurul bărbat pe care l-am iubit vreodată, şi...

— Da, zise Leah hotărâtă. Bineînţeles că poţi să mergi cu noi.

— Leah, zise Regan, cred că ar trebui să mai discutăm despre asta.

— Nu, zise Leah, uitându-se la Kim. E vina mea că ţi s-au întâmplat astea şi voi face tot ce pot ca să recapeţi ce ai pierdut.

— Dar nu e responsabilitatea ta... începu Regan, dar Leah o privi ca niciodată.

— N-ai vrea să torni ceaiul? îi spuse Leah lui Regan, şi Regan se aşează şi se supuse.

Capitolul 5

Leah încheie cuvertura stil irlandez, albastru cu alb pe margini, şi o lăsă încet în jos, în poală.

Privi în sus auzind râsul lui Janie.

— Oare imaginaţia îmi joacă feste sau îţi tremură mâinile?

Leah îi zâmbi la rândul ei.

— Cred că da, puţin. Făcu o pauză. S-a auzit clopotul?

Janie râse şi mai tare.

— Mă tem că nu.

— Doar nu crezi că au uitat să sune, nu? adică nu îl vor lăsa să vină pe Wesley, fără să mă anunţe.

— Leah, spuse Janie cu mâna pe umărul ei, Travis şi Regan aşteaptă şi ei să se întoarcă. În momentul în care se zăreşte, vor suna clopotul.

În momentul acela, se auzi sunetul tare al clopotului.

Leah nu se mişcă, dar faţa ei îşi pierdu culoarea din obraji.

— Nu fi aşa speriată, spuse Janie râzând. Haide să-l întâmpinăm.

Încet, Leah se ridică privindu-şi cu îndoială rochia. Purta o rochie de mătase de culoarea aramei, care îi accentua

culoarea aurie a părului, pe corsaj avea cusute funde negre de mătase, iar părul îl avea ridicat în vârful capului, cu cârlionţi lăsaţi pe lângă urechi şi prins cu panglici negre.

— Eşti frumoasă, spuse Janie când Regan intră valvârtej în cameră.

— Ai de gând să stai aici toată ziua? întrebă Regan. Nu vrei să-l vezi?

— Ba da! oftă Leah. Oh, da! şi coborâră toate trei alergând.

Cu două săptămâni în urmă, Travis primise veşti de la Wesley, spunând că el împreună cu Steven se întorc în a doua jumătate a lunii aprilie; era sfârşitul lunii. Travis trimisese pe cineva în susul râului să vadă când sosesc bărbaţii şi din momentul în care îi vedea, urma să sune clopotul pentru ca toată lumea să poată veni să-i întâmpine.

Alergând, Leah atinse moneda de aur pe care o ţinea în buzunar, moneda pe care Wesley i-o dăduse demult. Oare va fi mulţumit de felul în care s-a schimbat? Apropiindu-se, îl văzu pe Travis vorbind cu cineva şi se opri din fugă. „Voi fi cea mai bună nevastă din lume, Wesley al meu”, se jură. „Nu o să regreţi că ai pierdut-o pe Kimberly”.

Leah stătea în spatele mulţimii, toată lumea împingându-se să îi întâmpine pe bărbaţii reîntorşi, dar în timp ce oamenii se îndepărtau, Leah îl zări pentru prima dată. Se mai împlinise de când plecase şi acum era la fel de mare ca Travis; era îmbrăcat cu un costum de piele, fără mâneci, ce îi punea în evidenţă muşchii braţelor şi cu pantaloni strânşi pe picior. Aruncate peste umeri purta câteva genţi, dintre care una avea brodat un desen ciudat. Pe cap avea o pălărie care arăta de parcă ar fi târât-o pe jos.

Leah se uită la el şi simţi cum îi bate inima mai repede şi i se pune un nod în gât. Aşteptase acest moment de ani şi ani.

— Uite-o, spuse Travis, trăgându-i o palmă prietenească pe umăr fratelui său.

După ce pronunţă cuvintele, Leah văzu cum faţa lui Wesley se transformă din bucuria revederii în răceală, şi ea ezită.

Regan înaintă şi o luă pe Leah ţie braţ.

— Haide. Nici măcar nu te recunoaşte.

Ezitant, timid, Leah păşi către soţul său.

— S-a schimbat, nu? spunea Travis mândru. Parcă m-a lovit ceva în cap când am văzut ce drăguţă e şi curată.

Roşind, dar încântată, Leah se uită la Wesley printre gene. El privea dincolo de ea, spre păduri.

— Va trebui să-mi spui cum au fost recoltele de anul trecut, zise Wesley. Şi voi avea nevoie de nişte seminţe să iau cu mine. Ah! zâmbi. E Jennifer? strigă el către fiica de cinci ani a lui Travis şi Regan, care alerga spre unchiul ei. Scuzaţi-mă, spuse Wesley şi îşi făcu drum prin mulţime pentru a întâmpina copilul.

Pentru o clipă, toată lumea fu mult prea jenată pentru a putea vorbi, dar, privind-o cu simpatie pe Leah, mulţimea începu să se îndepărteze.

Leah, încremenită de lipsa de atenţie a lui Wesley, se uita la el cum se îndreptă cu Jennifer spre casă.

— Ticălosul ăsta! începu Travis către Regan, dar ea îi puse o mână pe umăr şi clătină din cap. Cred că va trebui să discut cu el, zise Travis şi le lăsă singure pe Leah şi pe Regan.

— Leah... începu Regan.

— Lasă-mă în pace, izbucni Leah. Nu am nevoie de mila nimănui. Am fost proastă să cred că ar putea fi vreodată ceva între noi. Sunt doar o fată săracă din mlaştina râului, cu o soră târfă, aşa că de ce s-ar deranja măcar să se uite la mine?

— Termină! comandă Regan. Wesley nu e aşa. Poate că a rămas şocat, pentru că erai aşa de drăguţă. În fond, nu te-a văzut niciodată arătând ca acum.

Leah o privi ciudat.

— Nu sunt chiar aşa de proastă.

— Hai să mergem în casă, spuse Regan. Travis va discuta cu el şi vom afla ce nu e în regulă. O luă pe Leah de braţ. Te rog, pledă ea.

Leah se lăsă trasă de Regan, dar îşi ţinu capul sus în timp ce oamenii, pe lângă care treceau, o priveau cu milă.

Aproape că intraseră în casă când auziră strigăte şi amândouă femeile rămaseră paralizate de ce se spunea:

— Te aştepţi să nu o urăsc doar pentru că e drăguţă şi curată? strigă Wesley. Am urât-o din momentul în care m-am căsătorit cu ea, de când din cauza ei a fost imposibil să o am femeia pe care o iubeam. Toată iarna am muncit zile întregi, încercând să scap de toată ura pentru ea, dar nu am putut. Nici măcar nu am să dorm în casă ştiind ce târâtură va trăi în ea. Mi-a ruinat viaţa şi acum te aştepţi să cad pe jos doar pentru că s-a spălat pe faţă?

Regan nu îi dădu voie lui Leah să asculte mai departe, în afară de câteva zgomote ce anunţau că fraţii erau gata să se bată, înainte de a o duce pe Leah sus în camera pe care

ar fi trebuit s-o împartă cu soţul ei. Regan se rezemă de uşă, atât de şocată şi de rănită, încât nu se mai putea mişca.

Nu şi Leah, care se îndreptă către garderoba unde rochiile ei noi se amestecaseră cu costumele lui Wesley.

— N-o să iau multe, spunea Leah. Dar voi avea nevoie de câteva haine. Poate că reuşeşti să vinzi ce rămâne şi vor ieşi banii pe care i-ai cheltuit cu mine.

Lui Regan îi trebui un moment ca să reacţioneze la cuvintele lui Leah.

— Despre ce vorbeşti?

Leah împachetă două rochii, iar mâinile şi trupul îi tremurau.

— Mă voi întoarce la fermă. Am mai muncit şi pot munci cât să mă întreţin. Poate că voi putea lua războiul pe care mi l-a dat Clay şi voi vinde ţesături.

— Fugi? strigă Regan.

Faţa pe care Leah o întoarse către ea era plină de furie.

— Poate că toţi credeţi că sunt un nimic, asta pentru că am crescut fără lucruri fine şi nu valorez prea mult, dar am mândria mea şi nu voi sta aici dacă nu sunt dorită.

— Cum îndrăzneşti? spuse Regan cu dinţii clănţănindu-i de furie. Nimeni până azi nu te-a tratat decât cu respect, şi

cum îndrăzneşti măcar să insinuezi contrariul?

Femeile ajunseseră aproape nas în nas când Leah se întoarse.

— Îmi pare rău, şopti ea. Te rog, iartă-mă.

— Leah, spuse Regan mai blând. Nu face ceva ce o să regreţi. Îmi doresc să nu fi auzit ce a spus Wes, dar sunt sigură că situaţia e rezonabilă.

— În ce fel? întrebă Leah. Ar trebui să mă duc să trăiesc cu el în casa aceea? Tatăl meu întotdeauna m-a urât, dar el îi ura pe toţi. Nu era nimic personal în asta. Dar acum soţul... soţul meu mă urăşte *pe mine* şi numai pe mine. Nu am vrut niciodată să mă impun în faţa lui. Aş vrea să mă fi împuşcat taică-meu decât să ajung aici. Se duse înapoi la garderobă şi luă o bonetă.

— Leah, nu te poţi întoarce la ferma aceea. Locul acela e o mlaştină, iar Travis spune că iarna asta va cădea acoperişul. Nu poţi.

— Dar care sunt alternativele? şi să nu-mi spui că ar trebui să stau aici cu voi. Nu am fost obiect de caritate până acum şi nu voi fi nici pe viitor.

— La dracu cu Wesley ăsta! spuse Regan. Credeam că într-un an o să-şi revină. Măcar dacă ar căsca ochii mai bine ar vedea că Kimberly este... Se întrerupse, cu ochii

măriţi la Leah. Leah, spuse ea încet. Dacă te întorci la fermă şi Wes se întoarce în Kentucky cu Steven şi Kimberly, ce va spune lumea?

Leah oftă exasperată.

— Oamenii din categoria mea nu-şi permit niciodată luxul de a se întreba ce va spune lumea. Când propriul tău tată te târăşte însărcinată, într-o biserică, cu pistolul lipit de cap, nu ţi se mai poate întâmpla ceva mai rău. Lumea va spune doar că sunt o altă târfă Simmons şi că ştiau asta demult.

— Asta vrei? îţi place ideea de a intra într-un magazin sau în biserică şi să auzi cum şopteşte lumea în spatele tău?

— Fiind o Simmons, nu prea am de ales.

— *Nu eşti* o Simmons. Eşti o Stanford. Ai uitat asta?

— Nimeni să nu se îngrijoreze. O să-i accept divorţul lui Wesley sau o anulare, sau ce vrea. Nu există niciun copil, deci nu are obligaţii faţă de mine.

— Leah, spuse Regan, şi îi luă mâinile. Stai jos aici să discutăm. Nu poţi fugi de toate relele. Odată am încercat să fug de problemele mele, în loc să rămân şi să te rezolv. M-am expus unui lanţ de suferinţe fără rost. Trebuie să te gândeşti la tine şi să nu te sacrifici din cauza unui bărbat

tâmpit.

Pentru prima dată, Leah îşi dădu seama că Regan e supărată pe Wesley.

— Oh, da, sunt furioasă pe el, răspunse Regan întrebării nerostite. Wesley nu are idee de la ce a fost salvat. Ştiam de mult timp cum e preţioasa lui Kimberly şi am sperat că tu nu eşti ca să ai trăit cu noi aproape un an şi toată lumea, inclusiv Clay şi Nicole, au ajuns să te iubească şi, la dracu cu Wesley! Sunt atât de furioasă pe el, încât aproape cred că o merită pe Kimberly.

Deodată, Regan se opri.

— Asta e! Chiui. Asta e! Se ridică şi merse câţiva paşi. Ştiu cum să rezolvăm totul. Vom... se întrerupse să râdă. Îi vom da lui Wesley ceea ce crede că vrea, pe Kimberly.

— Bine, spuse Leah obosită, adunându-şi hainele în braţe. Sunt sigură că vor fi foarte fericiţi împreună. Acum, dacă nu te superi, cred c-o să plec.

— Leah, nu, insistă Regan oprind-o. Ascultă-mă.

Leah se îmbrăcă cu atenţie pentru cina din seara aceea, purtând o rochie decoltată adânc, de un verde-închis, care îi punea în valoare ochii. În ciuda eforturilor ei, nimeni nu părea să observe nimic cât timp dură cina. Wesley avea o vânătaie pe maxilar şi Travis îşi freca braţul întruna, de

parcă i-ar fi durut. Regan, după câteva cuvinte în legătură cu mobila ce au stricat-o, nu mai zise nimic. Bărbaţii cinară în tăcere, în timp ce femeile rămaseră tăcute, prefăcându-se că mănâncă.

Când Leah nu mai putu suporta, se ridică.

— Aş dori să vorbesc cu tine în bibliotecă, spuse ea, uitându-se peste capul lui Wesley şi, când se uită la ea cu ochi reci, îi răspunse cu aceeaşi privire îngheţată.

Nu îi răspunse, dar când ea se întoarse, îl auzi urmând-o.

Când rămaseră singuri în bibliotecă, ea se rugă să fie în stare să-i spună ceea ce voia. Planul lui Regan era bun şi în cele din urmă îi salva mândria lui Leah, deşi, pentru moment, avusese repulsie faţă de idee. Nu mai dorea să aibă de-a face cu acest bărbat care era evident că o ura.

— Am să-ţi fac o propunere, domnule Stanford.

— Oh, haide, poţi să-mi spui Wesley. Ai muncit ceva ca să ai dreptul, spuse el cu voce biciuitoare.

Leah, cu spatele la el, îşi frânse degetele şi trase adânc aer în piept de câteva ori, să se calmeze. Se întoarse cu faţa la el.

— Doresc să rezolvăm problema cât mai repede posibil, pentru că nu vreau să fiu aproape de tine, după cum şi tu

vrei acelaşi lucru.

— Probabil că e adevărat, spuse el ironic. Fără îndoială că doreai această casă şi această rochie mai mult decât doreai un bărbat care să-ţi facă viaţa talmeş-balmeş.

— De ce am petrecut noaptea aceea cu tine este peste puterea mea de înţelegere de acum, dar adevărul este că suntem căsătoriţi şi aş dori să rezolvăm treaba asta.

— Ah, şantaj, spuse el pe jumătate cu satisfacţie.

— Poate, acceptă ea cât putu de calmă. Am un plan. Continuă, înainte ca el s-o întrerupă din nou. Cred că ştiu cum vom obţine amândoi ceea ce dorim. Tu o vrei pe Kimberly a ta, iar eu doresc un loc decent unde să pot trăi.

— Nu-ţi ajunge plantaţia *Stanford*?

Ea îl ignoră.

— Îmi cer scuze pentru această căsătorie, pe care tatăl meu a forţat-o. Îmi cer scuze chiar şi pentru că... m-am dăruit ţie în acea noapte, dar asta nu se mai poate schimba. Dacă îţi voi da o anulare acum, va trebui să trăiesc în Virginia şi să fac faţă bârfelor. Dar am un alt plan.

Respiră adânc.

— Cu câteva săptămâni în urmă, Kimberly a ta a venit aici şi m-a rugat să meargă cu noi în Kentucky, cu

speranţa că va scăpa de bârfele pe seama ei şi că, poate, într-un nou stat, va reuşi să-şi găsească un soţ.

Lui Leah nu-i făcu nicio plăcere văzând cum tresare Wesley la ideea că altcineva se va însura cu femeia pe care o iubeşte.

— Se pare că acum, continuă Leah, rolurile noastre s-au schimbat. Te-am auzit spunând cât de tare mă urăşti, că nu poţi dormi în aceeaşi casă cu mine şi, fie că mă crezi, fie că nu, am destulă mândrie, încât să nu mă impun cuiva care mă detestă. Ce vreau să-ţi propun sunt următoarele: ca noi patru să părăsim Virginia după cum am plănuit şi, odată ce dispărem din raza vizuală a persoanelor care ne cunosc, eu voi înceta să pretind că sunt soţia ta – căsătoria noastră e o prefăcătorie – şi voi deveni... verişoara ta, cred că e destul. Sau poate că ar trebui să fiu verişoara domnişoarei Shaw dacă nu suporţi măcar o rudenie fictivă cu mine. Kimberly poate călători ca fiind logodnica ta şi, când vom ajunge în Kentucky, vom anula căsătoria sau, cum vrei tu, numai să ne eliberăm.

— Şi cât de mult trebuie să-ţi plătesc pentru această ofertă generoasă?

Ea zâmbi batjocoritor.

— Voi munci pe timpul călătoriei către Kentucky, pentru

a plăti patul şi hrana şi, odată ajunsă în Kentucky, îmi voi porni propria afacere cu ţesături şi mă voi întreţine singură. Regan m-a ajutat să-mi găsesc un aranjament, după care o să-mi plătesc datoriile faţă de ea. Nu vei mai avea niciun fel de obligaţie faţă de mine, odată ajunşi în noul stat.

El o privi, nevenindu-i să creadă.

— Vrei să mă eliberezi din această căsătorie pentru care ai muncit din greu?

Obrajii i se înroşiră de furie.

— Nu am vrut niciodată căsătoria! *Nu am venit* la tine când am ştiut că port în pântece un copil. Am încercat să rezolv problema, dar când a aflat tatăl meu, m-a bătut până m-a lăsat fără cunoştinţă. Nu am ştiut decât pe jumătate ce se întâmplă. Dacă nu ai fi fost atât de „nobil” şi ai fi aşteptat, ţi-aş fi cerut să nu te însori cu mine. Acum doresc să rezolvăm amândoi această situaţie. Dacă nu suporţi ideea de a veni cu tine în Kentucky, anunţă-mă şi mă voi întoarce la ferma tatălui meu. Deşi dacă mă gândesc mai bine, cred că asta am să şi fac, pentru că nu sunt sigură că îţi pot suporta compania de-a lungul călătoriei. Scuză-mă, dar cred că o să mă duc chiar acum să discut cu Travis despre legalităţile pentru desfacerea

căsătoriei.

Trânti uşa în urma ei şi se rezemă de ea pentru un moment. Niciodată nu mai fusese atât de furioasă. Îndiferent ce-i făcuse tatăl ei până atunci, nu o afectase atât de mult. Poate că era aşa, pentru că acesta era sfârşitul visului ei. Planul lui Regan a părut bun când l-a auzit prima dată şi i-ar fi plăcut să-şi câştige existenţa ca ţesătoare şi să scape de oamenii care îi spuneau „una din acele Simmons”, dar nu acesta fusese visul ei. Mângâie catifeaua rochiei. La fermă nu va mai avea nevoie de rochii de catifea. Îşi îndreptă umerii şi plecă să-l caute pe Travis.

Pentru un moment, Wesley rămase nemişcat şi tăcut, apoi aruncă cu forţă pălăria în uşa închisă. Nu ştia ce l-a făcut să se înfurie aşa, faptul că fata a surprins fără să vrea conversaţia sau că trata totul atât de calm? Era atât de stăpânită, deşi puţin furioasă, dar în niciun caz nu s-a purtat ca o femeie.

— Fir-ar al dracului! înjură el încet în timp ce se ridică să-şi ia pălăria. Ultimul lucru pe care şi-l dorea pe lume era o femeie care să-i spună ce şi cum să facă: Toată viaţa se condusese după regulile lui Travis. Chiar când părinţii lor trăiau, Travis îl controlase mereu pe fratele lui mai mic.

Când Wes era puşti, Travis era dintotdeauna acolo, strigând ordine şi dându-i indicaţii. Lui Wes i s-a părut că Travis a fost întotdeauna adult, că nu a fost niciodată copil, că nu a avut niciodată problemele şi îndoielile unui copil.

Iar Travis nu a avut niciodată nevoie de nimeni. A condus plantaţia de la paisprezece ani. Travis nu a citit niciodată o carte, nu a făcut nimic ce nu îi făcea plăcere. S-a născut ştiind că plantaţia *Stanford* e a lui şi nu îşi făcea probleme pentru că îi trata pe toţi, inclusiv pe părinţi, ca pe nişte angajaţi.

Când Travis a întâlnit-o pe soţia lui, se purta cu ea de parcă ar fi fost cineva care lucra pentru el şi, din cauza asta, ea a fugit. Departe de Travis, a devenit o persoană importantă, ceea ce nu ar fi reuşit în umbra lui mult prea puternică.

Wesley a lucrat întotdeauna pentru Travis, dar, pentru a scăpa, a călătorit mult prin lumea întreagă. A băut şampanie din papucul de casă al unei femei frumoase de la Paris. A făcut dragoste cu o ducesă în Anglia, şi în Italia era cât pe ce să se îndrăgostească de o cântăreaţă brunetă. În cele din urmă a ştiut că se amăgeşte singur. Era fermier şi nu ar fi fost niciodată fericit departe de

pământ. Dar, imediat ce s-a întors acasă, Travis a început prin a-i da ordine lui Wesley la cinci minute după sosire. După aceea, Wes a decis că trebuie să plece definitiv. Se spunea că noul stat Kentucky are pământ bogat, fiertil şi se dusese să-l vadă. Se îndrăgosti de stat şi de oameni, oameni care simţeau că lucrurile se mişcă şi se schimbă. A cumpărat câteva sute de acri de pământ lângă un oraş micuţ, Sweetbriar, a reparat casa pe care cineva o construise cu aţii înainte şi s-a întors în Virginia pentru ultima oară.

Nu numai că s-a întors, dar viaţa i s-a schimbat pentru totdeauna: a întâlnit-o pe Kimberly Shaw Pentru prima oară, Wes a simţit că vedea o femeie adevărată, o femeie care era mândră că e femeie. Kimberly nu ştia să citească un registru de conturi, nu putea să călărească un cal. Ceea ce ştia Kim era: cusutul, presatul florilor, cu ce culori se zugrăveşte o casă şi, în primul rând, cum să te porţi cu un bărbat şi să-l faci să se simtă bărbat.

Wesley începu să-şi imagineze cum s-ar întoarce de pe câmp la căsuţa micuţă pe care Kimberly ar decora-o pentru ei, cum şi-ar pune capul în poala ei, uitând de toate necazurile zilei.

Fără îndoială că nu se descurca în treburile obişnuite ale

unei case, aşa că va trebui ca Wesley să le rezolve. Kimberly avea nevoie de el. Pentru prima oară în viaţa lui, Wesley se simţea dorit, se simţea de parcă ar fi fost unic. Când Kim îl privea, se simţea cu doi metri mai înalt.

Toată lumea l-a avertizat că Kim era o neajutorată, dar nimeni nu a înţeles că el asta dorea. Nu voia o femeie perfectă, se săturase de perfecţiunea lui Travis, o femeie care putea conduce plantaţia cu o mână şi să-i crească pe copii cu cealaltă. Kimberly era moale, dulce şi trebuia protejată de toate greutăţile vieţii.

Şi acum a pierdut-o! Iarna asta, când a muncit din greu la noua lui fermă, a avut timp să regrete faptul că s-a lăsat impresionat şi s-a însurat cu fata lui Simmons. Ştia cum a rămas la ferma tatălui ei, când ar fi putut fugi. Dar în loc de asta, a rămas cu fraţii ei mai mici şi a muncit cât mai mulţi bărbaţi la un loc.

Wes era sigur că avea toate virtuţile; dacă el ar fi murit mâine şi i-ar fi rămas ferma din Kentucky, fără îndoială că ar fi putut s-o conducă cu o mână de fier; de fapt ar fi condus-o mai bine decât el. Dar ceea ce nu îşi dădea nimeni seama când îi spunea „pentru binele tău” era că dulcea Kim, ca un fluturaş neajutorat, era exact ceea ce îşi dorise dintotdeauna.

Luându-şi pălăria, puse mâna pe clanţă. Orice fel de fată ar fi fost Leah, era nevasta lui şi avea obligaţii faţă de ea. Poate că s-a aruncat în braţele lui, poate că a vrut să obţină bani de la el, dar, de vreme ce a fost atât de tâmpit încât a căzut în capcana ei, o merita.

— Dumnezeule, apără-mă de femeile atotştiutoare, se rugă el, în timp ce pleca să o caute pe Leah.

Capitolul 6

Două minute mai târziu, după ce îl lăsă pe Wesley în bibliotecă, Leah începu să tremure. Întâi a crezut că din cauza furiei, dar apoi îşi dădu seama că îi era frică. De un an se străduise să nu se gândească la ce se va întâmpla după ce Wesley se va întoarce. A încercat din toate puterile să spere că o va lua în braţe şi o va iubi, dar, în loc de asta, a respins-o în public.

Leah era obişnuită cu furia. Cu furie se hrănise cât timp a lucrat la ferma tatălui său. Furia a ajutat-o să nu se lase înfrântă. Tatăl ei i-a luat totul, cu excepţia furiei şi a mândriei, şi ambele au izbucnit în înfruntarea cu Wesley.

Dar acum, când furia îi trecuse, era înfricoşată. Nu voia să se întoarcă, singură, la ferma tatălui său. Timp de un an trăise în mijlocul a doua familii iubitoare şi a sperat că va avea familia ei. Dacă se va întoarce în mlaştină şi, fără îndoială că aşa va fi, va rămâne acolo pentru tot restul vieţii ei. Poate cu ţesutul...

— Leah.

Vocea lui Wesley îi întrerupse gândurile. Imediat îşi îndreptă umerii. Rămăsese în hol şi nu avea idee de cât timp stătea acolo şi îşi plângea de milă.

— Da, spuse ea rece, pregătindu-se pentru un alt atac. Acesta era bărbatul la care visa de atâta timp şi aşa credea când spera că problemele se vor rezolva, dar de fapt aceste probleme abia începeau.

— Am venit să-mi cer scuze, începu el, urmărind-o. „Într-un fel, e chiar drăguţă”, se gândea el. Sprâncenele i se uneau deasupra nasului, făcând-o să pară arogantă şi încăpăţânată. Nu am avut timp să mă gândesc la planul tău, dar se pare că va merge. Cred că nu vrei să rămâi în Virginia, ca şi mine de altfel şi îţi sunt îndatorat.

— Nu, spuse ea încet, privindu-l întunecată. Nu ai nicio obligaţie faţă de mine. Întotdeauna am avut grijă de mine şi voi proceda la fel şi în continuare. Mariajul nostru se va dizolva şi vei scăpa de mine.

Colţul gurii lui Wesley se ridică; dar nu de amuzament.

— Sunt sigur că te poţi ocupa de o mulţime de oameni, dar nu cred că ai prefera să te duci să faci pe fermiera în mlaştini, în loc să vii în Kentucky şi – ce voiai să faci, să ţeşi?

Leah se gândi şi se întrebă ce o fi văzut la bărbatul ăsta aristocraţic şi cum de a crezut că ţinea la el? îi oferea alegerea de parcă s-ar fi amuzat, pentru că ştia că nu are de ales. Ce i-ar mai plăcea să-i dea cu oferta în nas! Dar,

cu toată mândria, nu avea de gând să se poarte ca o proastă.

— Aş prefera să merg în Kentucky, izbucni ea furioasă. Dar vreau să se ştie că, din cauză că sunt o Simmons şi nu fac parte din clasa ta socială, îmi voi plăti drumul. Nu voi fi niciodată o povară pentru tine.

— Nu am pus problema dacă vei fi sau nu o povară pentru mine. Sunt sigur că te descurci în orice situaţie, spuse el strâmbându-se dezgustat.

Ar fi spus mai multe, dar un „Wesley” şoptit îl făcu să se întoarcă. Era Kimberly, cu trupul subţire îmbrăcat în mătase albă şi cu ochii mari plini de lacrimi.

Înainte ca Wes să poată face o mişcare, Kim îşi apăsă buzele cu dosul palmei şi în următoarea secundă alunecă spre podea, cu genele tremurânde.

Wesley o prinse în braţe înainte de a cădea. Luând-o în braţe, învăluit în mătasea albă a rochiei, se uită la ea îngrijorat.

— Apă! îi comandă lui Leah, care rămăsese nemişcată. Şi coniac! adăugă Wes când Leah dădu să plece.

— Iubita mea, şopti Wes, în timp ce o aşeza pe o canapea lungă, lângă perete.

Leah nu mai văzuse pe cineva leşinând până acum şi

era sigură că Kim murea. Ridicându-şi fustele, o luă la fugă către bucătărie.

— Leah! strigă Regan, fugind după ea. Ce s-a întâmplat? Wesley te-a...?

— Coniac şi apă, îi ceru Leah bucătarului şef. Şi repede. Se întoarse către Regan, cu tava în mână. Domnişoara Shaw a căzut pe podea. Cred că moare. După ce spuse asta dădu din nou să fugă.

— Kimberly leşină regulat! strigă Regan. Şi n-o lăsa să bea prea mult coniac. Îi place prea mult.

— De obicei? întrebă Leah nevenindu-i să creadă. Cred că femeia e bolnavă. Când ajunse în hol, Kim era întinsă pe canapea, iar Wesley, îngenuncheat în faţa ei, îi ţinea mâinile şi îi săruta degetele.

— Sunt o povară pentru tine, iubitul meu Wesley, spunea ea încet. Eşti atât de bun că ai răbdare cu mine, mai ales că nu vom mai fi niciodată...

— Sst, iubire, şopti Wesley. Se va rezolva totul, ai să vezi. Se întoarse, o văzu pe Leah şi vocea i se schimbă: a durat cam mult. Uite aici, iubire, spuse el, ridicând-o pe Kim şi ducându-i coniacul la buze.

Kimberly îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură.

— Nu atât de repede, o să te îneci! o avertiză Wes.

— Oh. Sunt atât de supărată, încât nu ştiu ce fac. La ce te-ai referit când ai spus că se va rezolva totul? Se uită la Leah care urmărea tăcută scena.

Blând, Wes aranjă o buclă rebelă de pe tâmpla lui Kim.

— Noi patru, tu, eu, Steven şi... Leah, vom pleca spre Kentucky şi, odată ajunşi acolo, căsătoria mea, dacă se poate numi aşa, se va desface şi ne vom putea căsători.

Un moment, Kim nu scoase un cuvânt.

— Cum vom călători?

— Leah va fi verişoara mea şi tu logodnica.

Kim o mai privi o dată pe Leah.

— Căsătoria nu se poate desface la fel de bine şi aici în Virginia?

Wesley se încruntă.

Sunt sigur că se poate, dar, în mod legal, Leah e soţia mea şi am o responsabilitate faţă de ea. Dacă o las aici, bârfele o vor omorî.

— Bineînţeles, Wesley dragă, spuse Kim obosită, fluturându-şi genele. Mă poţi ierta vreodată că am fost atât de sensibilă? Oh, dragule. M-a luat frigul, aşa, deodată. Îmi aduci, te rog, un şal? Oh, nu pot suferi să deranjez.

— Tu nu deranjezi niciodată, spuse Wes înainte de a le

lăsa singure.

Când îi auzi paşii pe scări, Kim deschise ochii, se ridică şi se uită curioasă la Leah.

— Ai de gând, cu adevărat, să renunţi la Wesley?

— Te simţi bine? întrebă Leah, încă şocată de leşinul lui Kim.

— Oh, da, perfect. Deşi, aş mai dori puţin coniac. Coniacul mă face să mă simt bine. Am ştiut întotdeauna că băutura e răsplata mea, dacă îi fac plăcere lui Wesley. Îi place atât de mult să leşin. Leah, am ştiut că vei fi o persoană înţelegătoare. Am ştiut de când ai acceptat să merg cu tine în Kentucky. Am auzit cum conduceai ferma aceea îngrozitoare şi ştiu că vei fi atât de descurcăreaţă în călătoria asta. Nu ştiu să gătesc, nu pot să ridic greutăţi, iar caii mă îngrozesc. Ştiu că va fi minunat să fii în preajmă şi că ne vom împrieteni. Uh-oh, vine Wesley. Puse repede paharul gol pe o măsuţă, se întinse pe canapea arborându-şi privirea de neajutorată.

— Am venit, draga mea, spuse Wes tandru, învelind-o pe Kim cu şalul.

Nevenindu-i să creadă, Leah păşi înapoi şi se uită cum Wes o tratează pe Kim ca pe o invalidă. Nimeni nu observă când Leah plecă să ducă tava în bucătărie. Leah nu era

sigură dacă să plângă sau să râdă de situaţie. „Wesley adoră să leşin” o făcea să râdă, dar ideea ca o femeie să joace teatru ca să atragă un bărbat o dezgusta, iar Leah se jură că nu îşi va permite niciodată să leşine, indiferent cât de mult i-ar fi plăcut unui bărbat.

Leah reuşi să-l evite pe Wesley în următoarele zile, deşi privirile li se mai întâlniră din când în când, de la vreo fereastră sau de după vreo clădire. Se îmbrăca cu atenţie în fiecare dimineaţă, până când îşi dădu seama că voia s-o observe. În noaptea în care sosise, îşi pusese cea mai drăguţă cămaşă de noapte. În caz că venea, dar soţul ei rămase departe de ea. Era distant şi politicos când o vedea şi nimic mai mult. Şi cu cât Leah muncea mai mult pentru pregătirile de călătorie, cu atât mândria o ambiţiona mai tare. Refuza să mai permită ca respingerea lui Wes să o rănească.

Ziua plecării se contura. Căruţa era încărcată până sus, iar Travis îi pusese o copertină de pânză groasă. Wesley deja se aşezase pe locul lui, cu hăţurile în mână. Puseseră o cuşcă cu pui în spate, plus o vacă, legată cu o frânghie lungă.

— Ne va fi dor de tine, spuse Regan, îmbrăţişând-o pe Leah. Spune-i lui Wesley ce ai să ne transmiţi şi el va scrie

pentru tine, dar nu pierde contactul cu noi. Se aplecă şi-i şopti: voi avea un copil.

— Felicitări! râse Leah, îmbrăţişând-o din nou. Sper că va fi un băiat exact ca Travis. La revedere, Jennifer, strigă ea, îl mai îmbrăţişă pe Travis o dată şi se urcă, aşezându-se pe locul de lângă Wesley.

În timp ce Leah se întoarse şi făcu cu mâna, Wesley porni caii şi plecară la drum.

Imediat ce rămase singură cu Wesley, Leah se simţi stingheră. Începu să-şi studieze unghiile, dar o lăsă baltă, apoi începu să admire priveliştea.

Trecură pe lângă taverna unde lucra Bess, şi Leah îşi dori să se poată opri să-şi ia la revedere de la sora ei, dar, uitându-se la profilul morocănos al lui Wesley, ştiu imediat că n-o să-i ceară nimic.

— Ne întâlnim cu cei doi Shaw la ei acasă? întrebă ea, dar Wesley abia dacă dădu din cap şi nu-i răspunse. Îşi îndreptă spatele şi nu mai zise nimic.

Soarele abia răsărise când ajunseră la plantaţia unde locuiau Kimberly şi Steven. Era un loc micuţ în comparaţie cu al lui Clay, iar unele clădiri aveau nevoie de reparaţii. Dar ceea ce îi atrase atenţia lui Leah era haosul îngrozitor ce înconjura căruţa pe jumătate plină. Dintr-o harababură

de vaci, cutii şi animale, Kim veni fugind spre Wes.

— Oh, Wesley, dragule, strigă ea, trebuie să ne ajuţi. Steven refuză să-mi ia toate hainele şi toate lucrurile frumoase pe care le am pentru casa noastră. Te rog, trebuie să vorbeşti cu el.

Wesley sări din căruţă, o mângâie repede pe Kim cu dosul palmei şi se duse către căruţă. Leah rămase să coboare singură. Când ajunse lângă căruţă, îşi dădu seama ce nu era în regulă; totuşi, înconjurând grămada, nu-i venea să-şi creadă ochilor. Niciunul dintre lucrurile din căruţă nu fusese împachetat şi aranjat cu vreun simţ al ordinii. O cutie mică şi fragilă de pălării era strivită de un sac cu seminţe. Un târnăcop trona peste un scaun cu braţe sculptate.

— Vezi că nu mai e loc? se auzi vocea unui bărbat din partea opusă.

Leah îşi îndoi genunchii şi se uită printre braţele scaunului pentru a-l vedea pentru prima dată pe Steven Shaw. Era la fel de drăguţ ca şi Kimberly, blond cu ochi albaştri, obraz rotund, perfect.

— Wesley, dragă, spune Kimberly, trebuie să găseşti o soluţie. Nu pot lăsa nimic în urmă. Doar nu vrei să fiu nefericită, nu?

Dumnezeu să nu îngăduie asemenea catastrofă, se gândi Leah, în timp ce începea să desfacă frânghiile cu care erau legate lucrurile din căruţă. Dacă reîmpacheta lucrurile, probabil că ar fi încăput totul.

Când Wesley merse în partea unde Leah desfăcea frânghiile, rămase surprins; apoi se strâmbă dezgustat. Se uită în altă parte.

— Poţi să te urci în vârful harababurii ăsteia şi să-mi dai geamantanul ăla?

— Bineînţeles, spuse Leah, zâmbind în sinea ei. Poate că începea să-şi dea seama că preţioasa Kimberly era ceva mai mult decât un ornament.

— Eram sigur că poţi, bombăni Wesley, într-un fel care o zăpăci pe Leah.

Leah şi Wesley lucrară bine împreună, despachetând şi împachetând la loc, în timp ce Steven şi Kim se ciorovăiau. Kim se plângea că i s-a stricat pălăria, iar Steven se plângea de neajutorarea lui Kim.

Leah îl simţi pe Steven uitându-se la ea de câteva ori, dar când se întoarse, se uită în altă parte.

Când terminară, Leah se uită la Wesley, aşteptând un fel de mulţumire, dar nu primi nimic.

— Poţi să mergi cu Steven, spuse el, în timp ce strângea

ultima frânghie.

Încremenită, Leah îl privi cum se îndepărtează.

— Cu plăcere, strigă ea după el, luptându-se să-şi stăpânească instinctul de a lua o piatră de jos şi a i-o arunca în cap.

O mână îi atinse braţul şi se întoarse direct în ochii jucăuşi ai lui Steven Shaw.

— Se poate? întrebă el, arătând către locul din căruţă.

Din acel moment, Leah nu mai avu încredere în el. Când era fată, fraţii ei mai mari aveau obiceiul de a aduce bărbaţi acasă şi, uneori, se uitau la ea, exact cum o privea Steven acum. Bineînţeles, îşi spuse ea, că se înşela.

Wesley şi Kim ieşiră primii în drum. Nimeni nu veni din casă să-şi ia la revedere şi, deodată, Leah se simţi foarte singură – printre străini, călătorind către străini.

— Îţi va fi dor de prietenii tăi? îl întrebă pe Steven, dar tot ceea ce primi, fu o privire lungă, care o făcu să tacă.

Călătoriră ore întregi către Vest, şi Leah nu mai încercă să vorbească din nou cu Steven. Se opriră o oră să mănânce sandvişurile puse de Regan, iar Wesley se învârti pe lângă Kim, care se răcorea cu un evantai şi îşi desfăcuse primii nasturi de la rochia de mătase albastru-pal. Wesley o privea apreciativ, iar Kim îşi rotunjea ochii cu

modestie.

— Ce iubăreţ e Wesley ăsta, îi spuse Steven lui Leah. Doar că nu vă poate avea pe amândouă. O privi pe Leah din cap până-n picioare.

Pufnind, ea se depărtă.

După-amiază, când se apropiară de un grup de case, patru bărbaţi veneau călare spre ei. Wesley strigă şi Steven opri căruţa.

— Trimite-o pe Leah aici! zise Wesley.

Leah îngheţă pe loc. Nu avea nicio intenţie să-i facă pe plac acestui bărbat care nu o băgase în seamă toată ziua şi acum îi ordona să vină, când avea el chef.

Steven îi aruncă o privire şi râse.

— Nu vă vrea pe niciunul dintre voi, Stanford, ţipă Steven. Mai bine las-o aici, cu mine.

Înjurând, Wesley coborî din căruţă.

— Vin să îi întâmpine pe noii căsătoriţi, spuse el dur, uitându-se la ea. Dacă nu vrei să afle toată Virginia despre noi, mai bine ai veni în căruţă cu mine.

— Ce-mi pasă *mie* de Virginia? Numele tău trebuie salvat.

— Dracu să te ia! Wesley o apucă de braţ şi o trase jos.

Leah nu se aşteptă la violenţă şi nu era pregătită să se

apere de forţa lui. Ţipând, zbură direct în braţele lui Wesley, exact când cei patru ajunseră în dreptul lor.

— Nu poţi să-ţi iei mâinile de pe ea, nu, Wes? spuse un bărbat, râzând.

— Numai uitându-mă la dumneavoastră, doamnă, înţeleg de ce Wes s-a însurat.

— Lasă-mă jos! şuieră Leah către Wes, care o ţinea de parcă nu ar fi cântărit niciun gram.

— Am plănuit o petrecere de rămas-bun şi sunteţi invitaţii de onoare. Ne-ar face plăcere dacă ne-aţi onora cu o parte din timpul vostru.

Cel de-al patrulea om se holba la Leah.

— Ai fi crezut că o Simmons spălată arată în felul ăsta?

Unul dintre bărbaţi, se uită urât la el.

— Scuzaţi, doamnă. Vern nu a avut niciodată maniere. Toţi vă aşteaptă la han. E ŞI Bess Simmons acolo.

— Bineînţeles că vom fi acolo, spuse Wesley.

— Ne vedem atunci! strigară ei, întorcându-se şi plecând.

— *Acum* îmi dai drumul? ceru Leah.

Wesley se întoarse cu privirea către soţia lui, pe care o ţinea în braţe, şi pentru prima oară păru că se uită la ea, dar privirea i se tulbură după câteva secunde.

— Oh, Wesley, începu Kim să plângă. A fost atât de umilitor pentru mine. *Eu* ar fi trebuit să fiu în braţele tale. Pentru noi ar fi trebuit să dea petrecerea.

Wes aproape că o lăsă pe Leah să cadă, fugind la Kim s-o consoleze. În timp ce Leah se îndreptă către căruţă, Steven începu să râdă obraznic de sus, de la locul lui.

— Nu ai învăţat cum să lupţi cu lacrimile? Sora mea e expertă în asta.

Leah îl ignoră, mergând în spatele căruţei să verifice animalele. Acolo o găsi Wes.

— Cred că mai bine ai merge lângă mine, spuse el calm.

Ea se uită urât la el.

— Dacă ai de gând să-mi salvezi reputaţia, nu e nevoie să te deranjezi. Sunt sigură că prietenii tăi se aşteaptă la orice când o Simmons este implicată.

Se întoarse către vacă, dar Wesley o apucă de braţ şi o trase cu faţa la el.

— Nu mă interesează dacă îţi pasă de reputaţia ta, dar nu voi permite să se spună că Kimberly ne-a despărţit. Ea e nevinovată pentru toate astea şi nu voi îngădui ca numele ei să fie târât în noroi.

Ea se smulse din strânsoarea lui.

— Ar fi trebuit să ştiu că eşti îngrijorat doar pentru draga

ta Kimberly. Deci pentru Kimberly va trebui să joc o noapte rolul de soţie? Am o repulsie faţă de idee!

O privi urât, iar vocea îi coborî cu un ton.

— Îţi spun acum, pentru prima şi ultima dată. Să nu mai zici vreodată ceva împotriva lui Kimberly. A suferit mult din cauza ta şi dacă va trebui să petrec o noapte cu tine ca să-i păstrez numele curat, o voi face, chiar dacă va trebui să-ţi rup câteva din oasele alea mici. Diseară vom fi un cuplu iubitor, ai înţeles?

— Perfect, spuse ea, clănţănind din dinţi.

Wesley se întoarse pe călcâie şi o lăsă singură, iar când Leah privi înainte, o văzu pe Kimberly înainte de a se prăbuşi într-un vârtej de mătăsuri, iar pe Wesley prinzând-o cu mult înainte de a cădea.

— La dracu, la dracu, la dracu'! înjură Leah încet, în timp ce aranja furioasă funia cu care era legată vaca.

— Surioara mea cea mică ştie cum să se comporte cu bărbaţii, spuse Steven în spatele ei.

Leah îi ignoră tonul ironic şi încercă să-şi reţină lacrimile. Nu o să plângă.

— Dar şi tu ai felul tău de a-l face pe un bărbat să devină interesat, spuse Steven, atingându-i braţul. Prietenii lui Wesley au fost surprinşi să vadă o Simmons

arătând ca tine. Bătrânul Wes a fost norocos în noaptea aceea în care ai sărit în patul lui. Bineînţeles că nu a mai fost norocos când a trebuit să se însoare cu tine. Bărbaţii se însoară cu femei ca sora mea, iar femeile ca tine sunt făcute pentru un singur lucru – dragoste. Acum aş putea să...

Nu-şi termină propoziţia, pentru că Leah apucă sacul de mâncare al vacii şi i-l trânti în obraz lui Steven Shaw.

— Căţea! strigă el, frecându-şi faţa, dar Leah alerga deja către căruţa unde o aşteptă Wesley. Fără un cuvânt, se urcă sus pe capră.

Dracu să-i ia, se gândi ea. Dracu să-i ia pe toţi şi pe fiecare în parte. Steven credea că era o târfă, Wesley se purta violent cu ea, iar Kimberly bea coniac şi mirosea ca un marinar. „Voi face ce va vrea Wesley”, îşi spuse. „Diseară voi fi cea mai iubitoare soţie din partea asta de munte. Vom pleca din Virginia şi toţi vor crede că suntem atât de îndrăgostiţi, încât Kimberly nu ar putea interveni între noi. Voi salva reputaţia domnişoarei Shaw, dar sunt curioasă dacă o să-i placă modul în care voi proceda”.

Capitolul 7

Leah nu mai vorbi cu Wesley până nu ajunseră la han. Deşi ştia ce voia să facă, se întreba cum va reuşi să reziste destul timp, pretinzând că e soţia lui. Şi, de asemenea, Leah începu să se întrebe cum se vor purta cu ea prietenii lui Wesley. Unul dintre ei deja comentase că e o Simmons. Oare o vor trata ca Steven Shaw?

Apropiindu-se de han, Leah înţepeni, pentru că îi aşteptau zece bărbaţi. Încă nu opriseră căruţa când cei zece se grăbiră să-i întâmpine, împingându-se unul pe celălalt s-o ajute pe Leah să coboare.

— Bine aţi venit, doamnă Stanford.

— Wesley nu merită pe cineva atât de drăguţ ca dumneavoastră.

— Clay spunea că vă place ţesutul. Sora mea v-a trimis nişte materiale.

— Şi mama mea v-a trimis nişte seminţe de flori.

Lui Leah nu îi venea să creadă, uitându-se la feţele zâmbitoare din jurul ei.

— V... vă mulţumesc, bolborosi ea. Nu ştiam că...

Unul dintre bărbaţi se uită urât la Wesley.

— Femeile au fost foarte supărate că plantaţia *Stanford*

nu a dat o petrecere pentru a sărbători căsătoria. Ar fi vrut să vină şi ele astăzi, dar au spus că dacă tot nu au fost invitate, poate că prezenţa lor nu e binevenită.

A fost rândul lui Wesley să se bâlbâie.

— Nu, a fost pentru că... noi... adică, nimeni...

Un bărbat râse.

— Uitaţi-vă la ea, oameni buni. Dacă ai avea o soţie care să arate ca ea, ai vrea s-o împărţi?

Leah era atât de încântată de complimentele lor, încât roşi toată.

— Haideţi înăuntru. Probabil că sunteţi obosiţi. Se poate? Bărbatul îi întinse braţul lui Leah.

— Da de când eşti privilegiat? întrebă un alt bărbat, întinzând braţul.

— Cred că eu am văzut-o primul, spuse un al treilea.

— Tăcere! îi întrerupse Wesley. Înainte să începeţi să vă certaţi, o să-mi conduc personal soţia.

Încercând să-şi ascundă surprinderea, Leah îl luă pe Wesley de braţ şi intră cu el în tavernă.

Bess o aşteptă înăuntru.

— Nu te-aş fi recunoscut niciodată, a fost tot ce a putut spune Bess.

Leah plecă de lângă soţul ei şi îşi deschise braţele către

Bess. Îmbrăţişându-şi sora, Bess râse:

— Tu eşti, nu?

— Fiecare centimetru murdar, răspunse Leah.

— Am umplut o cadă pentru tine. Doamna Regan a zis că o să vrei să faci baie, la fel ca doamnele. Se uită la Wes. Acum vezi ce faci cât timp o iau şi o să ţi-o aduc în curând.

Bess o trase repede pe Leah după ea, sus pe scări, unde doi bărbaţi umpleau o cadă mare. Imediat ce rămaseră singure, Bess începu să o dezbrace pe Leah.

— Bess, pot şi singură. Nu e nevoie să te porţi de parcă ai fi servitoarea mea.

— Cineva trebuie s-o facă! izbucni Bess. Cineva trebuie să fie bun cu tine, după povestea pe care mi-a spus-o doamna Regan. Într-adevăr ai de gând să-ţi abandonezi soţul, fără luptă?

— Nu am în intenţie să lupt să păstrez un bărbat care nu mă vrea, spuse Leah scârbită.

— I-auzi, ce spui? Parcă ai fi bătrânu'. Când îţi intră ceva în cap, nimic nu te opreşte. Măcar o dată, Leah, nu fi încăpăţânată. Nu îl lăsa pe Wesley să plece.

— Bess, vorbeşti prostii. Wesley nu a fost niciodată al meu. O vrea pe domnişoara Shaw şi o va avea. După ce va trece şi noaptea asta, nu o să mai fiu soţia lui nici cu

numele. Voi fi verişoara lui.

— Verişoară pe dracu'. Tu eşti *soţia* lui! Nimic nu va schimba asta.

— Se va schimba când vom ajunge în Kentucky. Leah, goală, vârî un picior în apă. E uimitor cât de repede se obişnuieşte omul să fie curat. Cred că o să stau toată noaptea în cada asta. Dacă aş face aşa, nu ar trebui să mă mai prefac nevasta devotată a soţului meu.

— E o idee bună, spuse Bess repede. Stai aici şi o să-ţi aduc nişte haine curate.

Leah se întinse în cadă, închise ochii, dar în câteva minute Bess se întoarse, cu un rânjet uriaş pe figură.

— Probleme în paradis, spuse Bess bine dispusă. Se ceartă Wesley cu domnişoara Shaw.

— O să-l ierte, zise Leah obosită.

— Domnişoarei Shaw nu i-a plăcut că Wesley te-a luat de braţ, iar Wesley a zis că trebuie să se prefacă soţul tău. Domnişoara Shaw voia doar să ştie cât de departe are de gând să meargă cu prefăcătoria. Wesley a încercat s-o calmeze, dar domnişoara Shaw a spus că jocul nu poate fi jucat decât în doi şi că dacă o să meargă atât de departe, încât să te atingă, o să-i pară rău.

— Şi? întrebă Leah, încercând să se concentreze.

— Wesley a spus că nu-i place să fie ameninţat şi că face totul pentru ea şi că îşi va face datoria până la capăt.

— Datoria! strigă Leah, ridicându-se în fund.

Bess zâmbi.

— Cred că se referea la faptul că datoria lui e să te atingă.

Leah se întinse iar în cadă.

— Bess, în interiorul căruţei e un geamantan negru, undeva pe ştangă. Înăuntru e o rochie de catifea aurie. Vrei să mi-o aduci?

— O rochie specială, nu? întrebă Bess.

— E specială, pentru că e decoltată maximum posibil, spuse Leah, închizând ochii, în timp ce Bess ieşi din cameră.

Leah se gândi la rochie şi ştia că dacă lui Wes nu îi păsa de ea, cel puţin ceilalţi bărbaţi or să o observe. Poate că nu va primi mai multă atenţie decât Kimberly, dar, oricum, ceva mai multă decât de-a lungul călătoriei.

Uşa se deschise.

— Nu a durat mult, spuse Leah şi deschizând ochii îl văzu pe Wesley.

Privind-o, rămase nemişcat, pentru că trupul ei frumos se contura perfect în apa limpede, cu sânii străpungând

apa şi picioarele întinse şi depărtate.

— Dacă ai văzut destul, poţi să pleci.

Zăpăcit, Wes îi privi din nou chipul. Bucle mici, aburinde, se lipiseră de gâtul ei.

— A zis Bess că... Nu termină propoziţia, se întoarse şi ieşi din cameră.

Leah începu să se spele cu mâini tremurătoare şi nu era sigură dacă tremura de furie sau pentru că dintr-odată şi inexplicabil îşi aminti fiecare detaliu al momentului când Wesley a ţinut-o în braţe.

Când Bess se întoarse cu rochia, zâmbea şi o privea atât de atotştiutoare, încât Leah refuză să îi spună un cuvânt despre cum a intrat Wesley în carceră. Nu comentă nici când Bess îi întinse lenjeria brodată.

Catifeaua aurie a rochiei, făcea ca pielea lui Leah să pară şi mai mătăsoasă, iar decolteul era atât de adânc, încât nu prea mai lăsa loc imaginaţiei.

— Nu pot, spuse Leah, privindu-se în oglindă. E prea decoltată, i-am spus lui Regan că nu o să port niciodată rochia asta.

Bess îi aranjă lui Leah o buclă din vârful capului. Gâtul ei, lung şi perfect, cobora într-o frumoasă sculptură, decolteul punându-l în valoare.

— Ba o s-o porţi! Am văzut rochii şi mai decoltate.

Leah o privi nevenindu-i să creadă.

— Doar că aveau ceva mai puţin de arătat decât tine şi de aceea pari tu mai diferită.

— Oh, Bess. Leah izbucni în râs. Îmi va fi dor de tine.

— Nu şi dacă faci ce-ţi spun eu şi îţi iei bărbatul înapoi, spuse Bess pufnind.

— Dar nu a fost niciodată al meu.

Bess nu răspunse şi o împinse pe soră-sa pe scări.

Stând câteva clipe în capul scărilor, Leah avu ocazia să urmărească scena de la parter. Kimberly, stătea pe un scaun, îmbrăcată cu o rochie turcoaz de mătase; arăta absolut încântător şi era înconjurată de şase bărbaţi. Wesley stătea rezemat de şemineul rece, discutând cu doi bărbaţi, cu ochii lipiţi de Kim, fără urmă de furie. Leah nu era sigură dacă să râdă sau să fie dezgustată, dar undeva, în ea, simţea puţină gelozie.

Începând să coboare scările, rămase încântată văzând prima pereche de ochi masculini, apoi alta, cercetând-o. La plantaţia *Stanford* a fost întotdeauna tratată cu respect, dar se întreba deseori dacă nu era doar din cauză că era măritată cu Wesley.

— Se poate? întrebă un bărbat din capul scărilor, care o

aşteptă cu braţul întins. Ceilalţi nouă bărbaţi rămăseseră nemişcaţi, cu gurile atât de căscate, încât Leah simţi cum îşi recapătă încrederea în sine.

— Mulţumesc, spuse ea graţioasă, luându-l de braţ.

Kim se ridică îndată şi zise cu un ton expert, pe jumătate plângăcios, pe jumătate poruncitor:

— Eu rămân singură? Oare numai femeile măritate primesc atenţie?

Repede, doi bărbaţi alergară spre ea, dar opt rămaseră lângă Leah.

— Cina e gata. Mergem? întrebă un bărbat.

Leah se uită spre Wesley, care rămăsese lângă foc, cu ochii lipiţi de Kimberly. Părea că nu îl interesează că mai e şi altcineva în cameră.

Leah, simţindu-se puţin înfuriată, se scuză faţă de bărbaţii de lângă ea.

— Poate că ar trebui să o luaţi înainte. Vă urmez, împreună cu soţul meu.

Leah se plantă în faţa lui Wesley.

— Te faci de râs! îi şuieră aproape de nas.

La început el nu o auzi.

Dezgustată, Leah îi dădu un bobârnac.

— Ce faci? întrebă el furios, apoi, privind-o pe Leah, i se

înceţoşară ochii într-o secundă. Îşi reveni, încerci să le arăţi bărbaţilor ce au pierdut? întrebă el, cu o sprânceană ridicată, uitându-se în decolteul ei adânc tăiat.

Ea se chinui să nu roşească.

— Te uiţi după Kimberly de parcă ar fi o căţea în călduri. Dacă ai de gând să-i salvezi numele, cred că ar trebui să te mai controlezi puţin.

El o privi, nevenindu-i să creadă.

— Întotdeauna eşti aşa de sensibilă?

— Încerc să fiu, răspunse ea încurcată.

— Ştiam eu! Vino încoace, hai să fim un cuplu iubitor. O luă de braţ şi o conduse în sala de mese.

Îi primiră entuziaşti, toastând unul după celălalt.

— Pentru Wesley, care a ştiut să caute un diamant acolo unde nimeni nu ştia că va găsi o mină.

— Pentru Leah, care a fost de acord să se mărite cu catârul ăsta care e doar puţin mai bun decât Travis.

Cuvântul „Travis” îi făcu să murmure, în timp ce Wesley trase scaunul pentru soţia sa.

Kimberly se aşeză exact vizavi de Leah şi o privi cu durere, de parcă ar fi acuzat-o de trădare. Leah se simţi pe undeva vinovată când Kim se întoarse către bărbatul de lângă ea.

Spunându-şi că făcea asta ca să-i salveze pe Wesley şi pe mult iubita Kim, Leah se lăsă peste braţul lui Wesley să ia piperul şi se apăsă cu sânii de el. Wes reacţionă instantaneu, surprins – şi interesat – cu ochii către soţia lui. Leah îi zâmbi dulce.

— Dacă mi-ai fi dat piperul nu ar fi trebuit să mă întind, spuse ea blând.

Ochii lui luceau de interes.

— Întinde-te. Întinde-te după ce vrei.

— Wesley! zise Kimberly ascuţit, şi el îşi mută privirea de la Leah. Încercam să-mi aduc aminte când am văzut ultima oară familia Ellington. Nu cumva la balul recoltei?

Lui Leah i se părea evident că Kim îi amintea lui Wesley de vreo întâlnire particulară, probabil riscantă.

Oare Kim nu-şi dădea seama că reputaţia ei trebuia salvată? Leah îl înconjură pe Wes cu braţul, se lăsă pe el şi îl privi printre gene.

— Balul recoltei şi lumina lunii, murmură ea. Uneori luna îi face pe oameni să realizeze lucruri memorabile.

Wesley îşi apropie ochii de ai lui Leah, apoi îşi apropie buzele de urechea ei.

— Fii bună şi încetează odată cu jocul ăsta, sau s-ar putea să-ţi pară rău.

Rapid, Leah plecă de lângă el. Ce îi păsa că Wes se făcea de râs în faţa prietenilor? În afară de faptul că avea şi ea mândria ei. Nu voia să plece din Virginia, iar oamenii să spună că o Simmons e în stare să agaţe un bărbat, dar nu e în stare să-l păstreze. Probabil că nici nu vor auzi de divorţ, decât dacă le va spune Regan sau Travis, aşa că era avantajată dacă le lăsa oamenilor impresia că era destul de bună, încât să rămână membra înaltei familii Stanford.

Ruşinată şi, pe undeva, nesigură pe ea, Leah îşi vârî nasul în mâncare, plimbând-o de colo-colo prin farfurie, cu capul în jos, vorbind doar când i se adresa vreo întrebare directă. Nu se mai simţea în competiţie cu Kimberly. Dezinteresată, o urmărea pe Kim cum flirtează cu un bărbat după altul.

În timpul mesei, lucrurile începură să se schimbe. Bărbatul de lângă Leah începu să discute despre bumbac şi în câteva minute Leah uită de Kimberly. Conversaţia trecu de la bumbac la oi şi la prevenirea bolilor molipsitoare în fermele de animale. Se mai alăturară câţiva bărbaţi discuţiei.

După douăzeci de minute, în timp ce Bess şi alte două femei curăţau masa, Leah, cei zece prieteni ai lui Wesley şi

Wesley în persoană erau adânciţi într-o conversaţie despre culturi şi animale. Steven mânca, pentru că nu era interesat, iar Kimberly arăta gata să plângă, dar pe Leah nu o mai interesau privirile ucigaşe.

— Tatăl meu a pierdut aproape totul când piaţa tutunului a dat faliment, iar acum eu nu aş investi totul în bumbac, spuse un bărbat.

— Sunt de acord, răspunse Leah. Vom creşte oi şi cred că într-o zi, lâna americană va avea căutare.

— Doar nu vei concura cu piaţa engleză?

— Voi angaja femei care pot lucra la fel de bine ca englezoaicele! spuse Leah vehement.

— Ea ştie să lucreze, Wes? întrebă un bărbat, râzând.

Leah îşi aminti deodată cine era şi unde se afla şi privi în jos, către plăcinta de mere nemâncată din farfurie.

— Îmi pare rău că nu m-am controlat, spuse ea încet.

Spre surprinderea ei, Wes o înconjură cu un braţ.

— Ca să vă spun adevărul, nu sunt însurat de atât de mult timp cu ea, încât să ştiu dacă lucrează bine sau nu.

Uimită, Leah îşi privi soţul. Ochii lui erau strălucitori şi părea aproape mândru de ea.

— Haide, sărut-o, domnule Wesley, spuse Bess de peste masă. Arăţi de parcă ai muri de nerăbdare şi toţi am vrea

o dovadă că o iubeşti. Nu-i aşa, oameni buni?

Spre furia lui Leah, Wesley îi aruncă o privire lui Kim.

Nu o va umili.

— Nu am nevoie de prea multe încurajări ca să-mi sărut soţul, spuse ea seducătoare, în timp ce îl înconjură pe Wes cu braţele pe după gât.

Din momentul în care buzele ei le atinseră pe ale lui, începu să-şi regrete gestul. Dorea să dovedească ceva străinilor din jurul ei, să le arate că era îndeajuns de bună încât să fie iubită de un bărbat ca Wesley, dar uită de motivele mai sensibile. Timp de un an trăise printre cupluri care se iubeau pasional şi, până să înceapă să-l sărute pe Wesley, nu îşi dăduse seama cât de mult o afectase. Dorise foarte mult să fie atinsă, voia o eliberare de pasiune.

La început Wesley a fost rece, dar, simţind excitarea lui Leah, abandonarea din sărutul ei, îi răspunse. Uită de oamenii de lângă ei şi o sărută adânc, fierbinte şi penetrant. Mâna lui îi acoperi capul, degetele îi demolau buclele aranjate.

— Wesley, spuse cineva puţin jenat, poate că ar trebui să aştepţi până mai târziu.

Leah era neajutorată în braţele lui Wesley, la fel de

neajutorată cum fusese cu singura ocazie în care o atinsese.

O mână îl bătu pe Wesley pe umăr, în timp ce începuse să caute forma lină a sânului lui Leah. Mâna bărbatului începu să-l zgâlţâie.

— Wes!

Încet, Wes revenea la realitate, dar, când se rupse de Leah, îi trebui un moment să-şi revină.

Pentru câteva secunde, Leah căzu înapoi în braţele lui Wesley, cu ochii închişi şi cu părul în ochi. Când deschise ochii şi îşi dădu seama unde era, se ridică brusc, iar pe faţa ei se schimbară mai multe nuanţe de roşu. Se uită o singură dată la Wes, care o privea zăpăcit, o venă de la gât pulsându-i rapid.

— Eu... începu ea, îndepărtându-se de lângă el. Părul îi era ciufulit, căzut din coc, din cauza mângâierii lui. Mă scuzaţi, trebuie să... nu termină, se întoarse şi zbură prin cameră direct sus, în camera de culcare.

Abia intră, când Bess dădu buzna.

— Niciodată nu am văzut aşa sărut. De când mă ştiu n-am văzut pe cineva să fie sărutat aşa. Ce bărbat e Wesley ăsta! Nu numai că e cel mai bine din partea asta de munte, dar e şi cel mai bun amant.

— Vrei, te rog, să taci din gură? spuse Leah plângând pe jumătate. Cum mai dau ochii cu ei? Nu or să mai creadă că acum sunt o doamnă. Voiam ca, atunci când voi pleca din Virginia, oamenii să spună că am devenit o doamnă, dar nu am făcut decât să mă port ca o târfă Simmons. Făcu o pauză, apoi oftă: of, Bess, îmi pare rău.

— Nu mi-ai rănit sentimentele, iar bărbaţii de jos, te vor visa la noapte.

— Exact ceea ce voiam, spuse Leah, aşezându-se parcă deodată greoaie, pe pat. Crezi că aş putea să mă strecor pe uşa din spate şi să nu mai văd niciodată pe nimeni?

Bess râse.

— Lasă-mă să-ţi aranjez părul şi apoi vei coborî din nou. Ar fi trebuit să-i vezi faţa lui Kimberly. Îşi mânca unghiile.

— Aveam impresia că tu credeai că domnişoara Shaw e cel mai bun exemplar al modelului de „a fi o doamnă”.

— Nu te mai mişca! spuse Bess, cu mâinile în părul lui Leah. Am crezut asta înainte ca propria mea soră să se transforme în cea mai frumoasă şi mai elegantă doamnă pe care a avut-o vreodată statul Virginia.

— Bess, spuse Leah întorcându-se, hai cu noi. Am nevoie de o prietenă. Te voi învăţa să teşi şi poţi intra cu mine în afaceri.

— Şi să-mi părăsesc taverna drăguţă şi călduroasă şi pe bărbaţii mei fierbinţi ca să fac pe ţesătoarea? Stanforzii ăştia nu te-au învăţat să fii şi sănătoasă la cap? ia-l pe Wesley şi trăiţi la ferma ta şi mulgeţi sute de vaci în fiecare zi, dar eu nu pot. Vreau o viaţă uşoară. Uite, eşti ca nouă. Acum du-te jos şi zâmbeşte. Pune-o pe Kimberly pe fugă.

Leah râse.

— Îmi va fi atât de dor de tine! Kim va fugi direct în braţele lui Wesley, imediat ce va veni noaptea şi el o va săruta la fel de bine ca şi pe mine... Făcu o pauză, aducându-şi aminte. Sărutul nostru nu va însemna nimic, îşi termină ea încet ideea. În regulă, sunt gata, atât cât pot de mult. Dacă soţul meu poate să joace scena sărutului, cel puţin să intru în jocul lui.

— Nu a jucat nimic, strigă Bess în spatele surorii ei, dar Leah nu o mai auzi, ori nu o băgă în seamă.

Capitolul 8

Leah trebui să-şi adune tot curajul ca să dea din nou ochii cu oamenii de jos. Era atât de sigură că o vor trata ca pe o târfă, încât nu era pregătită pentru o primire călduroasă. Când încă nu coborâse, doi bărbaţi o aşteptau în capul scărilor, cu două viori şi unul cu un banjo şi începuseră deja să cânte.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, era deja în braţele lui Wesley, care o conducea în primul menuet.

— Se pare că ţi-ai regăsit calmul, spuse Wes înainte ca Leah să-i fie luată din braţe de un altul.

Ore în şir Leah a dansat când cu un bărbat, când cu altul. O dată o văzu pe Kim dansând cu Wesley, care o privea pe femeia blondă cu îngrijorare. Leah se făcu că nu îi vede.

Auzi de două ori în seara aceea menţionându-se numele lui Justin Stark, dar nu a avut timp măcar să întrebe cine era.

La miezul nopţii, Wesley anunţă că petrecerea a luat sfârşit şi că a doua zi dimineaţă trebuiau să plece devreme. O luă pe Leah de braţ şi mai împinsă, mai trasă, ajunse cu ea sus.

Leah se simţea minunat. Băuse cam mult din punch-ul delicios preparat de Bess şi fredona când intrară în cameră. Pe pat era întinsă cea mai frumoasă cămaşă de noapte a ei, din mătase, cu o mulţime de volănaşe transparente. Leah o luă şi-o lipi pe lângă corp şi începu să danseze prin cameră.

— Eşti beată? întrebă Wesley calm, în timp ce îşi scotea puloverul.

— Ce drăguţ! zise Leah cu respiraţia grea, privindu-l pe Wesley.

Ochii lui Wesley străluceau de interes, poate mai mult decât interes.

Leah se opri din dans.

— Ai de gând să faci dragoste cu mine? şopti ea.

Wesley se schimbă la faţă, privind-o în lumina aurie a singurei veioze din cameră. Făcu un pas către ea.

— Aş putea fi convins.

Leah dădu drumul cămăşii de noapte şi rămase dreaptă, aşteptându-l, cu inima bătând nebuneşte. Voia mai mult decât orice să o ia în braţe, să o sărute din nou. Când se apropie de ea, îi atinse pieptul, cu degetele îngropate în părul cârlionţat.

— Wesley, şopti ea, când capul lui se aplecă spre al ei.

Cineva bătu repede şi tare la uşă, dar ei nici măcar nu auziră, până ce uşa nu se deschise şi intră Steven Shaw.

— Mi se pare că micuţa mea soră avea dreptate.

— Ce dracu cauţi aici? întrebă Wesley furios.

— Spre deosebire de tine, Stanford, eu nu am două femei în două camere. Surioara mea cea mică plânge, pentru că ea crede că faci exact ceea ce faci. Se uită la Leah cu o privire criminală, i-am spus ce om de onoare eşti şi că poate avea încredere în tine. Deşi, după ce am văzut-o pe mânza asta mică umblând după tine toată noaptea, ştiam că spun o minciună.

— Ieşi afară de-aici, spuse Wesley obosit, plecând de lângă Leah. Spune-i lui Kimberly că vin în câteva minute.

— Imediat ce termini aici? râse Steven, dar ieşi din cameră înainte ca Wesley să poată spune un cuvânt.

— Leah, îmi pare rău... începu Wes.

Leah se uită la el. Dispoziţia ei, influenţată de lichior, se schimbă rapid de la iubire la ură.

— Îţi pare rău că nu ai apucat să termini ce-ai început? îţi pare rău că nu ai profitat de slăbiciunea uneia dintre târfele Simmons?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse el, căutându-şi tricoul. Eşti soţia mea şi...

— Sunt soţia ta? adică cu, cea care te-am implorat toată seara să nu te mai învârteşti pe lângă divina domnişoară Shaw?

— Te previn să-ţi controlezi limba aia, o avertiză el.

— Limba mea! Nu-i venea să creadă. Nu ştii că noi, cele din familia Simmons avem altceva mai bun de făcut cu limba, decât să vorbim? Nu simţi?

Calm, Wesley, îşi trase tricoul peste cap.

— Uite ce e, nu ştiu de ce eşti atât de supărată. Tu ai fost cea care ai vrut să călătoreşti ca verişoară a mea şi ai ştiut dintotdeauna ce simt pentru Kim. Am încercat să fiu mereu corect şi cinstit.

— Corect! Aproape că m-ai atacat aici în cameră şi numeşti asta corect?

Wesley zâmbi.

— În seara asta ai făcut tot posibilul să mă aţâţi, iar rochia asta nu este croită pentru a calma un bărbat.

— Nu am purtat-o pentru tine, spuse ea încet şi se întoarse pentru a-şi ascunde umilinţa.

Wesley zâmbi în spatele ei.

— Leah, într-adevăr, sunt flatat că te-ai străduit atât de mult să mă aduci în patul tău. M-ai făcut să mă simt bine că ai flirtat cu mine, chiar şi când erai în braţele altor

bărbaţi şi sunt sigur că m-ai fi putut seduce dacă Steven nu ne-ar fi întrerupt, dar adevărul este că trebuie să respectăm târgul pe care l-am făcut. De dragul lui Kim am de gând să încerc să rezist farmecelor tale.

— Ce? spuse ea cu răsuflarea tăiată, întorcându-se către el.

— Îi datorez ceva femeii pe care o iubesc şi care are nevoie de mine, de întreaga mea fiinţă, să fiu lângă ea şi pe viitor voi încerca să-ţi rezist.

— Asta s-a întâmplat şi înainte? şopti ea. În ciuda eforturilor, ai cedat ispitei persoanei mele?

— Într-adevăr trebuie să plec, aşa că poate vom discuta altă dată. Dar aşa este, te-ai mai aruncat o dată în braţele mele.

— M-am aruncat în braţele tale? Ca în seara asta?

— Leah, începu el, făcând un pas către ea, cred că ţi-am rănit sentimentele.

— Sentimentele! rămase fără aer. Femeile ca mine nu au sentimente. Nu ştiai asta? Femeile din clasa mea socială, femeile care nu au. Crescut în mătase nu sunt capabile decât de a seduce şi de a ispiti. Când vom ajunge în Kentucky nu o să-mi deschid un magazin, o să-mi... deschid picioarele.

Chipul lui Wesley se crispă.

— Ai înţeles greşit tot ce ţi-am spus. Nu doream decât să-ţi mulţumesc pentru complimentul pe care mi l-ai făcut de a-mi oferi trupul tău.

— Nu o voi mai face din nou, spuse ea rece. Data viitoare când îl voi oferi, o voi face pentru altcineva.

— Nu cât timp eşti nevasta mea! izbucni el.

Ea îi zâmbi obraznic.

— Nu ar trebui să te duci la Kimberly a ta? dacă o faci să plângă prea mult i se vor înroşi ochişorii frumoşi. Ea cum te seduce? Te trage în pat cu ajutorul lacrimilor?

— Kimberly e virgină, spuse Wes apăsat, privind-o în ochi.

Leah pocni din palme.

— O târfă şi o virgină se luptă pentru tine. Săracul Wesley, probabil că nu mai doarme noaptea. Du-te la ea.

— Leah, nu am spus niciodată că eşti o târfă... începu el.

— Ieşi afară de-aici! ţipă ea.

— Dacă ai nevoie de mine...

— De tine! ţipă ea la el. Eşti ultima persoană de care voi avea nevoie. Aş vrea să mă pot duce singură în Kentucky şi să nu te mai văd. Acum du-te la drăguţa de Kimberly. Ea *are nevoie de tine*.

Wesley părea că vrea să mai spună ceva, dar în loc de asta, se întoarse şi ieşi din cameră.

Leah căzu instantaneu în genunchi, plângând în hohote ce o sfâşiau. „Să aibă nevoie de el”, spusese Wes. Nu, nu avea nevoie de el, dar îl voia, mai bine zis, voia pe cineva, un bărbat căruia să-i pese îndeajuns de mult, încât să sară imediat ce îi curgea o lacrimă pe obraz. Un bărbat care să nu-i fi cunoscut familia, care să nu creadă că e o târfă, înainte de a o vedea.

Mai târziu, Leah îşi schimbă rochia cu cămaşa de noapte. Plânse cât de mult putu şi îi rămase doar un gol în suflet şi sentimentul că viaţa nu i se va mai schimba. S-a născut într-o mlaştină şi va face întotdeauna parte din mlaştină. Hainele frumoase nu vor putea niciodată ascunde scârboşenia în care s-a născut.

De dimineaţa, când Leah stătea întinsă în pat, trează, Wesley se strecură în cameră; ştia că nu ar fi vrut să se afle că nu şi-a petrecut noaptea cu soţia lui.

— Eşti trează, spuse el, zorii de zi luminând camera. Leah, despre noaptea trecută...

Ea se roti în pat, coborî şi traversă camera către cuierul mic unde îşi ţinea hainele. Se simţea de parcă i-ar fi murit sufletul şi nu o mai interesa nimic. Golită de gânduri, îşi

dădu jos cămaşa de noapte; nu îi păsa că e dezbrăcată şi că o vede Wesley, începu să se îmbrace.

— Nu te dai niciodată bătută, nu? explodă el furios.

Dar Leah nu se deranjă nici măcar să se întoarcă. O făcu abia după ce se îmbrăcă.

— Eu sunt gata. Prietenii tăi nu vor afla unde ai dormit.

Încruntându-se, îi puse o mână pe braţ.

— Leah, nu am vrut să te jignesc.

Ea îl privi încet, de la mână spre faţă.

— Să nu mă mai atingi vreodată. Ai înţeles? Nu vreau să mă mai atingi vreodată. Spunând asta, deschise uşa, îl aşteptă afară în hol şi, împreună, coborâră scările, arătând ca un cuplu care tocmai şi-a petrecut noaptea împreună.

Leah se despărţi calmă de sora ei şi, la fel de calmă, se urcă în căruţă, lângă Wesley. El întinse o mână să o ajute, dar ea îi aruncă o privire care îl făcu să-şi tragă mâna înapoi.

La prânz, ea adună lemne, făcu focul şi găti rapid o friptură, în timp ce Kimberly se spăla de praful de pe faţă. Steven dispăruse, iar Wes era ocupat cu animalele. În timpul prânzului, Kimberty trăncăni despre ultima petrecere unde au fost împreună în Virginia şi îi spunea mereu lui Leah că ar fi trebuit să fie şi ea acolo. Leah o

făcu pe Kim să tacă, spunându-i că a fost mult prea însărcinată ca să participe la petrecere.

În timp ce Leah făcea curăţenie după masă, Kim anunţă că e timpul ca Leah să meargă cu Steven şi că, de-acum înainte, ea va fi logodnica lui Wesley, iar Leah verişoara lui. Credea că va întâmpina proteste, dar nu se întâmplă aşa, Leah se urcă în căruţă lângă Steven. Acesta nu comentă decât că, dacă are nevoie, îl va înlocui cu plăcere pe Wesley, dar neprimind răspuns, se concentră asupra hăţurilor şi tăcu din gură.

Seara, în timp ce Leah prepara cina, Wes merse către cel mai apropiat han şi, când se întoarse, raportă că locul e plin şi că vor trebui să înnopteze acolo. Kim se smiorcăi că are nevoie de o baie, aşa că Wes cără apă, o încălzi, legă de doi pari o pătură şi pregăti o baie pentru Kim. Ea aprinse o lampă în spatele păturii, aşa că toţi puteau vedea silueta languroasă a lui Kim îmbăindu-se.

— Nu ţipi de gelozie? îi spuse Steven lui Leah printre dinţi, în timp ce Wes o privea fermecat pe Kim.

Leah nu se deranjă să-i răspundă şi spălă vasele mai departe.

În dimineaţa următoare era atât de cald, încât Leah îşi desfăcu câţiva nasturi de la rochie.

— Asta e pentru mine sau pentru el? întrebă Steven. Dacă e pentru Stanford, poţi deja să-i închizi la loc. El e interesat numai de sora mea şi ea e expertă în a face un bărbat să se ţină după ea. Ar trebui să mai înveţi şi tu câte ceva. Să nu fii niciodată prea cinstită, cel puţin nu cu gentlemani ca Stanford. Mai degrabă ar privi o femeie pe după o pătură. Dar ţie şi mie, spuse el râzând, ne place pielea.

Mână caii şi plecară.

Leah încercă să-şi oprească tremuratul. Se rugă să nu fie ca Steven Shaw.

Către amiază ajunseră la un râu pe care trebuiau să-l treacă. Apa curgea repede şi trecuse deja, de mijlocul roţilor.

— Dacă o luăm încet, vom reuşi, îl informă Wes pe Steven.

— Mi-e frică, Wesley, spuse Kim, agăţându-se de braţul lui.

— Să nu-ţi fie. Zâmbi. O să trecem şi de asta. Ţie teamă, Leah?

— Nu, spuse ea înţepată. Cred că o să reuşim. Au făcut-o şi alţii înaintea noastră.

— Ştiam că aşa o să simţi, zise Wes înainte să se

întoarcă.

— Hei! se auzi vocea unui bărbat de pe malul celălalt. Un bărbat înalt şi zvelt, cu pantaloni că ai lui Wesley, le făcea cu mâna.

— E Justin Stark, spuse Wes, zâmbind. Va călători cu noi.

Leah nu-i dădu nicio atenţie bărbatului din depărtare.

Wesley intră cu căruţa şi cu caii în apă, cu atenţie maximă. Caii se codeau, dar Wes îi controla.

— Îi e frică! spuse Steven dispreţuitor, i-e frică să-şi rişte fundul. Diii! strigă el către cai, pocnind din bici.

— Nu! zise Leah. Aşteaptă până trec ei.

— Nu stau toată ziua aici şi nu o să-l las pe tipul ăsta, Stark, să creadă că sunt un laş.

Steven mână caii înainte, spre apa adâncă.

— Ce dracu faci? se întoarse Wes către ei.

— N-am de gând să-ţi înghit noroiul, strigă Steven, în timp ce trecu pe lângă căruţa lui Wes.

— Ţine-o pe dreapta! Ţine-o pe dreapta! spuse bărbatul de pe mal.

Leah, ţinându-se de banchetă cu ambele mâini, repeta instrucţiunile bărbatului pentru Steven, dar Steven le ignora, pocnind din bici.

Calul din dreaptă căzu sub apă, într-o groapă, necheză

şi trase şi ceilalţi cai după el. Căruţa grea se aplecă pe o parte, iar Steven căzu în apă. Leah îşi părăsi locul sărind să apuce hăţurile care îi scăpaseră lui Steven. Căzură şi ceilalţi cai.

— Ţine bine de hăţuri! strigă bărbatul de pe mal. Controlează calul acela.

Leah încercă să-l strunească, înfăşurându-şi hăţul pe după mână, în timp ce cu cealaltă încerca să le recupereze pe cele căzute.

— Ajut-o, Wes! strigă bărbatul. Lasă femeia să conducă şi ajut-o pe roşcată.

Leah abia mai auzea strigătele bărbatului, ajungând cu degetele la câţiva centimetri de frâu. Ţipă când caii înfricoşaţi săriră, trăgând-o de braţ de erau gata-gata să i-l smulgă din încheietură.

— Leah! auzi strigătul lui Wesley, dar nu putu înţelege ce spunea, pentru că Kimberly începu să ţipe isteric.

Lacrimi de uşurare o orbiră pentru o secundă, când degetele i se încleştară pe hăţurile rătăcite. Folosind fiecare gram de putere, reuşi să controleze caii speriaţi, trase căruţa din groapă şi îndreptă caii spre mal.

Străinul de pe mal înotă către ea.

— Bravo, fetiţo! acum ţine-i drept.

— Steven, ţipă Leah imediat ce caii atinseră pământul. Cum fundul căruţei încă mai era în apă, Leah deja îşi scotea pantofii. Fusese întotdeauna o înotătoare bună, iar acum se întreba dacă ceilalţi îşi dăduseră seama că Steven căzuse în apă.

— Aici! spuse Leah cu jumătate de gură, pasându-i frâiele bărbatului, exact înainte de a sări din căruţă în apă.

— Ce dracu'... începu bărbatul, după care rămase atent la cal.

— Unde s-a dus Leah? întrebă Wesley.

— A ţipat ceva în legătură cu un Steven.

— Nu e aici? zise Wes, şi în câteva secunde se aruncă în apă după Leah.

Leah se scufundă parcă ore întregi, dar nu se zărea nici urmă de Steven. După câteva minute i se alăturară şi Wesley şi străinul şi, când ieşiră la suprafaţă le comunică zona în care a căutat deja.

Îl găsiră abia seara, la marginea râului, cu o jumătate de cap zdrobit din căzătură. Wesley îl trase la mal.

Leah stătea nemişcată lângă el, extenuată de căutarea în apă din după-amiaza aceea. După o oră, îşi dădu jos rochia, pentru că fusta lungă o incomoda. Acum îi era frig îmbrăcată doar cu lenjeria udă, care abia îl acoperea

genunchii.

— Nu! Nu! Nu! ţipă Kimberly venind spre ei, cu ochii la trupul fratelui său.

Wesley plecă de lângă Leah s-o calmeze pe Kim, care ofta neîncetat şi, dacă mai era posibil, umerii lui Leah se lăsară şi mai mult. Kim şi Wes se plimbau prin întunericul din ce în ce mai intens, auzindu-se din când în când, în liniştea nopţii, câte un suspin de-al lui Kim.

Nu vorbeau nici Leah, nici străinul.

— Trebuie să-ţi schimbi hainele cu unele uscate, spuse bărbatul încet urmărind-o cu atenţie.

Leah abia dădu o dată din cap şi rămase acolo, tremurând.

Bărbatul se mută mai aproape de ea.

— Eu sunt Justin Stark, iar tu eşti...?

Leah nu reuşi să-i răspundă şi rămase cu privirea fixată pe trupul rece şi fără viaţă al lui Steven. Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Fără un cuvânt, Justin o cuprinse pe Leah în braţe.

Ea încercă să-l împingă, dar era prea slabă sau probabil că avea nevoie de alinare, chiar şi de la un străin.

— Haide, plângi, fetiţo, şoptea Justin. Cei curajoşi ca tine merită să plângă.

Leah nu era sigură de unde veneau lacrimile – sau de ce – dar începu să plângă cum nu mai plânsese vreodată. Era atât de bine să fii aproape de cineva, să fii în braţele unui bărbat puternic!

Habar nu avu când bărbatul luă o pătură de pe calul său. Nu protestă nici când îi dădu jos, blând, hainele. Îi înfăşură trupul gol şi ud în pătură şi, strângând-o lângă el, se aşezară pe o buturugă. După un timp începu s-o legene şi, treptat, Leah încetă cu plânsul, încă agăţată de el. Chiar şi când adormi adânc era încleştată de trupul lui.

— A adormit? şopti Wesley către Justin.

Justin dădu din cap.

— I-ai făcut patul?

Wes îşi privi vârful bocancilor.

— I l-am făcut numai lui Kim. De obicei Leah îşi face singură patul. Justin nu mai spuse un cuvânt şi Wes dispăru pentru câteva minute. E gata, spuse el când se întoarse.

Justin se ridică foarte atent, cu Leah adormită în braţe, de parcă ar fi fost din porţelan fragil şi o aşeză pe păturile pe care i le pregătise Wes.

Pentru un moment, Justin îngenunche lângă ea. Apoi se ridică şi merse cu Wesley în pădure.

— Cine e? întrebă Justin.

— E... verişoara mea, răspunse Wes. Da ce contează cine e?

Justin se uită la el ca la un nebun.

— Ce contează? Contează pentru că e cea mai magnifică femeie pe care am văzut-o vreodată. Ai văzut cum s-a descurcat cu caii? Şi felul în care şi-a riscat propria viaţă ca să-l caute pe tipul care s-a înecat? Te-am văzut că aveai mâinile ocupate de grămada aia nefolositoare de ţipete. Dumnezeule, apără-mă de femei ca astea! Oricum, cine e?

— Femeia cu care mă voi căsători, răspunse Wesley rigid.

— Oh, păi... ah... nu m-am referit la asta, se codi Justin. Doar că, atunci când le vezi pe aceste două femei împreună, blonda pare inutilă. Nu, nu am vrut să spun chiar aşa.

— Cred că ai spus îndeajuns de multe.

— Ai dreptate, zise Justin intimidat, dar îşi ridică repede capul. Cine e?

— Kimberly Shaw. Bărbatul care s-a înecat era fratele ei.

— Oh, înţeleg. De aceea s-a străduit atât de mult să-l salveze. Mă întreb dacă vreuna din surorile mele şi-ar risca

viaţa pentru cadavrul meu. A fost un bărbat norocos să aibă o soră ca ea.

— Nu, spuse Wes cu jumătate de glas. Kimberly e blonda. Leah e femeia care s-a scufundat.

— Şi avea vreo relaţie cu mortul?

— Niciuna, răspunse Wesley.

Justin se întoarse către copaci.

— Verişoara ta, nu? Te-ai născut sub o stea norocoasă. Are pe cineva? Nu, nu-mi spune. Nu-mi pasă dacă e logodită. Cred că mă ţin după ea, indiferent ce bărbat mi-ar sta în cale. Ţi-ar plăcea să fiu vărul tău prin căsătorie?

— Aşteaptă puţin, Justin. E prea repede. Nu ştii nimic despre Leah. E drăguţă, îţi garantez, dar e genul de femeie care îl face pe bărbat să se simtă nefolositor. Dacă îţi petreci o oră lângă ea, începi să te întrebi dacă e nevoie de bărbaţi pe pământ. Nu e nimic să nu poată face singură şi întotdeauna te anunţă că nu are nevoie de nimeni. Te însori cu ea şi într-un an îţi conduce ferma şi viaţa şi nu vei fi decât un cal înhămat, strunit de ea.

După ce îl privi uimit un moment, Justin începu să râdă. Îi dădu o palmă prietenească pe umăr lui Wesley.

— Ia-le tu pe toate blondele drăguţe care stau în căruţă şi ţipă, în timp ce fraţii lor se îneacă, dar în ceea ce mă

priveşte eu vreau o femeie.

— Nu ştii în ce te bagi, îl avertiză Wes. După două săptămâni cu Leah o să-ţi cauţi pe cineva care să te facă să te simţi ca un bărbat.

Justin zâmbi.

— Ea nu trebuie decât să fie femeie şi asta mă face să mă simt ca un bărbat. Acum, mă duc la culcare. Mâine încep să-i fac curte.

— Curte? Dar... începu Wes.

— Ai vreun motiv să te opui? întrebă Justin rece.

Wesley nu putu decât să clatine din cap.

— Atunci e bine. Hai la culcare. Mâine dimineaţă vom avea o înmormântare.

Wesley îl privi pe Justin cum îşi face patul într-un loc din care o putea vedea pe Leah dormind, iar el se duse unde îi era locul.

— Bietul om, murmură el. Îşi dorea să existe o cale să-l salveze pe Justin de sine însuşi.

Capitolul 9

Leah se trezi mai devreme, în suspinele lui Kimberly. Wesley o ţinea în braţe, încercând s-o aline, dar Kim părea de neconsolat. Gemând din cauza durerii de cap, Leah aruncă pătura ce o acoperea, apoi rămase cu gura căscată, văzând că e goală. Roşi din cap până-n picioare când îşi aminti ce s-a întâmplat cu o seară înainte. Privi rapid prin tabăra improvizată şi văzu că străinul nu era pe-acolo.

— Wesley, spuse Leah răguşită.

Wesley, preocupat de starea lui Kim, nu o auzi.

Leah îşi drese glasul.

— Wesley! strigă ea mai tare.

El privi de jur împrejur, evident deranjat.

— Da.

— Poţi să-mi aduci nişte haine? Nu îi plăcea să-i ceară ceva, dar nu avea de gând să facă paradă, acoperită doar de o pătură.

Cu o sprânceană ridicată, Wesley o lăsă pe Kim pentru a se duce la căruţă, de unde luă o rochie maro de bumbac pentru Leah, fără a se gândi şi la lenjeria intimă.

— Ai stilul tău de a impresiona un bărbat încă de când te

vede prima oară, spuse el, privindu-i umerii goi.

Leah îi smulse rochia.

— Du-te înapoi la Kimberly a ta, zise ea furioasă, tocmai când Kim începu din nou să se vaite.

Leah se îmbrăcă resemnată pe sub pătură, se ridică şi luă găleţile de apă. În drum spre râu îl văzu pe Justin, bărbatul care li se alăturase recent, gol până în talie şi săpând o groapă.

— Bună dimineaţa, strigă el, cu ochii luminoşi.

Leah abia putu să murmure un răspuns, pentru că îşi băgase capul între umeri, jenată de amintirea că a fost dezbrăcată de acest bărbat.

Justin ajunse imediat lângă ea, luându-i găleţile din mâini.

— Ai dormit bine? începu să râdă văzând-o cum abia dă din cap, fără a-l privi. Doar nu ai de gând să nu laşi doi oameni să se împrietenească din cauza unei goliciuni, nu? Am dezbrăcat sute de femei.

Ea îl privi cu ochii mari.

— Poate nu sute. Zâmbi, aproape mâncând-o din ochi. Şi, în mod sigur, nu la fel de drăguţe ca tine. Nu pleca. Eşti mereu atât de timidă?

Îşi ridică bărbia şi îl privi.

— Nu cred că sunt timidă, dar acum sunt... Voia să schimbe subiectul. Vei călători cu noi?

— Până în Kentucky. Ajunseseră la râu, iar el îi umplea găleţile. Am crescut în oraşul în care Wes şi-a cumpărat ferma. Toată iarna a muncit ca un demon. Cred că încerca s-o termine pentru domnişoara Shaw.

— Cred că da. Şi tu eşti fermier?

— Bineîntejes. Şi un pic vânător. Nu, lasă că le duc eu, spuse el când Leah dădu să ridice găleţile.

— Pot să-mi fac şi singură treaba, mulţumesc, zise ea sfidător.

Justin îi zâmbi, iar chipul lui deveni şi mai frumos.

— Nu mă îndoiesc că poţi duce o sută de găleţi, dar ai fi atât de crudă, încât să-mi iei plăcerea de a le duce pentru tine?

Leah nu răspunse pe moment, dar apoi zâmbi.

— Nu-mi place să se spună că sunt crudă. Apropo, domnule Stark, îmi duceţi şi mie apa?

— Justin, zise el râzând. Toate doamnele mele îmi spun Justin.

— Toate? râse şi ea, simţindu-se bine pentru prima dată de câteva săptămâni.

— Se pare că voi doi aţi uitat ce s-a întâmplat ieri, spuse

Wesley, coborând spre ei. Cred că ar trebui să aveţi puţin respect pentru durerea lui Kimberly.

Figura lui Justin îşi pierdu zâmbetul. Era mai scund decât Wes, dar nu dădu înapoi.

— Cred că Leah a arătat al naibii de mult respect când aproape că s-a înecat, căutând un bărbat care nici măcar nu îi era rudă. Doar pentru că femeia aia a ta zbiară în gura mare, nu înseamnă că îşi poate asuma un alt risc în afară de lacrimi.

Leah se uită la cei doi bărbaţi furioşi şi se scuză, pentru că îi era frică să nu o vadă zâmbind. Cu inima mai uşoară se duse să hrănească animalele, prepară micul dejun şi pregăti căruţa pentru drum. Nu ştia dacă Wes şi Justin au continuat cearta, dar, când se adunară, cei doi păreau să-şi fi revenit la normal. Kim se sprijinea pe braţul lui Wesley, în timp ce acesta povestea ce om bun fusese Steven Shaw. După aceea, Kim îi dădu voie lui Wesley să o ajute să urce în căruţă, unde se întinse.

Justin îşi adună bagajele şi se aşeză în a doua căruţă, îşi legă calul în spate şi se urcă lângă Leah, luându-i hăţurile din mâini.

— Nu ştiu dacă femeia aceea şi cu mine ne vom înţelege vreodată.

În ciuda faptului că Leah a negat că e timidă, într-adevăr nu ştia ce să-i spună lui Justin. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze. Justin îi povesti de oraşul lui natal, Sweetbriar, despre cele trei surori şi patru fraţi, despre nepoate şi nepoţei. Îi povesti cine de cine era îndrăgostit în oraş şi despre cum îi înnebunea Miranda MacAlister pe toţi bărbaţii.

— Inclusiv pe tine? întrebă ea timid.

— M-am uitat la ea de câteva ori, dar eu am ştiut dintotdeauna ce fel de femeie mi-ar plăcea.

— Şi? îl încurajă Leah.

— O femeie ca tine, Leah, spuse el blând.

Leah simţi cum o cuprinde un val de frică. Bărbatul ăsta nu ştia nimic despre ea, nu ştia că era o Simmons din mlaştinile Virginiei, că soră-sa era prostituată şi că taică-său a fost nebun. Vorbiseră foarte puţin, iar ea îi spusese doar două vorbe despre ţesut.

Făcură o oprire scurtă, mâncară carne rece şi cartofi. Kim nu cobora din căruţă. Seara, Leah făcu focul şi pregăti cina. Justin tăia lemne pentru foc, în timp ce Wesley o alina pe Kim, care era distrată şi incapabilă de ceva, pentru că îl jelea pe fratele ei.

Călătoriră câteva zile spre Vest, Justin lângă Leah,

vorbind, punându-i întrebări şi, cu fiecare zi care trecea, sentimentul de vinovăţie o apăsa pe Leah. Regan şi Nicole fuseseră drăguţe cu ea, în ciuda faptului că venea din mlaştini. Dar ele ştiuseră asta dintotdeauna. Simţea că îl înşală minţindu-l pe bărbatul care fusese atât de amabil cu ea. Dacă ar fi ştiut cine e ea, într-adevăr, de unde venea, probabil că ar fi tratat-o la fel ca Wesley.

Trecu o săptămână şi durerea lui Kimberly nu se alină. Leah începuse să-i ducă mâncarea în căruţă, unde Kim se agăţa de ea şi plângea.

— Nu, spuse Justin într-o seară, apucând-o pe Leah de braţ, tocmai când se pregătea să umple o farfurie pentru Kim. Se întoarse către Wes: nu cumva e timpul să înceteze să mai facă pe prinţesa? Leah nu e servitoare.

— Kim încă mai suferă după fratele ei, zise Wes încăpăţânat.

— Atunci serveşte-o tu. Nu, Leah! Luă farfuria de la Leah şi i-o întinse lui Wesley.

Mâncară în tăcere şi Kim coborî din căruţă să se aşeze lângă un copac, în timp ce Wes se învârtea pe lângă ea.

Dezgustat, Justin îşi azvârli cafeaua în foc.

— Avem nevoie de odihnă. Câteva mile mai încolo e o cascadă, şi mă gândeam că mâine eu şi cu Leah vom

merge până acolo. Zâmbi. Poate facem o baie.

Leah se uită în ceaşcă.

— Am nevoie de o baie, murmură ea.

Înainte de răsăritul soarelui, Justin stătea lângă Leah, îndemnând-o să se grăbească.

— Dar cum rămâne cu micul dejun? întrebă ea, uitându-se la coşul cu rufe murdare.

— Las-o pe ducesă să se deservească singură o zi.

Leah se abţinu să nu râdă.

— Sunt gata.

— Leah! strigă Kim, alergând spre ei. Arăta foarte drăguţă dimineaţa. Avea în mâini câteva rochii şi lenjerie intimă, pe care i le întinse lui Leah.

— Te superi? Se pare că azi trebuie să fac singură treaba în tabără şi dacă voi tot plecaţi să vă distraţi, poţi face asta pentru mine?

— Bineînţeles, răspunse Leah, dar Justin îi luă hainele.

— Poţi să-ţi speli singură lenjeria... începu el.

Leah îi puse o mână pe braţ şi luă hainele lui Kim.

— Bineînţeles că o să le spăl.

— Haide, zise Justin scârbit, trăgând-o pe Leah către calul lui priponit. De ce o laşi să profite de tine? Faci cât cincizeci ca ea. Se urcă pe cal, apoi o ridică şi pe ea.

— Nu, nu fac, şopti Leah, dar nu crezu că Justin o auzise.

Mergeau de o oră spre nord, departe de case, departe de căruţele ce călătoreau spre Vest. După încă o oră, Justin descălecă şi întinse braţele către Leah. Când mâinile îi înconjurară talia, o coborî încet şi o sărută blând.

O privi, cu fruntea încruntată.

— Cine te-a rănit, Leah? întrebă înţelegător. Nu am cunoscut femeie atât de drăguţă ca tine, care să ţină capul în jos tot timpul şi să fie de bunăvoie sclava unei alte femei.

Leah nu simţi nimic, dar era un sărut plăcut. Se uită în altă parte când o puse pe pământ.

— Sunt multe lucruri în legătură cu mine pe care nu le cunoşti, spuse ea împingându-l, dar cu bărbia sus. Şi nu sunt sclava nimănui.

— Atunci de ce ţi-e atât de frică de Wes?

— Frică? rămase fără aer. Nu mi-e frică de el, sau de oricare alt bărbat. Îşi coborî vocea. Dar sunt unele lucruri între mine şi Wes, despre care tu nu ştii nimic. Simţea cum se înfurie din ce în ce mai tare. Mai bine să încep cu spălatul.

— Las-o baltă cu spălatul! spuse Justin nervos, aruncându-i grămada din braţe. Ce e între tine şi Stanford?

— Nu e ce crezi tu, spuse ea, cu ochii fulgerându-i de mânie. Wesley Stanford mă urăşte, la fel de mult cât îl urăsc şi eu pe el şi pe toţi cei ca el, care mi-au lăsat familia înfometată, în timp ce ei cheltuiesc banii pe haine frumoase şi pe cai. Calul lui Wesley costă mai mult decât i-ar fi trebuit familiei mele de nouă oameni să trăiască un an.

Plecă de lângă el, scârbită. N-o să-l mai intereseze acum, că ştia cine era... şi nu avea de gând să-i arate cât de mult o făcea să sufere schimbarea.

— Tu şi manierele tale, spuse ea, aşezându-se. Toţi bărbaţii sunt la fel. Credeţi că dacă suntem sărace, faceţi cu noi ce vreţi. Dar dă-mi voie să-ţi spun că numai o fată Simmons e prostituată.

— Asta crezi despre mine? icni Justin fără aer. Că eu cred că eşti o... o...

— Haide, spune! ţipă la el. Am auzit de multe ori cuvântul de la femei şi bărbaţi ca tine. Pe dinafară haine frumoase şi pe dinăuntru mucegai.

Justin înţepeni un moment, arătând parcă şocat.

— Asta crezi tu că sunt? Vreun dandy bogat, care a crescut într-o casă mare cu servitori? Se întoarse repede, râzând: aş vrea ca locuitorii Sweetbriarului s-o audă şi p-

asta. Unul din băieţii lui Stark acuzat de bune maniere şi bogăţie. Oh, Leah, spuse el râzând. Nu ştiu în ce fel de sărăcie ai crescut, dar nu cred că mă baţi la capitolul ăsta. Stai aici şi lasă-mă să-ţi spun povestea adevărată a familiei mele.

Uimită, Leah se aşează lângă el pe pământ şi ascultă versiunea adevărată a vieţii lui Justin. Nu că ar fi minţit-o în legătură cu familia lui mai devreme, dar lăsase răul la o parte, pentru că el credea că Leah era o doamnă din naştere, crescută pretenţios şi nu voia s-o şocheze cu poveştile despre viaţa lui.

Justin îi povesti despre tatăl lui, Doll Stark, despre care se spunea că e cel mai leneş bărbat de la est de Mississippi. Poate că pentru alţii era o glumă, dar restul familiei ducea o bătălie constantă pentru supravieţuire. Doll îşi petrecea zilele în prăvălia lui MacAlister, râzând, distrându-se, în timp ce soţia şi copiii încercau să se hrănească din câţiva acri de pământ mult prea muncit. Justin, băiatul mai mare, crescu urându-şi tatăl. Doll mânca un mic dejun masiv, pentru care muncise toată familia, dispărea până seara, venea acasă, mânca şi mai mult, apoi îşi petrecea orele regulând-o pe maică-sa. Justin rămânea treaz şi auzea toate zgomotele, urându-l şi mai

mult pe taică-său. Cât despre Doll, nu întreba niciodată cum se descurca familia lui sau cât de mult muncea Justin toată ziua, ore în şir, ca să fie mâncare pe masă.

Şi oraşul glumea mereu pe seama lenei lui Doll. Singura dată când s-a amestecat a fost când sora mai mare a lui Justin, Corinne, a spus nişte minciuni şi a creat nişte probleme cu bijuteria preţioasă a oraşului, domnişoara MacAlister.

— Deci ăsta e MacAlister, cel cu fiica drăguţă. Leah începuse să înţeleagă că Justin era de-al ei şi nu de-al lui Wesley. Poate că Justin nu o va mai urî, ca Wesley, pentru că erau la fel.

— Asta e, spuse Justin, acum povesteşte-mi despre familia ta.

Leah ezită. Cel puţin pe tatăl cel leneş al lui Justin oraşul îl plăcea. Ce putea spune pozitiv despre familia ei? Privirea lui Justin îi arătă că era pregătit să aştepte şi ziua de apoi ca să vorbească.

Începu încet, urmărindu-l să vadă dacă simte vreun semn de repulsie, dar, când văzu că e interesat şi îngrijorat, se lansă mai repede în poveste, îi povesti cum fratele ei mai mare a răpit o femeie, despre prostituţia surorii ei, despre nebunia tatălui ei, despre felul în care îşi

bătea nevasta şi copiii. La sfârşit, îi povesti şi despre munca istovitoare şi permanentă pe care o avea de făcut.

Parcă şi pădurea amuţise când termină şi când îşi ţinu răsuflarea aşteptând reacţia lui Justin, fiindu-i frică să se uite la el.

— Şi, deşi erai verişoara lui Stanford, te-a lăsat să treci prin toate aceste suferinţe? Nu mi-a spus niciodată, dar nu e bogat cumva?

— Enorm de bogat, murmură Leah, fără să-l privească.

— Dar cum de te-a salvat în cele din urmă? Sau te-a angajat s-o slujeşti pe Kimberly, prinţesa?

Leah oftă adânc.

— Tatăl meu a murit şi copiii au fost adoptaţi de alţi plantatori. Eu... am vrut să vin în Vest, să mă duc undeva unde nimeni nu mă cunoaşte, deci, cumnata lui Wesley mi-a dat bani să-mi deschid un magazin de ţesături şi Wesley mi-a dat voie să călătoresc cu el.

Justin rămase tăcut un timp şi Leah se întrebă dacă a crezut-o.

— Unde ai învăţat bunele maniere? întrebă ea, nemaiputând să rabde.

— La nevasta unui plantator. O doamnă englezoaică. Şi tu?

Leah zâmbi şi îi povesti pe scurt despre cum o transformaseră Regan şi Nicole. Începuse să creadă că pe acest bărbat nu îl deranja că era o Simmons, Poate că nu toţi bărbaţii erau ca Wesley. Poate că în statul ăsta nu va fi judecată după taică-său.

— Ai făcut o treabă bună. Justin râse şi se ridică. Acum gata cu seriozitatea pe ziua de azi. Haide să vedem cascada. O luă de mână şi o conduse printre pietrele şi stâncile abrupte. În vârf erau un lac şi o cascadă ascunsă, scurtă.

— Nu e cea mai mare din câte am văzut, dar e cea mai intimă. Ce-ai zice de o baie?

Imediat, ochii lui Leah îl fixară.

El îi ignoră privirea suspicioasă.

— Du-te tu prima şi eu te aştept în josul dealului; când termini, mă chemi. Spunând asta, se întoarse şi o lăsă singură.

Leah ezită câteva secunde înainte de a-şi scoate hainele şi a sări în apă. Cu săpunul pe care îl adusese pentru rufe, îşi spălă părul, pe care şi-l clăti în cascadă. Presiunea apei aproape că o băgă la fund. Mult timp după aceea începu să se gândească, simţindu-se minunat. Nu o mai ardea trecutul secret; un bărbat chipeş o aşteptă; era în drum

spre un tărâm nou, spre oameni noi; avea ţesutul... şi acum îşi spălase părul. Ce-ar mai fi putut dori de la viaţă o femeie?

Râdea când ajunse la poalele dealului, la Justin.

— Nu stau mult, spuse el urcând pe deal să-şi facă o baie.

Plină de energie, Leah sări peste o piatră şi începu să spele lenjeria; după puţin timp, veni şi Justin. Strâmbându-se începu s-o ajute la stors.

— Şi nimicul ăsta micuţ şi vaporos îi aparţine prinţesei Kimberly? întrebă Justin ridicând o cămăşuţă cu volănaşe de mătase.

Cu faţa roşie, Leah i-o smulse din mână.

— Asta se întâmplă să fie a mea.

— Oh! exclamă el, cu o sprânceană ridicată. Atunci asta e a măriei sale. Ridică o pereche de pantalonaşi îngălbeniţi şi descusuţi în talie. O fi o doamnă pe dinafară, dar, pe unde contează, nu. Ar trebui să-i facem o favoare şi să i le aruncăm.

Înainte ca Leah să mai apuce să protesteze, Justin luă pantalonaşii vechi şi îi aruncă în râu.

— Nu! strigă Leah, râzând, în timp ce-şi ridică fusta până la genunchi şi intră în apă după ei, urmărind pantalonaşii

pe care râul îi ducea către cascadă.

Justin veni repede în spatele ei, luă pantalonaşii şi în acelaşi timp o prinse pe Leah de braţ, dezechilibrând-o dinadins.

— Ai grijă. Zâmbi când Leah se agăţă de el. În clipa următoare era în braţele lui şi o săruta: şi de data asta lui Leah îi plăcu mult mai mult decât prima oară.

Niciunul dintre ei nu îl auzi pe Wesley plescăind prin apă, până când nu îl apucă pe Justin de umăr şi îl aruncă în vâltoare.

— Aşa se poate avea încredere în tine? izbucni Wesley. Întotdeauna ataci o femeie de care ar trebui să ai grijă?

Justin se ridică imediat din apă şi Leah ştiu că se vor lua la bătaie. Se interpuse între cei doi bărbaţi.

— Nu ai niciun drept să te amesteci în viaţa mea, ţipă ea la Wesley.

— Să mă amestec? ţipă la rândul lui. Eşti... eşti în grija mea, termină el. Dracu să te ia, Justin, ce-ai face dacă ai prinde un bărbat că se poartă aşa cu verişoara ta?

— I-aş cere să se însoare imediat cu ea, spuse Justin calm. Eu plec, Wes, pentru că nu vreau să ne certăm. Nu vreau să existe ură între soţul unei femei şi rudele ei. Spunând asta, ieşi din apă, îndreptându-se către cal.

Wesley nu mai scoase un cuvânt, până nu auzi calul lui Justin îndepărtându-se.

— Ce-a vrut să spun prin „soţ”? o întrebă el acuzator.

Leah luă lenjeria lui Kim şi ieşi din apă. Nu mai era nevoie să-şi ridice fusta de vreme ce era udă.

— Ţi-am pus o întrebare, spuse Wes când ajunseră pe mal.

— Nu i-am spus despre noi, dacă la asta te referi, izbucni ea. Poţi să te relaxezi. Purul nume Stanford nu va fi murdărit de una ca mine. Acum, dacă mă scuzi, am de spălat lenjeria logodnicei tale.

Wesley îşi încleştă gura.

— Despre asta aţi vorbit aşa de mult timp? Despre Kim?

Ea aruncă pantalonaşii uzi ai lui Kim direct pe bocancii lui.

— S-ar putea să te surprindă, dar oamenii din clasa inferioară ţie au lucruri mai bune de discutat.

— Mi se pare că nu prea „discutaţi” când am venit aici. Eraţi uzi amândoi. Aţi înotat împreună? L-ai lăsat din nou să-ţi scoată hainele? O luă de umeri şi o trase spre el. Când te-a sărutat, şopti el, te-a făcut să te simţi ca atunci când te-am sărutat eu?

Leah ar fi dat orice să nu reacţioneze la atingerea lui

Wes, dar, pur şi simplu, era fără putere. Nu era acelaşi lucru ca sărutul lui Justin; era capitulare. Trupul lui se încleştă de al ei, buzele lui i le atinseră pe ale ei, iar ea nu mai simţi şi nu mai auzi nimic. Uitase de ură, nu se mai gândea la nimic.

Când îi dădu drumul, era ameţită, abia mai putea sta în picioare.

— Se pare că nu te simţeai aşa în braţele lui Justin, spuse Wes atât de apăsat, încât Leah deschise ochii.

Fiecare fibră din trupul ei îi spunea că trebuia să-i şteargă expresia încrezută de pe figură. Fără să mai stea pe gânduri, aplică un truc pe care îl învăţase de la fratele ei. Îl lovi pe Wesley cu genunchiul între picioare.

Acesta se îndoi imediat, iar Leah alergă repede către calul lui, încălecă şi plecă spre tabără. În timp ce călărea, râdea de plăcerea faptului că el va trebui să se întoarcă în tabără pe jos, dar după câteva minute struni calul. Avea dreptate să fie supărată, dar nu se simţea bine făcându-i rău.

Încă mai ezita, când Wesley sări dintr-un copac de deasupra ei şi luă hăţurile calului.

— Cum...? începu ea.

El nu răspunse, dar îndreptă calul înapoi spre cascadă.

Ei nu-i plăcea privirea lui furioasă şi nu mai îndrăzni să-i vorbească. Oare o s-o bată? La râu se opri.

— Coboară şi ia hainele, spuse el cu voce de oţel.

Leah se supuse.

El urcă pe cal, luă lenjeria udă de la ea şi îi întinse mâna s-o ajute să încalece în spatele lui. Îi era frică să îi privească chipul, frică să îl refuze şi, când se aşeză în şa, se feri să-l atingă, pentru că nu voia să-i aducă aminte că e acolo.

— Dacă nu suporţi să mă atingi, cel puţin ţine-te bine de nenorocita aia de şa, spuse el mohorât, şi din nou Leah se supuse.

Restul drumului de înapoiere în tabără îl parcurseră tăcuţi şi poate că Leali o fi crezut că Wesley o urăşte, dar acum furia îl înconjura ca un contur roşu – un contur care i-ar fi ars degetele, dacă ar fi îndrăznit să-i atingă. Aşa că se strădui să-l evite.

Capitolul 10

Două zile mai târziu se întâlniră cu familia Greenwood: Hank, Sadie şi cei trei băieţi micuţi. Leah fusese aceea care sugerase să călătorească împreună. De două zile, drumul parcurs împreună cu Kim, Wes şi Justin era foarte neplăcut. Wesley o supraveghea, fixând-o mereu cu ochii lui negri, în timp ce Justin se purta cu ea de parcă s-ar fi putut sparge în orice moment, iar Leah începuse să se enerveze simţindu-se de parcă plutea ceva ameninţător în aer. Kim părea că nu-şi dă seama de tensiunea înconjurătoare şi cerea din ce în ce mai multe de la Wes.

Familia Greenwood, cu copiii lor gălăgioşi şi activi, era exact ceea ce aveau nevoie pentru a elimina tensiunea din cadrul grupului. Erau mulţi călători ce mergeau spre Kentucky sau chiar mai departe. Erau mânaţi de atracţia unor bogăţii de necrezut, de pământul virgin care îi aşteptă doar să le dea ce-şi doresc. Nu mai erau probleme cu indienii, şi Kentucky era stat, ceea ce îi făcea să se simtă în siguranţă, protejaţi de greutăţi. Unii călători erau bine pregătiţi, cu căruţele încărcate de bunuri, îşi vânduseră fermele şi aveau bani să-şi cumpere pământ în Vest. Dar majoritatea celorlalţi plecaseră pur şi simplu de

unde locuiau, cărându-şi familiile după ei şi având doar haine şi ceva mâncare.

De-a lungul drumului erau o mulţime de hanuri şi, deşi majoritatea erau foarte murdare, costau foarte scump, cerând bani pentru orice.

Leah îşi aduse aminte de propria ei copilărie, când văzu o familie cu copiii îmbrăcaţi în zdrenţe, numai piele şi os, epuizaţi de drumul spre Vest. Începu în secret să-i hrănească pe unii dintre aceşti copii, fără să-l lase pe Wesley s-o vadă, pentru că, în fond, era mâncarea lui. În seara zilei în care s-au întâlnit cu familia Greenwood, în timp ce toţi stăteau în jurul focului de tabără, făcu o tentativă de a sugera să le ofere mâncare unor oameni cu mai mulţi copii, care aveau tabăra puţin mai încolo.

A fost una din rarele ocazii în care Kim şi-a exprimat hotărât părerea.

— Nu cumva eşti cam darnică cu bunurile altuia? întrebă Kim. Oamenii ar trebui să înveţe să aibă grijă de propriile lor persoane. Dacă începem să le dăm de pomană, nu vor învăţa niciodată să depindă de ei înşişi. Se vor aşteptă ca noi să avem întotdeauna grijă de ei.

Nimeni nu mai scoase un cuvânt un timp şi când cineva vorbi, deschise alt subiect.

În noaptea aceea, Leah rămase trează până târziu şi când crezu că toată lumea a adormit, aruncă păturile la o parte, se furişă tiptil către căruţă pentru a lua săculeţul cu mâncarea pe care o pregătise pe ascuns şi plecă, prin întuneric, către oamenii din tabăra alăturată. Aveau patru copii mici şi nimic altceva decât o roabă cu lucruri. Tăcută, aşeză mâncarea lângă căruciorul cu două roti şi plecă înapoi.

Făcuse câţiva metri când o voce masculină o sperie.

— Taci sau o să-i trezeşti, şopti Wes, făcându-i semn să-l urmeze mai încolo, în pădure.

Leah oftă adânc, ştiind că a fost prinsă, furându-i din bunuri. Se rugă la Dumnezeu să nu o trimită înapoi în Virginia. Se opri lângă el, dar nu reuşi să-l privească în ochi.

— Ce le-ai dat? întrebă el.

— Şuncă, făină, e... cartofi, se bâlbâi ea, apoi îl privi rugătoare. O să-ţi plătesc. Nu am vrut să fur mâncarea. Doar că oamenii păreau atât de înfometaţi şi...

— Şşşi, zise el şi putu vedea în lumina lunii că zâmbea. Ia uite acolo. Îi arătă ceva cu degetul.

Printre copaci, se vedeau oamenii adunaţi în jurul focului. Lângă cărucior era săculeţul ei, împreună cu un

altul, asemănător. Îl privi rapid.

— Al tău? întrebă ea, uimită.

El surâse.

— Al meu. Nici eu nu am suportat să-i văd înfometaţi.

Rămaseră un moment tăcuţi, fiecare cu gândurile lui.

— De când ai...? începu Wes.

Leah îşi privi picioarele.

— De când au venit. De aceea nu m-am supărat să mă ocup numai eu de mâncare. În afară de mine, nu se uită nimeni la provizii şi ştiu cât să le dau încât să nu se cunoască şi să nu ne lipsească nimic, îi explică ea privindu-l.

— Pot să-mi permit câţiva cartofi, zise Wes. Pariez că nu mai sunt prea multe provizii.

Leah îl privi vinovată.

— Foarte puţine. Voiam să-ţi spun cât de curând, dar...

El râse.

— Dar încă nu era absolut necesar, nu mă îndoiesc. Mâine dimineaţă fă-mi o listă şi fac rost de tot ce trebuie. Poate că va trebui să dublezi cantităţile. Acum, hai să ne întoarcem, înainte să ni se simtă lipsa.

Leah ezită.

— Wesley, şopti ea. Nu ştiu să scriu. Cum să-ţi fac lista?

El se întoarse şi o privi, făcând-o să roşească. I s-ar fi aruncat în braţe. Ar fi vrut să uite cât de mult l-a iubit odată.

— Cred că va trebui să mergi cu mine, spuse el atât de încet, încât abia îl auzi.

Se întoarseră împreună în tabără. Wesley o însoţi pe Leah până unde avea patul şi, când se opriră, îi zâmbi complice, îi făcu cu ochiul, apoi se întoarse şi plecă să se culce.

Leah adormi cu zâmbetul pe buze.

A doua zi dimineaţă, Leah nu avu curajul să-l privească pe Wesley, pentru că îi era frică să nu-i vadă ura din ochi şi să-şi dea seama că aseară fusese un vis frumos.

— Eşti sigură că nu vă deranjăm călătorind împreună? întrebă doamna Greenwood pentru a suta oară.

Întorcându-se, Leah îi zâmbi.

— Bineînţeles că nu. Abia aştept să stau ceva timp cu copiii tăi. Până să merg în călătoria asta, am fost mereu înconjurată de copii şi acum le duc dorul.

Sadie Greenwood izbucni în râs.

— O să te saturi de ei. Cei trei ai mei sunt tare greu de stăpânit.

La un moment dat, cel mai mic începu să plângă.

— Lasă-mă pe mine, zise Leah, alergând către ţâncul care abia mergea şi care tocmai căzuse. Băieţelul era obişnuit cu străinii; se agăţă de Leah şi, în timp ce îl ţinea strâns în braţe, lacrimi fierbinţi îi invadară ochii.

— Ţi-e bine? întrebă Wesley din spatele ei; parcă ar fi urmărit-o şi ar fi venit când i s-a părut că are nevoie de el.

— Copilul meu ar fi fost de vârsta lui, suspină Leah, îmbrăţişându-l pe băiatul care nu mai plângea.

Se întoarse către căruţe.

— Copilul nostru, murmură Wes, dar ea nu îl mai auzi.

Următoarele câteva zile au fost foarte plăcute. Leah mergea cu doamna Greenwood şi schimbau reţete între ele; Sadie, se ocupa de mâncare, iar Leah de prepararea cremelor de frumuseţe şi vorbeau despre copii la nesfârşit.

— Şi pe care dintre bărbaţii ăştia o să-l alegi? întrebă Sadie.

Leah era atentă la cai.

— Nu ştiu la ce te referi.

Sadie râse.

— La început am crezut că era Justin, că se tot învârtea în jurul tău, dar apoi am observat că frumosul Wesley nu putea să-şi ia ochii de la tine, aşa că l-am întrebat cât de apropiaţi sunteţi ca rude.

— L-ai întrebat? zise Leah, rămânând cu gura căscată.

— Cu ani în urmă am încetat să mai încerc să mă vindec de curiozitate şi Hank la fel. M-a lăsat în pace. E un adevărat blestem pentru mine. Îmi bag nasul în treburile tuturor.

— Şi ce-a zis Wesley? întrebă Leah mai blând.

Sadie o privi repede cu coada ochiului.

— A zis că sunteţi veri prin căsătorie şi că nu sunteţi rude de sânge.

Auzind asta, Leah începu să râdă.

— E adevărat, spuse ea, şi schimbă subiectul, întrebând-o pe Sadie ceva despre copii.

În seara aceea, Sadie avu prima confruntare cu Kimberly. Începuse din nimic. Sadie era obişnuită cu munca, cu organizarea oamenilor în aşa fel, încât treburile să fie rezolvate repede şi bine. Leah, Wes, Justin şi Hank aveau grijă de animale, în timp ce Sadie prepara cina şi se ocupa de copiii care nu puteau dormi din cauza oboselii acumulate în călătoria de peste zi. Începuse să-i dea câte ceva de făcut lui Kimberly. La început, cooperantă, Kim o ascultă pe Sadie, dar, după ce făcu câteva treburi, murmură un „Trebuie să mă duc în pădure” şi nu se mai întoarse decât atunci când toţi erau la masă.

Sadie rămase tăcută pe timpul cinei, dar se uită urât la Kim, când aceasta îl rugă de două ori pe Wes să-i aducă un anumit lucru. După cină, când Leah începuse să spele vasele, Sadie se ridică.

— Cred că domnişoara Kimberly ar trebui să spele vasele, de vreme ce nu s-a deranjat să mă ajute să pregătesc masa, zise Sadie tare.

Soţul ei o privi de parcă îi venea să intre în pământ.

— Sadie... începu el, lasă c-o ajut eu.

Leah îl privi pe Wes, care îşi studia farfuria goală.

Kimberly ajunsese deja către marginea taberei, pregătită evident s-o şteargă.

Justin o privi interesat pe Sadie.

Sadie rămăsese pe poziţie.

— Nu a ajutat la nimic nici de dimineaţă, nici după-amiază. Nu a ajutat nici la animale, nici la pregătirea mâncării. Nu mână caii, nu împachetează, nu despachetează. Eu nu voi fi servitoarea nimănui, Hank Greenwood. Sunt cetăţean american liber.

Kimberly era atât de uimită, încât nu mai putea vorbi, dar îl privea rugătoare pe Wes.

Wes se ridică încet în picioare.

— Haide, Kim, zise el încet. Te ajut eu să speli vasele.

Grupul se risipise imediat. Hank o apucă pe Sadie de braţ.

— Eşti fericită acum, că ai făcut o scenă? E treaba lor cine ce face prin tabără. O luă de acolo.

Kim începuse să plângă.

— Cum ai putut s-o laşi să spună aşa ceva despre mine? se văită ea, căzându-i în braţe lui Wesley. Ştii că nu sunt puternică aşa cum sunteţi voi, şi se pare că nimănui nu-i pasă de cât de mult m-a tulburat moartea lui Steven. Mi-e atât de greu să mă obişnuiesc cu lipsa lui! Aş vrea să fiu ca Leah, dar nu pot. Oh, Wesley, te rog, nu mă lăsa. Am atât de multă nevoie de tine! N-aş putea trăi fără tine.

Leah parcă prinsese rădăcini acolo, privindu-l pe Wes cum o calmează pe Kimberly.

— Mergi cu mine la o plimbare? zise Justin, luând-o pe Leah de braţ şi ducând-o în întunecime. Sadie a zis ce-mi stătea şi mie pe limbă de mult. Ce mă uimeşte, este cum de Wes o acceptă aşa.

Leah se smuci de lângă el.

— Am obosit să tot aud cât de rea o crede toată lumea pe Kim. Poate că simte că nu o poţi suferi şi de aceea refuză să ajute. Se opri. Îmi pare rău. Poate că sunt prea obosită. Cred că o să mă duc înapoi. Se întoarse şi fugi

spre tabără.

Wesley tocmai turna apă fierbinte într-un cazan ca să spele vasele, în timp ce Kim, îmbufnată, era pregătită să le şteargă.

— Pleacă de-aici, îi zise Leah lui Wesley, cu blândeţe. O să spăl eu cu Kim vasele. El plecă, lăsând femeile singure.

— N-am vrut să... începu Kim. Femeia aceea e atât de îngrozitoare. Ştie că fratele meu de-abia a murit?

Leah începu să spele vasele.

— Mi se pare că ea crede că durerea nu e o scuză să te sustragi de la muncă. De ce nu stai mâine dimineaţă pe lângă mine să te ajut să fii tot timpul ocupată?

— Dar, Leah, sunt ocupată. Am întotdeauna atât de multe de făcut. Trebuie să fiu drăguţă pentru Wesley, iar îngrijirea părului îmi ia atât de mult timp. Uneori îmi doresc să fi fost ca tine, să nu mă îngrijorez de petele de grăsime de pe rochie sau de nasul plin de funingine; Justin te place aşa cum eşti, dar Wesley mă vrea frumoasă şi aşa trebuie să fiu. Nu înţelege nimeni asta?

Leah îşi frecă obrazul de umăr şi îşi privi rochia. Era într-adevăr pătată.

Kim se apropie de Leah şi îi spuse în şoaptă:

— Am început să mă îngrijorez în privinţa lui Wesley. Nu

mă mai sărută la fel de des ca înainte, întotdeauna se ţinea după mine, dar acum abia dacă se mai uită.

— Kim, zise Leah exasperată. De ce-mi spui toate astea? Cum pot să te ajut?

— M-am gândit doar că ştii cum să ispiteşti un bărbat, pentru că eşti o... o... ei bine, nu eşti virgină şi credeam că poate sora ta te-a învăţat câte ceva, spuse ea, dintr-o răsuflare. Credeam doar că s-ar putea să ştii unele lucruri.

— Kimberly, zise Leah în cele din urmă. Tu o să speli vasele. Spunând asta, făcu stânga-mprejur.

În noaptea aceea, Leah se trezi simţind că cieva o atinge pe umăr şi îl văzu pe Wesley aplecat asupra ei.

Îşi puse degetul pe buze şi îi făcu semn să-l urmeze. Ea îşi trase rochia peste cap şi intră în pădure după el. Când se îndepărtaseră destul se întoarse.

— La o milă mai jos de drum e o familie care are nevoie de ajutor. Le-am împachetat nişte mâncare şi m-am gândit că poate vrei să vii cu mine să le-o ducem. Doar dacă nu eşti prea obosită.

Parcă era un băieţel, speriat că îl va refuza.

— Mi-ar plăcea, răspunse ea.

Mai merseră un timp, fără să vorbească.

— Ce noapte frumoasă, nu? întrebă Wes.

— Foarte.

— Te-ai certat cu Justin? întrebă el brusc.

Ea îl privi provocatoare.

— Te-ai certat cu Kimberly?

Îşi zâmbiră.

— Îl placi, nu? insistă Wes.

— E la fel ca mine. Amândoi am crescut în sărăcie.

— Oh, zise Wes. Eu am avut întotdeauna bani, dar l-am avut şi pe Travis. Nu ştiu dacă nu aş fi renunţat la bani, numai să nu cresc lângă Travis.

— Numai un om bogat poate spune aşa ceva. Niciun frate nu e mai rău ca sărăcia.

— Cel puţin tu puteai gândi liber. Travis mi-a spus întotdeauna ce şi cum să gândesc. De aceea Kim... Se opri.

— De aceea, Kim ce? întrebă Leah încet.

— Kim are nevoie de mine, zise el cu încăpăţânare în voce.

— Kim are mereu nevoie de ceva, răspunse Leah. Mă întreb dacă oare ştie cineva despre ce e vorba. Asta e tabăra?

— Nu, e mai încolo. Şi-au amplasat tabăra într-un mic canion, nu se ştie de ce. Dacă vine o ploaie, n-or să iasă

prea uşor de-acolo. Nu te deranjează să te caţeri puţin, nu?

Leah clătină din cap, dar mai târziu îşi dorea să-l fi întrebat ce înseamnă la el „să te caţeri puţin”? Parcă urcau pe un zid de piatră ca să ajungă la baza canionului. Wesley era în faţă şi când Leah o luă înaintea lui, o apucă de glezne, îşi mişcă mâinile – nu era necesar, se gândea Leah – de-a lungul picioarelor ei, până spre coapse, o trecu peste zid şi o aşeză pe pământ. Ar fi vrut să-i zică vreo două, dar zâmbea atât de cuceritor, încât râse cu el. O luă de mână şi se îndreptară către canion.

— Aici este. Îi arătă cu mâna. Stai aici până duc mâncarea şi apoi plecăm.

Leah se ghemui în spatele unei stânci şi îl privi pe Wes cum se duce către călătorii adormiţi. Aproape că se simţea ca un hoţ, de parcă ar fi făcut ceva rău, strecurându-se la miezul nopţii către oamenii adormiţi.

Wesley tocmai intra în tabără când Leah văzu un bărbat ce venea din direcţie opusă, cu o puşcă lungă de vânătoare în mână şi cu un câine mare lângă picior. Imediat ştiu că au dat de bucluc.

Se ridică imediat ce Wes văzu bărbatul şi câinele. Wes ridică o mână să-l salute, dar câinele făcu un salt şi porni

la atac, iar bărbatul puse puşca la ochi. Wesley aruncă mâncarea, se întoarse şi începu să fugă înapoi către Leah.

— Du-te! strigă el să se facă auzit peste hărmălaia de voci şi lătrături de câine.

— Vino încoace, bandit nenorocit, strigă cineva în spatele lui Wes.

Se auzi cum cineva încarcă o puşcă şi aerul explodă de împuşcături. În spatele lui Wes se auzeau mârâituri, dar când Leah se uită într-acolo, el o apucă de umeri.

— Sus, pe zidul ăla! tună el şi în următorul moment, Leah se simţi apucată de o mână mare, trasă de pe locul în care stătea, ridicată şi hârşâită pe obraz de asperitatea stâncii.

Escaladă restul stâncii ca o muscă, urcându-se în vârf, zgâriindu-şi mâinile şi genunchii înainte de a o lua la fugă din toate puterile.

Wesley sări pe ea, trântind-o la pământ, tocmai când un glonţ şuieră pe deasupra lor.

— Ce e asta? Abia răsufla de sub el.

— Linişte! şuieră el acoperindu-i capul cu mâinile, protejându-i trupul subţire cu însăşi trupul lui.

Leah nu mai putea respira, dar nici nu avea nevoie de cât de speriată era.

— Au plecat! se auzi o voce de deasupra lor. Doar nu mă urc pe stânca aia ca să-i caut. Cred că o să gândească de două ori înainte de a încerca din nou să fure.

Rămaseră întinşi o bună bucată de timp.

— Wesley, reuşi Leah să spună. Nu pot să respir.

El se roti de pe ea, se ridică şi o trase de mână.

— Hai să plecăm de-aici.

O trase după el şi o luă la fugă, până când el se opri şi se rezemă de un copac, respirând greoi. Leah făcu la fel.

Când reuşiră să respire, se uitară unul la altul.

Wesley râse primul.

— Aşa ne trebuie dacă facem pe bunii samariteni.

Leah râse.

— Am fi putut fi omorâţi.

Wesley râse şi mai tare.

— Mă întreb ce-or să creadă când or să vadă mâncarea?

Leah nu se mai putea opri din râs.

— Sper să n-o găsească câinele, primul. Oh, Wesley, de când mă ştiu nu m-am căţărat atât de repede pe o stâncă! Credeam că o să mă arunci pe partea cealaltă.

— Am încercat. Câinele ăla era atât de aproape, încât îi puteam mirosi răsuflarea. Râse. Nu eşti rănită, nu?

— Câteva vânătăi şi zgârieturi. Tu?

El încă mai râdea.

— Sângerez pe undeva, nimic grav.

Ea deveni brusc serioasă.

— Unde? întrebă, mutându-se în faţa lui şi descheindu-i nasturii de la cămaşă.

— Da te pricepi, femeie, să mă dezbraci repede, îi zâmbi.

— Taci, Wesley, spuse ea serioasă, desfăcându-i cămaşa. Lumina lunii îi arătă două zgârieturi lungi şi adânci. Nu arată rău, dar trebuie spălate. Hai să luăm apă.

— Am înţeles, doamnă, zise el fericit, urmând-o către cea mai apropiată apă curgătoare.

Wesley îşi scoase cămaşa, în timp ce Leah rupse o bucată de jupon pentru a-i spăla rănile.

— Ce s-ar face bărbaţii fără jupoanele femeilor? murmură Wes. Eşti o femeie foarte drăguţă şi tânără, Leah, şopti el, apoi o apucă de bărbie, aşa că şa se uită la el.

Aerul era încărcat de electricitatea dintre ei, iar lumina lunii, ce se reflecta în apă, îi contura perfect.

Degetele lui Leah se plimbară de pe tăieturi către pielea bronzată şi către părul des şi cârlionţat de pe piept. Nu mai reuşi să se mişte, când buzele lui se apropiară de ale

ei.

— Ştii, încă mai suntem căsătoriţi, murmură el.

Leah se trezi din transă.

— Dacă încerci să mă seduci, Wesley Stanford, tocmai ai dat-o în bară. Uite-aici! Spală-ţi singur rănile. Sări în picioare şi plecă spre tabără.

Wes îşi puse cămaşa şi fugi după ea.

— Nu am vrut să fac nimic rău, Leah, crede-mă, se rugă el. Doar mă gândeam că...

Ea se zbârli la el.

— Credeai că sunt o femeie uşoară şi disponibilă, aşa că luai ce ţi se cuvenea, nu? De ce nu te duci la virgina de Kimberly în seara asta şi nu încerci să o seduci? Pentru că ea e bună şi eu sunt rea, corect? E foarte bine să încerci cu o Simmons, dar cu o lady ca domnişoara Shaw, nu. Ei bine, te-ai înşelat! M-am dăruit ţie odată, pentru că am vrut, dar data viitoare voi alege eu bărbatul şi nu va mai fi unul care să mă înşele.

— Adică Justin, zise Wesley supărat, apoi îşi schimbă tonul. Leah, nu am vrut să te păcălesc. Aşa s-a întâmplat. Nu am încercat să te seduc doar pentru că ai experienţă, dar eşti o fată drăguţă şi...

— Şi orice fată drăguţă şi experimentată ar face-o, nu?

Se schimbă la faţă şi, mândru, zise:

— Nu sunt Justin şi tu nu eşti Kimberly, aşa că suntem la acelaşi nivel.

Trecu pe lângă ea şi plecă spre tabără. Furia lui Leah se potoli imediat şi ştia că se înşelase. Wesley avea dreptate. Ce se întâmplase nu fusese planificat şi a făcut o greşeală pentru că a stricat momentul.

Dădu să-l strige, dar se opri. Era mai bine aşa. Mai târziu ar deveni mult prea intimi. Când va veni timpul să se despartă, iar el se va însura cu Kimberly, nu voia să fie îndrăgostită de el. Da, era mai bine să stea departe de Wesley şi să se concentreze asupra lui Justin. Poate că Justin o va face să uite sentimentele pe care le avusese cândva pentru Wes.

Capitolul 11

Lui Leah îi veni destul de uşor să se concentreze asupra lui Justin. Acesta părea întotdeauna să fie la câţiva metri de ea, gata oricând să o ajute la orice fel de treabă. Îi zâmbea tot timpul şi îi aducea flori.

Într-o seară, când Leah stătea lângă căruţă, cu un buchet de flori de câmp în mână, pe care Justin tocmai i le dăduse, Sadie se apropie de ea.

— Deci te-ai gândit să-l alegi pe ăla micu, zise Sadie.

— L-aş numi cu greu pe Justin „ăla micu”, răspunse Leah, prefăcându-se că n-ar fi înţeles. Şi-apoi nici nu s-a pus problema unei alegeri. Wesley Stanford e logodit cu Kimberly şi e foarte îndrăgostit de ea.

Sadie pufni.

— O fi fost odată, dar asta înainte de a petrece douăzeci şi patru de ore pe zi în compania ei.

— La ce te referi?

— Nu face pe naiva cu mine, tânără doamnă, o mustră Sadie. Ştiu foarte bine că simţi ce se petrece între ei.

— N-am văzut nimic, zise Leah. Şi apoi nu mă interesează ce face Wesley. Cred că s-ar putea să mă îndrăgostesc de Justin.

Sadie nu făcu decât să mormăie şi plecă spre pădure să verse o oală cu apă murdară.

Două seri mai târziu, îşi aşezară tabăra lângă trei familii şi, cum una dintre ele cânta la vioară, îi invitară pe toţi la un dans improvizat.

Leah îşi petrecu mult timp pentru a-şi alege rochia şi pentru a-şi spăla şi peria părul, până când străluci şi se făcu numai cârlionţi ruginii. Rochia decoltată, de mătase, era de culoare trandafiriu închis şi făcea ape-ape la fiecare mişcare. În păr şi pe corsaj îşi prinsese panglici de un trandafiriu şi mai închis.

— Arăţi ca o prinţesă, zise băiatul cel mare al lui Sadie, rămas cu gura căscată.

La dans erau cinci femei şi cincisprezece bărbaţi. Patru dintre bărbaţi erau înalţi, chipeşi şi plini de energie, toţi fiii unei femei şi, imediat, le luară de mâini pe Leah şi pe Kimberly, dansând nebuneşte lângă foc.

— Nu-mi place asta, zise Kimberly, încercând să-şi tragă răsuflarea între dansuri.

Leah nu avu timp să-i răspundă, pentru că o luase alt bărbat să danseze cu el.

— Se pare că te distrezi, zise Wesley mai târziu, când o luă în braţe.

— N-am chef să mă cert cu tine, zise ea, savurând muzica şi lumina lunii.

— Eşti frumoasă, Leah, şopti Wesley. Te-ai schimbat de când...

Se opriră auzind vocea lui Kimberly, din partea cealaltă a taberei.

— Wesley! insistă ea.

— Mai bine te-ai duce, zise Leah, încercând să-l împingă.

Wesley nu îi eliberă mâinile.

— Nu încă, zise el, încordându-şi maxilarul. O să plec când voi vrea.

Ea îl privi rece.

— O să pleci când domnişoara Shaw va trage de lanţ, spuse ea înfierbântată. Acum te rog să mă scuzi, aş prefera să dansez cu altcineva.

Începuse să tremure şi când îl văzu pe Justin se agăţă de braţul lui.

— Am nevoie să plec din aglomeraţia asta, murmură ea, şi Justin o conduse spre pădurea întunecată.

Odată ieşiţi din raza vizuală a oamenilor, Leah aproape că se aruncă în braţele lui Justin şi îşi lipi buzele de ale lui. Avea nevoie să simtă că era femeie. Îi era silă de respingere, silă de sentimentul de a fi îndepărtată. Îşi

dăruise trupul şi iubirea lui Wesley, iar el a luat ce i s-a dat, după care nu a mai vrut-o. Kimberly stătea pe tron, iar Wesley îngenunchea în faţa ei, oferindu-i ofrande.

— Mărită-te cu mine, şopti Justin, sărutându-i faţa şi gâtul. Mărită-te cu mine în noaptea asta.

Se îndepărtă de el.

— Nu e nevoie să te însori cu mine, spuse ea. Doar pentru că am tendinţa să... să mă dăruiesc bărbaţilor, nu înseamnă că unul dintre ei trebuie să se însoare cu mine. Pentru totdeauna, adăugă ea.

— Leah, zise Justin, luând-o de umeri. Nu ştiu despre ce vorbeşti. Te iubesc. Te-am iubit de la început şi vreau să te căsătoreşti cu mine. Vreau să fii nevasta mea şi să trăieşti cu mine.

— Pentru cât timp? izbucni ea. Nu ai vreo fată care te aşteaptă acasă? Se retrase de lângă el. Nu pot să mă mărit cu nimeni. Întorcându-se, o luă la fugă către căruţa lor, gata-gata să dea peste Wesley şi Kim.

— Nu pot să mă întorc acolo, zicea Kim printre suspine. Sunt atât de obosită şi bărbaţii aceia mă ating întruna. Nu-mi place.

— Se pare că nu-ţi place să te atingă niciun bărbat, zise Wesley. Nici chiar eu.

— Nu e adevărat. Nu mă deranjează când mă atingi, doar să nu-mi faci rău. Te rog, Wesley, hai să nu ne certăm. Trebuie într-adevăr să dorm.

Leah nu mai vru să audă nimic din conversaţia lor. Făcu un pas înainte.

— O să am eu grijă de Kintr zise ea încet, punând un braţ pe după femeia blondă care începuse să plângă.

Nu se ştie de ce, purtarea lui Leah îl înfurie pe Wesley.

— Poţi să ai grijă de ea, nu? spuse el apăsat, clănţănind din dinţi. Poţi să te ocupi de oricine şi de orice. Asta e? Leah cea puternică poate salva un bărbat cu o mână şi cu cealaltă poate creşte o jumătate de duzină de copii. Nimic nu e prea mult pentru Leah, nu? Poate fi frumoasă şi îmbrăcată cu rochii murdare. Făcu o pauză. Du-te şi îngrijeşte pe altcineva. Stau eu cu Kim.

Spunând asta, aproape că o luă pe sus pe Kim de lângă Leah şi o duse către căruţa lor.

Leah rămase uitându-se după ei, cufundată într-o tăcere buimacă, convinsă că izbucnirea lui Wesley a fost unul dintre cele mai odioase lucruri pe care le auzise vreodată. Oare se aşteptă ca toate femeile să fie ca şi Kim? Nu s-ar mai putea face nicio treabă, dacă toate s-ar învârti de colo-colo şi s-ar pieptăna toată ziua. Bineînţeles că Wesley

ar trebui să-şi dea seama de asta. Fără îndoială că se înfuriase din nou, deoarece credea că ea nu era destul de bună în comparaţie cu draga lui Kimberly.

Furioasă, Leah se întoarse. De ce naiba îşi mai petrecea timpul gândindu-se la ce voia Wes, când tocmai primise o propunere de căsătorie? Şi oare, de ce Justin voia să se însoare cu ea?

O durea capul când se duse la culcare şi plânse mult timp după aceea, neştiind de ce plânge.

Plouă tot timpul în următoarele trei zile. Parcă se desfăcuse cerul şi începuse potopul ce ameninţa să nu se mai sfârşească.

Justin mâna caii, şi Leah împingea căruţa prin noroiul adânc. Ploaia curgea peste ei şi niciun fel de pălării sau haine nu reuşeau să-i apere.

Wesley îi aranjase un culcuş lui Kim în căruţă, unde îi ducea până şi mâncarea. Leah îl surprinse de două ori pe Justin zâmbindu-i compătimitor lui Wesley şi se gândi că poate Wes îi va scoate vreo doi dinţi lui Justin.

În a patra zi răsări un soare slab, încercând să usuce pământul noroios. Seara nu le-a fost uşor să aşeze tabăra, pentru că mergeau prin bălţi ca nişte peşti mari într-un iaz.

Leah încerca să ajungă la căruţă pe o cărare dintre două

bălţi de noroi. Îşi făcuseră tabăra destul de departe şi acum ea căra două legături grele, încercând să nu se balanseze pe drumul îngust dintre cele două bălţi.

Wesley stătea lângă căruţă, privind-o pe sub borul pălăriei. Pantalonii încă îi mai erau uzi din loc în loc.

Leah trase din căruţă un sac cu mâncare şi se îndreptă către tabără.

— Uite-aici, zise Wes, dându-i o sacoşă din căruţă, în care ştia că se află o tigaie. O să ai nevoie de asta.

Leah îşi privi sacul, apoi se întoarse şi luă sacoşa.

— Şi asta, zise Wesley, agăţându-i de umăr un căpăstru de cal.

— Poate că ar trebui să mai vin o dată să le iau şi pe astea, zise Leah, privindu-şi mai întâi umărul şi apoi poteca îngustă de pământ pe care trebuia s-o traverseze.

— Vrei să spui că nu poţi să le duci pe toate o dată? întrebă Wes cu o sprânceană ridicată.

— Cred că da, începu ea, în timp ce Wesley îi puse şi pe celălalt umăr un căpăstru.

— Şi asta, bineînţeles, zise el, atârnându-i o geantă pe după gât, în aşa fel încât îi venea pe spate.

— Asta e tot? întrebă ea exasperată, iar picioarele începură să-i tremure din cauza greutăţii.

— Aşa s-ar spune. Oh, mai e ceva. Pălăria lui Justin. El îi puse o pălărie prea mare pe cap, aproape acoperindu-i ochii.

— Nu văd prea bine, mormăi ea, cu capul pe spate.

— Asta n-ar trebui să te deranjeze, nu? Nimic nu o deranjează pe Leah. Leah poate face orice. Acum mai bine ai pleca, fiindcă sunt oameni care au nevoie de lucrurile astea. El o întoarse, o puse pe direcţie şi îi dădu un vânt.

Leah era mult prea ocupată să se concentreze asupra locului prin care să meargă, ca să se gândească la ce încerca Wesley să facă. De la primul pas făcut, pălăria îi alunecă în faţă, vederea fiindu-i blocată. În compensaţie, îşi dădu şi mai mult capul pe spate şi simţi c-o doare gâtul din cauza curelei de la geantă.

Reuşi destul de bine să facă vreo zece paşi, apoi, la jumătatea drumului, piciorul stâng îi alunecă în noroi şi când şi-l trase îşi pierdu echilibrul. Unul din hamuri îi alunecă în jos pe braţ, deranjând-o. Încercă să-l pună la loc, dar chiar atunci alunecă din nou.

Se balansă pentru un moment, apoi deodată căzu pe spate în noroiul mâlos.

Stătea acolo, clipind nedumerită, apucând când de o legătură, când de geantă. O picătură groasă de noroi îi

curgea pe frunte, pe nas şi, când ajunse la buze, Leah o suflă.

Chiar atunci, râsul lui Wesley o făcu să-l privească. Stătea pe o bucată de pământ uscat şi, uitându-se la ea, râdea cu toată faţa.

— Se pare că cineva a găsit ceva pe care competenta Leah nu l-a putut face. Credeai că poţi căra o jumătate de căruţă, făcând manevre prin noroi. Se pare că nu ai putut, zise el foarte voios.

Leah ridică un braţ plin de noroi până la încheietură şi încercă să-şi dea părul ud leoarcă din ochi. Pălăria lui Justin pe jumătate plutea, pe jumătate se scufundase în noroi. Nu avea idee despre ce vorbea Wesley. Încet, începu să-şi pună genţile, sacii şi legăturile pe pământ uscat.

— Puteai să ceri ajutor când cădeai, zise Wes, luându-i din mână geanta cu mâncare. Dacă n-aş fi fost aici, nu ar fi fost nimeni să te ajute să ieşi din dezastrul ăsta.

— Nu aş fi fost aici, dacă nu mi-ai fi dat atât de multe de cărat, zise ea, scoţând o geantă peste cap.

— Ţi-a trecut prin cap, Leah, să spui nu? Nu mai râdea acum. De ce trebuie să le faci pe toate? De ce nu ceri niciodată ajutorul nimănui?

Leah se uită la el şi realiză deodată că stătea, practic, cu nasul în noroi, pentru că el încerca să-i dea o lecţie. Bineînţeles că uneori avea nevoie de ajutor! Dar mai devreme nu făcuse decât să muncească pentru el şi pentru Kim. Încercase s-o protejeze şi să aibă grijă de femeia pe care el o iubea.

Wes nu văzu schimbarea din privirea ei. Nu văzu nici că îşi coboară mâinile pe lângă corp şi că şi le umple de noroi. Când el ridică ultima geantă, braţul lui Leah zvâcni şi umplu faţa zâmbitoare a lui Wesley cu noroi.

În timp ce el scuipa şi se ştergea, ea începu să-l bombardeze cu noroi, murdărindu-l din cap până-n picioare. Leah, cu fundul încă în băltoacă, îl privea.

— Crezi că Kim o să te întâmpine cu braţele deschise? zise ea zâmbind.

— Fir-ai să fii de mică... începu el, apoi îşi luă avânt şi sări pe ea.

Leah se rostogoli la timp, aşa că Wesley ateriza cu faţa în băltoacă. Când se uită la ea, doar cu ochii albi, Leah începu să râdă.

— Wesley. Încerca să-şi tragă răsuflarea şi să se ridice. Uite, lasă-mă să te ajut.

Cu un rânjet parşiv, Wes îşi ridică braţul plin de noroi

către mâna întinsă a lui Leah, dar când ea îl apucă o trase puternic în jos.

— Nu! ţipă din nou înainte de a aluneca, de data asta murdărindu-se şi acolo unde încă nu reuşise.

— Nesuferitule... începu ea. Cum ai putut face asta? Uită-te la mine.

— Asta şi fac, zise el râzând. Asta şi fac. Ochii i se fixaseră pe partea din faţă a rochiei, care i se lipise de corp.

Era dificil, dacă nu imposibil, să-ţi păstrezi mândria, acoperit complet de noroi. Leah era furioasă că a căzut din cauza lui Wes şi acum o privea pofticios. Îi era silă de privirea lui desfrânată. Era mai mult decât un trup.

Cu pumnii strânşi, Leah se ridică şi tăbărî pe Wesley.

Râzând, Wesley o primi cu braţele deschise şi în timp ce ea încerca să-l lovească, o îmbrăţişă şi începu să se rostogolească cu ea.

— Termină! ţipă ea, încercând să scape din braţele lui Wesley.

— Nu poţi să faci totul, nu, Leah? Râdea, punându-şi un picior musculos peste picioarele ei. Nu?

Ea se luptă cu el, sub el.

— Bineînţeles că nu pot. Niciodată n-am zis că pot.

El îi zâmbea, cu ochii şi dinţii albi.

— Dar eşti murdară, nu glumă.

— Mulţumită ţie, izbucni ea, apoi expresia i se schimbă. Nu putea să nu râdă; era o privelişte îngrozitoare. Nici tu nu eşti tocmai curat. Privindu-l, uită să se mai zbată.

— Spune-mi ceva ce nu poţi face singură.

— Ce? Oh, Wesley, nu poţi pune întrebările astea idioate mai târziu? Lasă-mă să mă ridic, să mă duc să fac o baie.

Masca lui de noroi nu se mişcă şi, când îl împinse, văzu că rămâne la fel de imobil. Oftă:

— Sunt multe lucruri pe care nu le pot face.

— Cum ar fi?

Leah trebui să se gândească un moment.

— M-ai văzut făcând treburi casnice. Am muncit întotdeauna la fermă, aşa că mă pricep.

— Aştept, zise Wesley încăpăţânat.

— Vânătoarea! zise ea, mulţumită de sine. Am fost la vânătoare cu fratele meu odată şi m-am speriat, aşa că m-a adus acasă. Am simţit noaptea şi m-am înfricoşat. Vezi? E ceva ce nu pot să fac.

— Altceva?

— Eşti imposibil. Am noroi şi în urechi! Te rog, lasă-mă să mă ridic. Oh, bine. Nu pot să citesc, nu pot să scriu, mă

sperie armele, mi-e frică să stau departe de oameni. Nu-i pot suferi pe bărbaţii pe care nu îi interesează decât că sunt o Simmons. Ultimele cuvinte şi le umplu de venin.

— Arme, nu? zise Wesley, părând că nu bagă în seamă ultima afirmaţie. Strângând-o cu picioarele, începu din nou să se rostogolească.

— Wesley! exclamă ea.

— Armele şi vânătoarea! Râdea, tăvălindu-se iar şi iar în noroi.

Leah nu putea decât să se agaţe de el şi să încerce să nu se înece.

— Ia uiteee ce-avem aaaiiici! auziră vocea lui Sadie. Uite dacă nu sunt o pereche de porci tăvălindu-se în noroi!

Leah era sigură că faţa îi era roşie pe sub mâlul care o acoperea, dar Wesley zâmbea.

— Am auzit că voi, doamnele, credeţi că mâlul este o cremă de frumuseţe. Tocmai mă gândeam s-o încerc, şi Leah mi-a arătat cum se face. Aşa e, nu, Leah?

— Dă-mi drumul, necioplitule, şuieră ea printre dinţi.

— Wesley! se auzi vocea lui Kim. Ce faceţi, tu şi cu Leah, împreună, în noroi? Ai căzut?

— Cred că da, zise Wesley, uitându-se încet şi mirat la Leah. Se roti de pe ea şi se uită la Kim. Leah a căzut şi eu

am sărit după ea. Tonul vocii sale suna ca o provocare.

— Oh, zise Kim, uitându-se chiorâş. Nu cred că o persoană poate înota în noroi.

Leah nu râse. Asta era o aluzie la adresa ei.

— Cred că mai bine ne-am curăţa. Îi întinse mâna lui Leah.

Ea nu era sigură dacă să mai aibă din nou încredere în el, dar de data asta ochii lui nu mai erau zâmbitori, aşa că acceptă mâna întinsă. El o luă pe Leah în braţe, fără să audă vreun protest.

— Wesley... începu Kim.

— Trebuie s-o duc pe Leah la râu, zise el cu blândeţe, trecând pe lângă ea.

Era ceva în privirea lui Wesley care o făcea pe Leah să-şi ţină gura. În spatele lor, Sadie zise:

— Hai cu mine, Kimberly, şi o să-ţi fac ceva bun de băut.

La râu, Wesley o lăsă singură şi îl auzi oftând în timp ce se înapoia în tabără.

Kimberly îi aduse lui Leah un prosop şi haine curate.

— Leah, zise ea, nedumerită. Nu cred că o doamnă ar trebui să intre în noroi cu un bărbat. Cred, într-adevăr, că asta nu se face.

— Kim, zise Leah, nu am făcut-o intenţionat. Am căzut.

— Şi Wes te-a salvat? întrebă Kim, dorind să fie asigurată.

Leah abia dădu din cap.

— Wesley nu mai e la fel de drăguţ cu mine, cum era înainte, continuă Kim. Noaptea trecută a fost foarte nepoliticos cu mine şi azi abia dacă mi-a vorbit.

Leah făcu o pauză.

— Ce-a zis înainte de a fi nepoliticos cu tine?

— Vorbeam despre când o să ne căsătorim şi îi spuneam că voi fi cu capul sus, bucuroasă că mă pot îmbrăca în alb. Adică după căsătorie, tu nu... Se opri văzându-i privirea lui Leah. Nu am vrut să spun nimic de tine, Leah. Poţi purta alb când te vei mărita cu Justin. Nimeni din Kentucky nu va şti adevărul şi sunt sigură că nici eu, nici Wesley nu vom spune nimănui.

Leah îşi ţinu spatele drept în timp ce mergea către căruţă. Uitase de tot să întrebe ce fel de răspuns nepoliticos i-a dat Wesley lui Kim, la adresa virginităţii ei.

Capitolul 12

În următoarele săptămâni începură să se apropie de pământul nou – Kentucky. În loc să se simtă emoţionată, Leah începu să se îngrijoreze de cum vor reacţiona oamenii faţă de o femeie divorţată. Când era în Virginia, dorise să lase în urmă o amintire decentă, măcar pentru o Simmons. Nu voia ca oamenii să spună că un gentleman s-a însurat cu ea, dar că a avut destul de mult bun-simţ să scape de ea. Atunci, pământul speranţelor părea departe.

Dar acum îşi dorea să fi divorţat în Virginia. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut intra în Kentucky ca o femeie liberă. Acum va trebui să-şi înceapă viaţa aici la fel de urât, cum a făcut-o şi familia ei în Virginia.

Călătorea tăcută lângă Justin. El încă mai dorea să se însoare cu ea, deşi ştia totul despre familia ei. Dar oare care bărbat ar mai fi vrut-o, după ce ar fi aflat că a fost căsătorită şi că a pierdut un copil? Kim ştia cât de importantă era virginitatea ei şi se agăţa de ea, indiferent de preţ.

Regan şi Nicole spuneau că Leah era o doamnă, dar Leah nu putea să le creadă. Kim era o doamnă. Bărbatul care o iubea o aşteptă. Se purta cu ea cu respect şi chiar

după această călătorie lungă, încă îşi păstrase virginitatea. Dar pe Leah întotdeauna o doreau bărbaţii. Kim avea dreptate: nicio doamnă nu s-ar tăvăli prin noroi cu un bărbat. Sau nu s-ar fi aruncat în braţele lui, sfârşind însărcinată.

— La ce te gândeşti, Leah? întrebă Justin.

— La ceva personal, răspunse ea.

— Sper că te gândeşti la ce răspuns să dai propunerii mele.

— Da, într-un fel. Sunt unele lucruri pe care trebuie să le cunoşti despre mine.

— Nu rămân şocat prea uşor. Leah, ceva te deranjează. Chiar dacă nu mă iubeşti cum te iubesc eu, încă sunt prietenul tău. Poţi să-mi spui orice.

Ea rămase un moment tăcută, dorindu-şi să-l creadă. Dar, dacă îi va spune acum, nu o să mai vrea s-o vadă sau să-i vorbească. Şi voia ca în aceste ultime zile măcar să creadă că un bărbat chipeş ar fi vrut să se însoare cu ea, înainte să afle adevărul şi s-o urască.

— Nu e vorba de Wesley, nu? întrebă el cu ceva ostilitate în voce.

Ea râse auzindu-l.

— Wesley Stanford e ultimul bărbat de pe pământ care

ar putea fi interesat de mine. E îndrăgostit de lady Kimberly şi nu ştie că mai există şi altcineva.

— Îmi doresc să fi fost la fel de sigur de asta ca tine.

Leah nu îi răspunse. Nu simţea decât îngrijorarea întâlnirii cu oameni noi, anticipând că se vor purta cu ea ca şi cu o neruşinată. A văzut felul în care bărbaţii din Virginia care îi cunoşteau familia, se purtau cu ea. Se întreba dacă ar fi putut suporta asta în Kentucky. Poate că ar fi trebuit să divorţeze de Wesley în oraşul lui, Sweetbriar şi apoi să plece imediat ce va fi liberă. Nu putea decât să se roage ca reputaţia să nu o urmărească.

În seara aceea, toţi păreau prost dispuşi. Wesley îşi ţinea privirea în farfurie, iar ochii lui Kim erau roşii şi umflaţi. Justin o privea pe Leah, care deretica mecanic.

— Cred că toţi sunteţi foarte bucuroşi că vă apropiaţi de casă, zise Sadie, dar am văzut şi înmormântări mai vesele.

În ziua următoare, Wesley plăti un tânăr să călătorească până la ferma lui din Sweetbriar şi să le spună oamenilor că vor ajunge în curând. Lui Leah îi venea să plângă din cauza frustrării. În curând va trebui să te spună oamenilor de căsătoria lor şi să înceapă procedurile de divorţ. Leah se întreba dacă Kim ar invita-o la nuntă, ca să-i vadă rochia pură şi albă.

Căruţele se apropiau din ce în ce mai mult de Kentucky şi, cu fiecare zi ce trecea, dispoziţia fiecăruia devenea mai morocănoasă. O dată, Justin, furios, a acuzat-o pe Leah că nu îi acceptă propunerile, pentru că voia ca toţi bărbaţii din stat să umble după ea. Leah îşi luă faţa în mâini şi începu să plângă. După asta, Justin nu a mai acuzat-o.

De două ori, Leah îl auzi pe Wesley spunându-i lui Kim că e prea ocupat ca să-i aducă ce voia. Kim s-a retras în căruţă să doarmă. Când ajunseră în Kentucky, dormise douăsprezece ore noaptea, plus trei, patru ore de odihnă după-amiază.

Şi Wesley nu vorbea cu nimeni. Îşi făcuse treburile, dar era retras în el însuşi, părând indispus de câte ori era cineva lângă el.

— Tânărul acela se gândeşte la ceva profund, dur, zise Sadie, în timp ce ea şi Hank se pregăteau să plece. Sper c-o să decidă pe care femeie o vrea.

Leah o privi doar.

— Eşti prea romantică, Sadie. Wesley e îndrăgostit de Kim, de ani, de zile. Probabil că încearcă să se forţeze să aştepte până la nuntă. Nu mai putu continua să adauge că mai e mult timp până la nuntă, din cauza inconvenientului că Leah şi Wes erau căsătoriţi.

Leah îmbrăţişă toată familia şi îşi luă la revedere fiind foarte bucuroasă că nu vor şti niciodată adevărul despre ea. Nu vor afla niciodată cum s-a aruncat în braţele lui Wes şi cum a desconsiderat-o el.

Un grup tăcut se îndreptă către Sweetbriar, Kentucky.

În a patra zi după ce Sadie, Hank şi copiii lor plecaseră, văzură doi bărbaţi care galopau spre ei. Unul era Oliver Stark, fratele în vârstă de nouăsprezece ani al lui Justin, care lucra pentru Wesley. Celălalt era John Hammond, un bărbat înalt şi chipeş, de vreo treizeci de ani, cu părul prematur încărunţit.

— La fermă totul e bine, zise Oliver, zâmbindu-i lui Wesley şi fratelui său. Sunt sigur că v-a luat mult timp să ajungeţi aici.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, John, zise Wesley, întinzându-i mâna.

— Bărbatul pe care l-ai trimis înainte a zis că ai două dintre cele mai drăguţe femei pe care le-a văzut vreodată. Se pare că avea dreptate, zise el, uitându-se când la Leah, când la Kim.

Kim se uită în pământ. Ochii ei erau, ca de obicei, roşii din cauza plânsului.

— Aş vrea să vă prezint doamnele, zise Wes, dar Kim îi

puse mâna pe braţ, cu ochi rugători.

— Lasă-mă să vorbesc cu Leah, te rog, aproape că şopti Kim.

Maxilarul lui Wesley se încordă, dar dădu din cap şi se uită înapoi către bărbaţi, începând să le pună întrebări – despre ferma lui.

Nedumerită, Leah o urmă pe Kim până în spatele căruţei. Ceva o supăra foarte tare.

— Ţi-e bine, Kim? întrebă ea îngrijorată.

— Wesley se poartă bestial, izbucni ea. Odată ce s-a răzgândit, nimic nu îl poate opri.

Lui Leah nu-i venea să creadă că era rugată să o consoleze pe femeia care trebuia să se căsătorească cu soţul ei.

— Credeam că o să fii bucuroasă de asta. S-a hotărât să se însoare cu tine şi nimic nu îl va face să se răzgândească, nici măcar faptul că e căsătorit cu altcineva.

Kim o privi dur.

— Uneori, se răzgândeşte. Îi ia ceva timp să se decidă, dar când o face, nimic nu îl mai poate determina să revină asupra hotărârii.

— Despre ce vorbeşti? Oh, ţipă Leah, alunecând şi

aproape căzând. Căruţele erau oprite lângă un drum, la marginea unei coline. Dedesubt se deschidea o prăpastie.

— Fii atentăl zise Kim. Era să cazi!

Leah zâmbi.

— Nu cât să mă pun în primejdie. Doar dacă îmi cade căruţa în cap, cred.

Kim nu zise nimic.

— Leah, zise ea încet. Am nevoie de pălăria mea roşie. E în geamantanul din fundul căruţei. Aş lua-o eu, dar tu eşti mult mai agilă decât mine. Mi-o aduci? Te rog!

Când Leah ezită, Kim insistă:

— O să scapi în curând de mine şi nu va mai fi nevoie să mă ajuţi.

Oftând, Leah fu de acord. Kim fusese atât de supărată în ultimul timp, încât nu putea s-o refuze. Şi-apoi, tot ce putea amâna sosirea lor în oraş era binevenit. Se urcă în spatele căruţei şi începu să caute geamantanul lui Kim.

Când Kim se întoarse către bărbaţii din faţa căruţei, oftă. Erau adânciţi în conversaţie, fără să le pese că frumoasa Kim stătea lângă cai, pe partea cealaltă a drumului. Privind încă o dată să se convingă că bărbaţii erau ocupaţi, îşi ridică încet boneta, scoase un ac de pălărie, de patru centimetri, şi îl înfipse în crupa calului.

— Hei! strigă John Hammond.

Kim îşi întoarse ochii înspăimântaţi către bărbat, ştiind că a văzut ce-a făcut.

Dar nimeni nu reacţionă la strigătul lui John, pentru că, instantaneu, calul nechează, îi sperie pe ceilalţi cai şi căruţa începu să se rostogolească în josul dealului.

— Oh, la dracu'! înjură Wes, privind căruţa. Apoi strigă: Leah! Unde e Leah?

Wesley nu mai aşteptă răspunsul, coborând dealul după căruţă, iar Justin alergă după el. Îi urmară repede Oliver şi John. Kim rămase în acelaşi loc, în drum, fără să se mişte.

Când căruţa se opri, lăsând în urmă o mulţime de lucruri, cu caii nechezând de durere, Leah nu era de găsit. Wesley azvârlea în toate direcţiile geamantane şi saci cu mâncare, în timp ce Oliver tăia hamurile cailor.

— Unde e? îl întrebă Wesley pe Justin care răscolea dealul, căutând-o.

— Kim e sus, se auzi o voce în spatele lui Wesley.

Wesley se întoarse şi o văzu pe Leah, calmă.

— Ce s-a întâmplat? Cât de rău sunt răniţi caii? Ce se mai poate salva? întrebă Leah, în timp ce începuse să-l ajute pe Oliver la cai.

— Dracu să te ia, şuieră Wesley şi, în următoarea

secundă, o prinse în braţe şi o sărută atât de tare, încât o duru.

— Wesley! îl împinse, fără aer în piept. Ne vede lumea. Se uită la Justin, care îl privea furiş, şi la John, care îi urmărea cu interes.

Wesley o lăsă jos şi pentru prima oară de câteva săptămâni pe figura lui se reflectă fericirea.

— Domnilor, daţi-mi voie să v-o prezint pe soţia mea, Leah Stanford.

Doar John o văzu pe Kim leşinând şi urcă repede dealul s-o prindă.

— Nu ai nimic de zis, iubito? o întrebă Wes.

Capitolul 13

Au fost necesare ore întregi să cureţe dezastrul din căruţă. Au trebuit să împuşte un cal, în timp ce ceilalţi trei erau zgâriaţi şi tăiaţi, dar fără nimic grav. Câţiva saci cu seminţe s-au desfăcut şi aproape tot conţinutul lor s-a vărsat, iar alte bunuri au fost într-adevăr distruse.

Kim plângea zgomotos în vârful dealului, în timp ce John Hammond încerca din toate puterile s-o calmeze. Justin era foarte furios şi arunca înciudat cu toate obiectele care-neotro, fără să se uite măcar o dată la Leah sau la Wes. Oliver se uita de la unul la altul, în timp ce Leah, cu mâini tremurătoare, încerca să ajute la aranjarea conţinutului căruţei.

Dar Wesley se purta de parcă nu ar fi fost nimic neobişnuit. Zâmbea, chiar fredona din când în când, spunându-le tuturor ce să facă.

— Leah, dulceaţo, spuse Wes, dă-mi cutioara aceea cu pălării.

Leah o luă supusă, dar, uitându-se la ei, îl văzu cum zâmbeşte şi i-o aruncă în faţă, se întoarse şi fugi către râu, cu lacrimi în ochi.

Wesley o prinse, o apucă de umeri şi o întoarse cu faţa

la el.

— Ce s-a întâmplat, dulceaţo? Credeam c-o să fii fericită când la voi spune tuturor adevărul despre noi. Asta voiai, nu?

Ea plecă de lângă el, încercând să se calmeze.

— Ştiam că trebuia să se întâmple, dar când te-am auzit... Trebuie să le spui prietenilor tăi despre divorţ şi, pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu „dulceaţo”.

— Divorţ? Părea încurcat. Oh, nu, nu mă înţelegi. M-am hotărât să rămânem căsătoriţi. Nu va avea loc niciun divorţ.

— Cred că o să stau jos, zise Leah încet, înainte să cadă grămadă pe pământ. Poţi să-mi explici ce mai e şi asta?

El îi zâmbi încrezător.

— Păi, am început să te plac, Leah. La început am fost înnebunit. Păi, ei bine, puţin spus înnebunit. Şi poate că nu ţi-am dat nicio şansă, dar mi-ai stricat toate planurile şi nu mă puteam gândi decât că o pierd pe Kim.

Se aşeză pe vine în faţa ei.

— Dar, pe parcursul acestei călătorii, am început să te cunosc. Credeam că vreau o femeie precum Kim, care să aibă nevoie de mine, dar Kim are mai multă nevoie de o servitoare decât de un bărbat. Şi-apoi, şi tu ai nevoie de

mine. Întotdeauna încerci să rezolvi prea multe lucruri, întotdeauna încerci să faci totul pentru toţi.

— Deci, te-ai decis că şi eu am nevoie de tine, zise Leah încet.

— Da. Şi-apoi, eşti mult mai amuzantă decât Kim. Mi-a trebuit cam mult timp, dar m-am hotărât să rămânem căsătoriţi. Aşa şi trebuie şi nici nu ne vom mai face probleme.

— Şi Kim? întrebă Leah.

Wes îşi privi picioarele.

— Credeam că o iubesc, dar nu sunt sigur că am iubit-o vreodată. Şi cred că ea ar putea fi mai interesată de banii mei decât de mine, zise el, încordându-şi maxilarul. Am rezolvat problemele cu ea. Va primi o sumă frumoasă de la mine în fiecare lună până când se mărită. E drăguţă, deci nu cred că va avea probleme să-şi găsească un soţ.

Tăcu un moment.

— Nu spui nimic? Credeam că voiai să te măriţi cu mine. De-aia m-ai sedus prima oară, nu?

Leah se ridică şi plecă de lângă el.

— Vreau să mă asigur că te-am auzit bine. Nu mă iubeşti şi nu ai iubit-o niciodată pe Kim, dar dintre noi două m-ai ales pe mine, pentru că e mai uşor decât un divorţ şi

o recăsătorire şi, apoi, sunt mai amuzantă şi am nevoie de tine să mă aperi de mine însămi. Despre asta e vorba?

Se ridică lângă ea.

— Cred că da, dar, după cum spui tu, pare al naibii de rece. Cred că vom face o echipă bună, Leah. Împreună vom construi o locuinţă mai mare decât a fratelui meu şi ştiu că eşti fiertilă, deci vom avea o mulţime de copii.

— N-ai vrea să-mi verifici şi dinţii?

El rămase pe loc.

— Cred că ai înnebunit. Sunt aici, dându-ţi ceea ce ai dorit mereu şi tu te superi. Te aştepţi să-ţi cad în genunchi şi să-ţi declar dragoste nemuritoare? Nu sunt sigur că ştiu ce e dragostea. Credeam că o iubesc pe Kim, dar acum tot ce ştiu e că m-am săturat de lacrimile şi neajutorarea ei şi vreau ceva diferit.

Ea respira adânc, încercând să-şi calmeze furia.

— Şi cu mine ce se întâmplă dacă te hotărăşti să alegi mai mult decât amuzamentul şi nevoia mea de tine? Te întorci la Kim sau poate că o să-ţi cauţi o altă femeie?

— Mă acuzi de... că sunt nestatornic? zise el.

Ea îi zâmbi.

— Eşti ca femeia care încearcă să aleagă culoarea potrivită pentru rochie.

El făcu un pas către ea şi Leah unul înapoi.

— Nu vreau să rămân măritată cu tine, zise ea. Nu vreau ferma ta mare şi, mai ales, nu vreau copiii tăi. Te-oi fi hotărât tu să mă placi, dar eu nu te plac. Nu îmi voi construi viitorul cu un bărbat care poate fugi în orice moment. Nu vreau un bărbat care alege ca premisă o tăvăleală amuzantă în noroi. Şi dacă tu cu cine ştie ce femeie cădeţi într-un râu? Nu! Nu pot trăi cu cineva atât de nestatornic ca tine. Acum mă duc să-i anunţ pe toţi de intenţia noastră de a obţine divorţul. Se întoarse pe călcâie, dar Wes o apucă de umăr.

— Nu o să faci un asemenea anunţ, zise el răspicat. M-am hotărât şi nu mi-a fost uşor. Mă gândesc la asta de mult timp.

— Dar eu nu. Am ştiut dintotdeauna că divorţăm şi am început să mă obişnuiesc. Vom face procedura în oraşul tău, Sweetbriar şi după ce se termină voi pleca, poate chiar din Kentucky.

Mâna lui îi strânse umărul.

— Ai prefera să treci prin asta decât să rămâi măritată cu mine? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Nu prea am de ales. Poate că o să scap de reputaţia de femeie uşoară, dar nu o să pot trăi cu un bărbat care a

fost atât de... de necinstit şi de schimbător. Mi-aş petrece întreaga viaţă întrebându-mă dacă cu şi copiii mei vom avea un soţ şi un tată care să aibă grijă de noi.

Wesley o privea şocat.

— Nimeni, zise el, nimeni, bărbat sau femeie, nu a crezut măcar că nu ar putea avea încredere în mine. Am fost întotdeauna responsabil.

Spune-i asta lui Kim, zise ea, întorcându-se din nou.

— Dracu să te ia! aproape că ţipă el, apucând-o de ambii umeri şi făcând-o să-l privească. Dacă ai fi fost bărbat ţi-aş fi arătat eu ce păţeai dacă-mi spuneai aşa ceva. Dar tu... tu vei rămâne măritată cu mine. Ai înţeles? Şi, mai mult, mâine mergem la vânătoare, doar noi doi, şi ne vom purta ca doi oameni căsătoriţi.

Ea încercă să-l împingă, zbătându-se.

— Ia-ţi mâinile de pe mine.

— O să-mi pun mâinile pe tot corpul ăsta mic şi drăguţ al tău şi va trebui să te obişnuieşti ai dracului cu asta. Eşti soţia mea şi te vei purta ca o soţie.

— Te urăsc, îi spuse ea printre dinţi.

— Nu-ţi cer mare amor pentru moment.

— Nu o să-ţi cedez. Nu voi fi niciodată soţia ta.

El îşi luă mâinile de pe umerii ei şi o privi cu ochi de oţel.

— Cred că nu ai de ales. Fiind soţia mea, eşti proprietatea mea. Mâine dimineaţă, înainte de a răsări soarele, mergi cu mine, chiar de-ar fi să te leg. E clar, mâţă mică şi încăpăţânată?

— Voi face ceea ce spui tu, pentru că ai dreptul legal şi muşchii necesari să mă forţezi, dar voi luptă cu tine la fiecare pas. Ca să ai ceva de la mine va trebui să îţi iei, şi-ţi garantez că nu vei avea nicio plăcere. E clar, bădăran ce eşti?

El îşi dădu capul pe spate şi îi zâmbi insolent.

— Ba o să-mi dai, Leah, zise el seducător. Când vom fi în pădure, o să mă implori să te ating.

Îi zâmbi şi ea.

— Te crezi mai tare decât te cred alţii. Eu nu implor pe nimeni.

El făcu ochii mari.

— Hai s-o luăm şi-aşa: vei sta în frig, udă, speriată, în pădure, până când o să te strecori în braţele mele – şi în patul meu – cu zâmbetul pe buze şi cu trupul tău micuţ, ager şi cald. Deci, dacă mai vrei să vezi o casă şi un pat cald, mi te vei da.

Ea îl privi uimită.

— Ai uitat unde am crescut? De puţină vreme am văzut

confortul pe care tu îl ştii de-o viaţă. Rezist mult mai mult decât tine.

Wesley îi apucă bărbia cu o mână, o forţă să-l privească, apoi, încetaşi coborî gura spre gura ei şi o sărută dulce. Buzele lui erau calde şi moi şi, în ciuda voinţei ei, Leah se lăsă pe el. El o împinse brusc.

— Poţi să-mi ţii piept, Leah? Poţi să-mi rezişti când vom fi seara în tabără pe un vârf de munte singuratic, pe unde se plimbă râşii şi unde urşii se apropie de foc? Să-ţi aduci aminte că vei fi întotdeauna bine primită în patul meu.

Ea îl privi ostilă, dar îi făcea bine să-i simtă mâna pe faţă. Se trase de lângă el.

— Du-te şi pregăteşte-te pentru călătoria de mâine nevastă, comandă el, întorcându-se şi lăsând-o acolo.

— Dintre toate, cel mai ridicol este... murmură Leah când rămase singură, gândindu-se că virgina Kim nu i-a dat ce a vrut, dar era sigur de e Simmons.

Poate că a început să-şi dea seama că dulcea Kim nu va fi niciodată bună în pat şi odată ce statutul lui de gentleman nu îi permitea să divorţeze doar pentru că voia să încerce altă femeie, s-a hotărât să rămână cu Leah. Ea era un şobolan de mlaştină şi nu era nevoie s-o trateze cu respect, Se ia în considerare dorinţele ei, cum ar fi făcut cu

e doamnă precum Kim.

— Bărbaţii! zise ea tare. Wesley credea că poate schimba femeile ca pe ciorapi. Ei bine, o să schimbe ea modul de a gândi. Credea că l-a sedus ca să se însoare cu ea. După tot ce i-a spus, tot îşi mai imagina asta. Dar poate că e mai bine să creadă aşa decât să ştie adevăratul motiv pentru care s-a aruncat în braţele lui. Cum ar fi crezut vreodată că îl iubeşte?

Îşi îndreptă umerii, pentru că acum avea de înfruntat corvoada explicaţiilor faţă de ceilalţi.

Încet, nesigură, se duse înapoi la căruţe.

Prima privelişte care o întâmpină era aceea în care pumnul lui Justin lovea falca lui Wesley. Cu repeziciune, John Hammond şi Oliver îl apucară pe Wesley de braţe.

— Mi-ai fi putut spune de la început, striga Justin. Şi pe Leah ai trecut-o prin iadl Nu merita asta! Era nevasta ta, dar a trebuit să vadă cum te pipăi cu Kimberly luni întregi.

Leah zâmbea, în sinea ei, privindu-i. Era bine să audă că cineva îi ia apărarea.

— Leah, strigă Justin, fugind către ea. Îi mângâie braţele de sus până jos şi o privi în ochi. E adevărat, nu? şopti el. Asta te frământa tot drumul pe tine, nu? Ai fi putut să-mi spui.

Când dădu s-o ia în braţe, simţi mâna lui Wesley pe umăr.

— E soţia mea cea pe care o iei în braţe, Stark, şi, dacă vrei să mai ai faţa în partea normală a corpului, mai bine i-ai da drumul.

Leah se băgă între cei doi bărbaţi înainte să izbucnească altă ceartă.

— Justin, zise ea tare, legal, el e soţul meu şi are dreptul să se răzgândească de câte ori doreşte. Azi mă vrea, mâine îmi dă papucii.

— Leah, o avertiză Wesley.

— Îmi pare rău, Justin. Aş fi vrut să am destul curaj să-ţi spun, înainte să se întâmple aşa. Dar mi-a fost frică... Se uită în pământ, incapabilă să continue.

— Înţeleg, Leah, zise Justin. Pe el îl învinuiesc pentru asta. Nu meriţi o femeie ca ea, Stanford.

Wesley îşi puse mâna posesiv pe umărul lui Leah.

— Indiferent că o merit sau nu, e a mea şi intenţionez s-o păstrez.

Capitolul 14

Leah mergea precaută în spatele lui Wesley, prin pădurea deasă şi plină de zgomote ciudate. Îi jucau ochii în cap, de parcă ar fi vrut să vadă ce se ascunde în spatele copacilor şi tufişurilor. Un zgomot din depărtare o făcu să tresară. Aflat în faţa ei, Wesley nici măcar nu se întoarse la ţipătul lui Leah.

De dimineaţă se întorcea către ea de fiecare dată când ţipa speriată, apoi zâmbea superior şi îşi continua drumul. Leah se jura că va rămâne tăcută, dar îşi încălca cuvântul constant. Nu a fost niciodată atât de departe de oameni. A crescut înconjurată de fraţi şi de surori şi singura dată când a plecat a fost pentru a trăi la plantaţia *Stanford*, unde erau şi mai mulţi oameni. În călătoria spre Kentucky, la fel.

Acum, pentru prima oară în viaţa ei, era singură, sau cel puţin aproape singură. După felul în care se simţea acum, Wesley nu conta ca fiinţă umană.

În dimineaţa aceea îşi împacheta lucrurile.

— Ce ai de gând să iei? întrebă John Hammond.

— Noi ne ducem undeva unde caii nu au acces, răspunse Wesley, aruncându-şi geanta pe spate.

Refuzând să comenteze sau măcar să se uite la Wesley, ea îşi luă cât mai puţine bagaje. Îşi jura că nu va arăta că îi e frică.

Kimberly stătea aproape de John, deşi la ea era neobişnuit sculatul de dimineaţă. De obicei rămânea în pat până când micul dejun era pregătit. Leah nu era sigură că ea voia să fie aproape de John, sau că el insista să stea acolo. Dar Leah era prea prinsă de problemele ei, ca să se mai îngrijoreze de Kim.

— Gata, doamnă Stanford? întrebă Wes.

Leah se uită la el, dar când Wes porni la drum, era în spatele lui.

Mergeau de ore întregi. Leah era obosită şi oamenii nu se mai zăreau.

Parcă rămăseseră doar ea şi bărbatul, îmbrăcat în haine de piele, din faţa ei, pe suprafaţa pământului.

— Poţi să urci până aici? întrebă el, oprindu-se şi indicându-i o direcţie.

Leah privi panta abruptă, în capătul căreia era ceva ca o peşteră. Dădu din cap, fără să se uite la Wes.

— Dă-mi bagajul tău.

— Pot să-l duc şi eu, zise ea, luând-o înainte.

Wesley aproape că îi smulse geanta din spate.

— Am spus să-mi dai bagajul, nu altceva. Dacă îmi mai faci necazuri, o să te arunc peste umăr şi o să te car cu forţa.

Fără să-l privească, îşi scoase geanta pe după gât şi i-o dădu. Urcuşul nu era uşor, mai ales cu fusta ei lungă, dar, de câte ori avea dificultăţi, Wes era acolo, desprinzându-i fusta cu o mână şi cu cealaltă luând-o de talie, ridicând-o, punând-o pe picioare.

Când ajunse în vârf, nu îi mulţumi, mult prea ocupată să se uite în obscuritatea peşterii, sprijinită cu o mână de peretele de piatră.

— Crezi că sunt urşi înăuntru? şopti ea.

— Poate, răspunse Wes calm, în timp ce punea genţile jos. Mă duc să mă uit.

— Fii... fii atent, murmură ea.

— Eşti îngrijorată pentru mine, nu?

Ea îi întâlni privirea.

— Nu vreau să rămân singură.

— Cred că meritam asta, mormăi el cu jumătate de gură, scoţând un cuţit din teacă şi o lumânare din geantă.

— N-ar trebui să iei puşca? întrebă ea, îngrozită.

— Puştile sunt inutile în luptă corp la corp. Ce-ai zice de un sărut, înainte să intru?

— Să te răsplătesc că am ajuns în mijlocul pustietăţii în faţa unui bârlog de urşi? Poate că e o întreagă familie de urşi acolo, înăuntru, şi o să murim amândoi.

Ochii lui străluciră.

— De-aş putea muri cu sărutul tău pe buze...

— Haide! Du-te odată.

Figura lui Wesley deveni serioasă şi dispăru în peşteră.

— E mai mare decât credeam, zise el, din fundul grotei. Sunt nişte picturi ale indienilor pe pereţi şi urme de foc de tabără.

Îl putea auzi mergând prin peşteră şi când vorbi din nou, vocea i se auzea de la o distanţă şi mai mare.

— Nu sunt semne că ar fi fost urşi pe-aici. Doar câteva oase. Arată de parcă o mulţime de oameni ar fi poposit aici.

Pentru câteva minute nu mai zise nimic, şi Leah începuse să se relaxeze din poziţia rigidă în care rămăsese şi făcu un pas în deschizătura peşterii. Îi putea auzi paşii lui Wesley şi îi vedea flacăra lumânării.

— E sigur? strigă ea.

— Bineînţeles, ţipă el. Foarte sigur.

În următoarele câteva secunde totul se întâmplă fulgerător.

Wesley zise:

— Uh, oh! Apoi ţipă: Fugi Leah! Ascunde-te!

În acelaşi moment, Leah îngheţă pe loc. Înţepenită în mijlocul intrării în peşteră.

Wesley ieşi fugind din grotă şi, la niciun metru în spatele lui, era un urs mare, bătrân şi negru, căruia îi tremurau grăsimile când alerga după Wesley.

Leah îl privea pe Wes alergând în josul dealului.

— Urcă-te într-un copac, Leah, strigă el peste umăr.

„Copac, se gândea Leah. Ce e un copac?" „Cum arată?"

Încă se mai gândea la asta, când auzi un „pleosc".

Mişcă-te, *Leah*, îşi comandă. Dar nu se întâmplă nimic. *Mişcă-te*!

Şi o făcu rapid. Ignorând ordinul lui Wesley de a se urca în copac, fugi spre zona de unde auzise zgomotul. Se opri respirând greoi, lângă un lac mic, înconjurat de stânci. Linişte. Nu se auzeau nici Wesley, nici ursul. Doar păsărelele cântând, soarele de după-amiază târziu şi mirosul de ierburi.

Următorul lucru pe care-l simţi era că cineva o apuca de gleznă şi o trăgea în jos. Începu să se lupte, instinctiv.

— Potoleşte-te, nu te mai zbate! şuieră vocea lui Wes, doar vocea, pentru că Leah nu vedea pe nimeni.

Când nu se mai zbătu, Wes o trase în apă.

— Ce...? Apucă să tragă aer în piept exact când Wes îi puse mâna în vârful capului şi o băgă la fund.

Ţinându-şi respiraţia, furioasă, îl văzu scufundându-se şi îl privi întrebătoare prin apa limpede.

El îi arătă şi ea privi în direcţia aceea. Acolo, deasupra lor, mirosind aerul, era ursul. Wes îi făcu semn să-l urmeze pe sub apă şi ea aşa făcu.

Înotă către partea cealaltă a micului lac şi îşi scoase capul printre nişte ierburi ce atârnau. Ieşi şi Leah la suprafaţă, respirând greu şi imediat Wes îi atinse buzele cu degetul. Cu braţele deschise, o trase către el, lipindu-i spatele de pieptul lui. Nu se putea împotrivi, pentru că zgomotul ar fi atras atenţia ursului.

Wesley îi luă lobul urechii între dinţi şi începu să i-l sugă.

Ea încercă să se mişte.

El îi eliberă urechea, arătându-i cu capul spre urs.

Ea încerca să-i spună din priviri că mai bine ar mânca-o ursul, dar strânsoarea lui Wes nu îi permitea nicio mişcare.

Începu s-o sărute pe gât, până unde începea părul.

În apă era bine, pentru că o încălzise soarele de peste zi, iar muşchii obosiţi ai lui Leah se relaxară. În timp ce Wes continua să-i exploreze gâtul şi obrajii, Leah se lăsă

pe spate, rotindu-şi capul pentru a-i da cale liberă.

— A plecat ursul, murmură el.

— Mmm? zise Leah cu ochii închişi.

Wesley îi mângâia ceafa cu dinţii şi Leah îi tresări în braţe. Îşi simţea trupul la fel de moale şi de lichid ca şi apa ce o înconjura.

— A plecat ursul, repetă Wes, în timp ce îi atingea lobul urechii cu vârful limbii. Terminăm asta pe uscat? Bineînţeles că putem continua în apă. Sunt dispus, cu siguranţă.

Ea se zbătu în apă.

— Cum îndrăzneşti...

— Cum îndrăznesc! Râse. De ce te tot minţi, Leah? Nu trebuie decât să te ating şi eşti a mea. Nu pleca. Hai să stăm în apă. N-am făcut niciodată...

Leah, care încerca din toate puterile să iasă demnă pe mal, se întoarse către el, cu ochii aruncând flăcări.

— Dacă ai de gând să mă informezi de cuceririle tale anterioare, te rog să te abţii. Nu mă interesează ce ai făcut şi ce n-ai făcut. Şi te informez că reacţionez la toţi bărbaţii care mă ating la fel ca tine. E ceva cu care noi, cele din familia Simmons, ne-am născut. Credeam că ştii asta. Şi-apoi, interesul tău faţă de mine este legat de firea mea de

târfă.

— Dracu să te ia, Leah! Wes se ridică, venind lângă ea. De ce spui asemenea lucruri despre tine? Te-am văzut cu Justin. Pun pariu că nu te-a atins niciodată.

— Atunci ai să-ţi pierzi banii. Adunându-şi fusta, ieşi pe mal şi începu să-şi stoarcă apa.

Wesley stătea lângă ea, cu trupul masiv conturat de hainele ude.

— O să-mi dai ce vreau, Leah.

Plecă, văzând că nu se uită la el.

— Facem tabăra aici, zise el, dând din cap.

Imediat ce Wesley plecă, lui Leah i se lăsară umerii. Se aşeză pe o piatră, cu fusta udă atârnându-i în spate. Nu putea să-i cedeze. Nu putea să-şi dea voie să facă asta. De câte ori îl pierduse deja? Au făcut dragoste, iar el i-a aruncat o monedă şi a plecat. Erau căsătoriţi şi a lăsat-o singură, bătută şi însărcinată. Şi când s-a întors din Kentucky, a refuzat să se uite la ea, a zis că o voia pe Kimberly şi a respins-o din nou.

De trei ori, se gândea Leah. A părăsit-o de trei ori şi acum trebuia să aibă încredere în el? Oare i-a făcut plăcere să se joace cu ea, s-o vadă cum îi cedează şi apoi s-o părăsească? Avea nevoie de asta ca să se simtă

bărbat? Pentru el nu însemna nimic mai mult decât plăcerea unei nopţi, dar pentru Leah, Wesley era ceva special. Când tatăl ei o bătea până rămânea lată de durere, se gândea că, într-o zi, Wesley Stanford va veni s-o salveze. Când a pierdut copilul, a plâns, dar ştia că vor fi şi alţi copii – copiii lui Wesley. Dar acum, că ştia cum era, îi era teamă că o va respinge imediat ce va rămâne însărcinată. În fond, nu va mai fi folositoare.

Şi ce va fi când vor pleca din pădure în oraşul lui Wesley, Sweetbriar? Wesley a fost gata să recunoască în faţa câtorva prieteni buni că Leah era soţia lui, dar dacă nu era dispus să facă anunţul în faţa întregului oraş? Nu, o Simmons trebuie ascunsă în pădure, ţinută secret, fără să i se permită să intre în înalta societate.

Bineînţeles, Wesley era bărbat şi, după cum îi arăta în fiecare minut, Leah era o femeie robustă. Aşa că a luat-o în pădure, se va juca cu ea pentru că va avea de ales între patul lui şi a rămâne acolo şi când i se va dărui, ce va urma? Da, bineînţeles, se va întoarce la mica lui fermă şi tot ce va avea de făcut va fi să anunţe că l-a păcălit s-o ia de nevastă şi că era o femeie pierdută şi orice judecător va fi de acord cu divorţul. Wes ar fi liber, iar Leah ar fi...

Leah se ridică, oftând. Leah va rămâne încă odată cu

inima distrusă. Dacă i se dăruia iar lui Wesley şi el ar părăsi-o, se întreba dacă ar fi fost capabilă să se adune pentru a patra oară. Spre binele ei, trebuia să-i reziste. Nu putea să-l lase s-o respingă din nou.

Văzu printre copaci lumina focului şi ştiu că Wesley a aşezat tabăra. Tremurând, se duse către foc.

— Cafea? întrebă Wesley, întinzându-i o cană aburindă.

Ea clătină din cap şi se ridică să-i ia lui Wesley tigaia din mână.

— Nu. Se dădu înapoi. Odihneşte-te. Pregătesc eu cina.

— Nu fi ridicol, rosti ea. Bărbaţii nu pot să gătească.

— Nu pot? Ei bine, mica şi drăguţa mea nevastă, tu stai acolo şi o să-ţi dovedesc că te înşeli.

Leah se aşeză, cu capul în mâini.

Wesley frigea şuncă şi, întorcând-o în tigaie, se uită la ea.

— Ţi-am povestit vreodată despre Paris?

— Paris? Se uită la el. N-am auzit niciodată de Paris, Virginia.

Wesley îi zâmbi. Rochia aia udă a ei atârna din toate părţile, dar ştia că odată uscată, va arăta bine. Rânjind, îşi aduse aminte de rochia decoltată pe care o purtase în seara aceea la han. Ar face impresie la Paris, purtând o

bonetă drăguţă, aşezată pe părul ei întunecat.

— Parisul e peste ocean, într-o ţară numită Franţa.

— Îmi pare rău că nu am beneficiat de educaţia ta. Tatăl meu nu a considerat necesară nevoia de a-şi trimite copiii la şcoală.

El o ignoră.

— Într-o noapte, vreo cinci dintre noi, cinam într-o cameră intimă. Se opri. Poate că ai vrea să auzi cum a curtat-o fratele meu, Travis, pe Regan.

— Oh, da, zise Leah. Îi făcea plăcere să audă despre prietenii ei.

— Ei bine, atunci du-te şi pune-ţi nişte haine uscate şi, în timp ce mâncăm, o să-ţi povestesc.

Mai târziu, mâncară fasole, şuncă, biscuiţi şi cafea, în timp ce Wesley spunea, cu multe exagerări, Leah era sigură, povestea extraordinară despre cum a făcut Travis ca s-o câştige pe soţia lui. Erau implicaţi sute de trandafiri, un număr incalculabil de propuneri pe hârtie şi, la sfârşit, un circ în care, după cum spunea Travis, şi-a riscat viaţa şi a fost steaua spectacolului.

— Câţi trandafiri? întrebă Leah.

— Travis a zis mii, dar Regan întotdeauna îşi dă ochii peste cap când îl aude, deci cine ştie?

— Nu am fost la circ şi nu am văzut niciodată un elefant.

— Travis a adus înapoi un vagon de bălegar şi a zis că tutunul va creşte de două ori mai înalt.

— Da? întrebă Leah cu ochii mari.

— Asta ştiu, asta spun. Acum că ai ascultat povestea de seară, e timpul să te culci.

Leah se strânse cu braţele, şi sclipirile din ochii lui Wes arătau că a văzut mişcarea.

— Ţi-am făcut patul acolo, zise el stăpânit. Eu sunt în partea cealaltă. Spunând asta, vărsă restul de cafea şi se duse spre grămada de pături.

Tăcută, Leah se îndreptă către patul ei, recunoscătoare că nu a încercat s-o atragă într-al lui.

Wesley rămase treaz mult timp, privind stelele. Reacţia ei îl nedumerea. A vrut să se mărite cu el. După cum spunea Travis, prima oară s-a culcat cu el crezând că-l iubeşte. Deci, acum, când îl avea, când se hotărâse să stea cu ea, se purta cu el de parcă s-ar fi contaminat de o boală molipsitoare. Nu mai înţelegea nimic.

Bineînţeles, poate că la început a fost puţin cam dur cu ea. Şi asta pentru că era al dracului de supărat; o pierduse pe Kim şi Leah părea genul de femeie pe care o detestase întotdeauna, genul de femeie care nu avea nevoie de

nimeni şi de nimic. Dar, călătorind împreună, a ajuns să vadă că Leah are nevoie de multe. Avea nevoie de cineva care s-o protejeze de toţi cei care profitau de ea. Kim o făcuse pe Leah s-o slugărească. Justin se aşteptase ca Leah să-i cedeze. Chiar şi Wesley începuse să profite de ea. Era aşa de uşor să-i dai o sarcină lui Leah, deoarece cuvântul „nu” nu făcea parte din vocabularul ei. Se părea că ea credea că e sclava lumii.

La început, Wes îi vorbise lui Kim despre cât de mult o muncea pe Leah. Kim rămăsese uluită. Îi spusese că Leah voia să facă toate treburile. Wes realiză imediat că nu avea niciun sens să încerce să discute cu Kim. De fapt, începuse să-şi dea seama că nu putea discuta despre nimic cu Kim. În serile în care stătea cu Kim, şi voia să-i spună ceva despre el, îi vedea ochii umblând de colo-colo şi deseori îl întrerupea în mijlocul unei propoziţii. În acea perioadă, ochii lui Wesley priveau în locul în care stătea Leah, ascultând atentă ce spunea Justin. Iar Wesley se gândea: „E soţia mea!”

Wes nu era sigur când începuse să se plictisească de Kim. Poate că de atunci de când a ţipat atât de tare, încât toată lumea a venit cu sufletul la gură, gândindu-se că a muşcat-o un şarpe. O înţepase o albină, de mână. Leah,

foarte calmă, îi presără sare pe înţepătură, iar Wesley se ocupase de Kim leşinată, tremurătoare şi plângăcioasă, ducând-o în căruţă, unde se culcă imediat. Mai târziu, Wesley o văzu pe Leah încercând să-şi pună ceva pe ceafă. I-a luat ceva timp s-o convingă să-i arate ce făcea, dar ea îi spusese că o viespe o înţepase şi când colo avea trei înţepături pe gât.

— Şi n-ai zis nimic? întrebă Wesley.

— Dar nu sunt decât nişte înţepături de albină, răspunse ea zâmbitoare.

Nu îi dădu voie să o ungă cu sare, aşa că plecă de lângă ea, dar după asta o plăcu şi mai mult.

Şi începu să-şi pună întrebări.

Viaţa la fermă nu era niciodată uşoară şi, contrar gândurilor oamenilor, nu avea foarte mulţi bani. Jumătate din plantaţia *Stanford* era a lui, dar valoarea ei era pământul. Doar dacă o vindea, Wes ar fi avut bani. Travis fusese de acord să-i plătească lui Wes ce putea şi, de orice s-ar fi plâns la fratele său, Wes nu se îndoia niciodată de onestitatea lui Travis. Deci, dacă Wes nu era bogat, nu îşi putea permite o armată de servitori şi atunci ce va face cu o femeie pe care o apucă istericalele de la înţepătura unei albinuţe? Oare Wes, după ce ar munci toată ziua, ar trebui

să vină acasă să facă şi treburile fermei? Oare va trebui să-i aducă lui Kim dejunul la pat în fiecare dimineaţă?

Odată, de fapt când trăia sub porunca dominatoare a fratelui său, căutase pe cineva care să se sprijine de el. Kim nu se sprijinea, ea se lăsa cu totul, în majoritatea timpului.

Şi când a sărutat-o! Kim spunea: „Wesley, în noaptea asta ai voie două pupicuri”. Îşi ţuguia buzele şi ţoc-ţoc, apoi chicotea de parcă ar fi făcut ceva ce nu se cădea şi foarte promiţător, apoi îi dădea papucii.

Un timp, aceste sărutări şi chicotitul acela sugestiv îl incitau. Credea ce voia ea să creadă – că odată ce ea nu va mai fi oprită, îşi va dezlănţui pasiunea incontrolabilă. Dar, pe undeva, pe parcursul drumului, nu o mai crezuse. Începuse să-şi imagineze că, chiar şi după ce se vor căsători, tot îi va mai spune: „Wesley, în seara asta ai voie două pupicuri”. Sau poate că, fiind soţul ei, i se vor permite trei.

Odată a încercat s-o forţeze mai pasional, dar ea s-a tras de lângă el, speriată şi, când şi-a revenit, l-a certat de parcă ar fi fost un băieţel căruia îi trebuiau palme la fund.

După asta nu mai încercase, dar el nu-şi mai lua doza nocturnă de pupicuri, dacă se puteau numi aşa.

Şi cu cât se depărta de Kim, cu atât o plăcea pe Leah. Începuse să-i placă eficienţa ei tăcută, felul în care rezolva chiar şi ceea ce ar fi putut deveni o criză. Iar generozitatea ei era de necrezut. Nimic nu era prea mult pentru ea de făcut. Cerea puţin, dar dăruia mult.

Cu cât călătoreau mai mult împreună, cu atât Wes o plăcea mai mult. Nu era sigur când, exact, s-a hotărât s-o păstreze – poate că treptat – dar ştia că mai degrabă s-ar fi însurat cu Leah decât s-o adopte pe Kim.

Ar fi vrut să-i spună chiar atunci lui Leah, dar simţea pe undeva că ar putea fi puţin reţinută să-l primească cu braţele deschise. Nu-şi putea da seama de ce ar fi aşa, pentru că el, în fond, îi dădea ceea ce-şi dorise, dar cine putea înţelege ce e în mintea femeii?

Deci se gândise mult timp la asta şi se hotărâse că trebuie să o aducă într-o situaţie în care să depindă de el – dacă exista o asemenea situaţie. Leah era atât de enervant de competentă, încât se întreba dacă ar fi putut-o face să aibă nevoie de el.

Apoi, când s-au tăvălit în noroi – zâmbi când îşi aduse aminte – aflase de frica ei de pădurile singuratice. Şi, bineînţeles, aranjase să o ducă acolo.

Şi, exact cum presimţise, bazându-se pe cunoştinţele

despre întortochelile gândirii femeilor, Leah refuzase încăpăţânată când îi spusese că putea rămâne cu el. Dă-le femeilor ce vor şi ale naibii să fie ele dacă nu se hotărăsc că vor altceva.

Acum erau aici, singuri, şi Leah se purta de parcă nu l-ar fi putut suferi. Şi dacă va trăi o sută de ani, tot n-o să înţeleagă femeile.

Da o să-şi revină ea. Dacă va fi nevoie, vor petrece luni întregi în pădure; plănuia s-o curteze, să se roage de ea, s-o cucerească. Poate că va putea s-o lase din nou însărcinată. Asta nu era o idee rea deloc. Dacă ar fi ocupată cu copilul, îi va da cu siguranţă mai puţină bătaie de cap. S-ar întoarce la Sweetbriar şi la ferma lui şi ar aşteptă copilul.

„Oh, Leah”, se gândi el, privind-o peste focul ce abia mai pâlpâia, „nicio femeie nu îi poate rezista unui Stanford, când acesta îşi pune în cap s-o cucerească!”

Luând această hotărâre, se întoarse pe o parte şi încercă să adoarmă.

Capitolul 15

Leah se trezi cu un sentiment de teamă. Pădurea era tăcută şi, după poziţia lunii, nu era prea târziu, dar ceva era în neregulă. Rapid, îşi întoarse capul spre Wesley. Ochii lui erau deschişi şi o priveau de parcă ar fi avertizat-o. Ea se supuse comenzii de a rămâne tăcută şi stătu întinsă, privindu-l cum îşi trage puşca mai aproape.

— Nu-i nevoie de asta, domnule, se auzi o voce din spatele lui Leah, care o făcu să devină rigidă. Credea că nu o să mai audă vocea asta; se rugase să nu o mai audă. Suntem călători ca dumneavoastră şi doamna, continuă vocea.

Leah rămase nemişcată şi din întuneric apăru o siluetă înaltă, numai piele şi os. În lumina lunii se putea vedea o faţă bărboasă.

Wesley se ridică încet, controlându-şi fiecare mişcare, fără să lase puşca din mână.

— Cine-i cu tine? întrebă Wes, cu o voce aşa de somnoroasă, încât Leah îl privi rapid, abia atunci observând privirea lui alertată.

— Numa eu şi unu din băieţi. Vă supăraţi dacă bem un pic de cafea de la voi?

Slăbănogul nu aşteptă răspuns şi îngenunche lângă ibricul călduţ. Nu se deranjă să privească în direcţia lui Leah.

Nici n-ar face-o, se gândi Leah mânioasă. Fratele ei, Abe, nu era interesat de femei decât dacă erau implicaţi şi nişte bani. Cu ani în urmă, după ce Abe a răpit-o pe Nicole Armstrong, dispăruse de pe faţa pământului şi nimeni din familia Simmons nu mai auzise de el. Acum era mult mai slab, mai îmbătrânit, dar Leah nu avea nicio îndoială că era fratele ei, probabil fără gânduri curate, iar Wesley avea dreptate să nu lase puşca din mână. Dar poate că dacă Abe şi-ar da seama cine e ea, i-ar lăsa în pace.

— Ţi-aduc eu o ceaşcă, zise ea, cu ochii la spatele lui Abe, îmbrăcat cu o haină veche, neagră. Nu era sigură, dar i s-a părut că a tresărit auzindu-i vocea.

Mişcându-se repede, aruncă o mână de vreascuri în focul aproape stins şi suflă cu putere. Se mişcase încet dinadins când îi turnase cafeaua şi i-o dăduse peste foc.

El se uită la ea doar o clipă şi Leah nu era sigură că a recunoscut-o. În fond, când Abe a plecat, ea avea doar paisprezece ani şi de atunci a devenit femeie, iar manierele şi limbajul ei s-au modificat foarte mult. Dar figura lui Abe nu s-a schimbat prea mult. Aceeaşi faţă

îngustă, aceiaşi ochi apropiaţi şi negri şi un nas mare, ca al unei păsări de pradă, gata să sară de pe cracă, o pasăre rea şi murdară.

— Aş vrea să-l văd pe prietenul tău, zise Wes.

Abe se întoarse către Wes, ignorând-o pe Leah din nou.

— E doar un băiat şi nu e primejdios, dar dacă vrei să-l vezi... Bud, vino-neoa'!

Leah turnă cafea în altă ceaşcă şi aproape o scăpă când îl văzu pe bărbatul ce ieşi din umbră. Sau poate că era chiar umbra pentru că era de departe cel mai mare bărbat pe care l-a văzut vreodată. Şi Wesley şi Travis erau bărbaţi înalţi, bine făcuţi, dar păreau nişte pitici pe lângă acest tânăr. Avea peste doi metri, mult peste, şi vreo sută douăzeci de kilograme. Purta pantaloni de postav aspru, lăbărţaţi şi vârâţi în nişte cizme înalte, negre, mulate pe gambele uriaşe. Era gol în partea de sus a trupului, cu excepţia unei piei de oaie aruncate peste un umăr şi braţele puteau fi descrise doar ca fiind masive. Păreau mai degrabă trunchiuri de copaci sculptate, decât braţe. Bărbatul, într-adevăr mai mult băiat, avea un chip serios, frumos, aşezat pe un gât care părea de mărimea mijlocului lui Leah.

— Doar unu din băieţi, repetă Abe cu voce amuzată.

— Cafea? reuşi Leah să întrebe, cu gâtul întors la maximum pentru a reuşi să-l privească pe băiat.

— Lui Bud îi place să aibă mâinile libere, zise Abe, nelăsându-l pe „băiat” să vorbească. Voi sunteţi în trecere pe aici?

— La vânătoare, răspunse Wes, încă nemişcându-se din locul unde dormise şi fără să-l scape din ochi pe uriaşul de lângă el.

Abe îşi ridică trupul mic şi slăbănog, aruncând restul de cafea pe pământ.

— Acu plecăm. Vă mulţumim mult, doamnă. Îi dădu ceaşca goală lui Leah şi abia atunci îşi dădu seama că a recunoscut-o. Ochii lui mici şi apropiaţi o priviră adânc şi coborâră spre rochie, care era de departe cel mai bun lucru cu care o văzuse îmbrăcată.

— Haide, Bud, zise Abe şi dispăru în întuneric, cu tăcutul uriaş mişcându-se fără zgomot după el.

Capul lui Leah era plin de gânduri şi primul dintre ele era că Abe cu siguranţă nu plănuia nimic bun. Bineînţeles că, măcar din câte ştia Leah, nu a făcut vreodată în viaţa lui ceva cinstit, aşa că nu a rămas surprinsă la gândul ăsta.

— Ce crezi că voiau? întrebă Wes, privind-o.

Leah tresări vinovată, la auzul vocii lui. Nu prea putea să spună cuiva din clasa socială a lui Wes că acea creatură obraznică era fratele ei şi că, probabil, o să le dea cu ceva în cap şi o să-i jefuiască. Poate că, din cauza unor sentimente familiale, o să se abţină. Deşi, mai degrabă credea că nu le-a făcut niciun rău pentru că nu dormeau. Abe nu lovea decât pe la spate.

— Cred că erau călători, ca şi noi, zise ea şi se întinse exagerat. Sunt foarte obosită. O să fiu din nou adormită în câteva minute.

Jucând teatru, Leah îşi rearanjă patul, îi zâmbi dulce lui Wesley, căscă şi păru că se pregăteşte de culcare.

Niciodată în viaţa ei nu a fost mai trează. Undeva, lângă ei, în pădure, era fratele ei mai mare, viclean, laş, hoţ şi prefăcut – şi ştia că vrea s-o facă să plătească pentru a nu le face necazuri.

Fiecare por de pe trupul ei părea să asculte, încercă să respire regulat, pentru ca Wesley, care părea să se încreadă în vorbele ei, să se culce.

Trecu o oră şi pe Leah începu s-o doară tot trupul. Când avea Abe de gând să se mişte? îşi făcuse deja planul cum să se rostogolească şi să-i ia puşca lui Wes.

Mai trecu o oră. Începu să se întrebe dacă va putea într-

adevăr să-şi împuşte fratele.

O alarmă un zgomot dinspre Wesley, dar nu era decât un sforăit scurt, după care s-a întors pe partea cealaltă.

Când se auzi semnalul lui Abe; un fluierat ascuţit, Leah era gata. Se sculă din aşternut încet, fără să facă niciun zgomot şi părăsi tabăra. Nu îşi permise să se gândească la faptul că era noaptea în pădure sau la bărbatul mare, enorm, care îl însoţea pe fratele ei, aşa că merse printre buşteni, pe lângă umbre înfricoşătoare, spre zona de unde auzise fluieratul, care se repetă exact în momentul în care aproape se rătăcise.

Făcuse cel puţin un kilometru şi jumătate când Abe îşi făcu apariţia de după o salcie.

Leah sări înapoi, cu mâna la piept.

— Te-am speriat, surioaro?

— La fel cum ar fi făcut-o orice criminal.

Abe părea aproape jignit.

— Credeam că poate o să fii bucuroasă că mă vezi. Eu am fost fericit că te-am văzut.

— Unde e creatura aia a ta?

Abe făcu un semn în sus, deasupra capului ei.

Leah privi într-acolo şi văzu umbra unui braţ enorm. Înghiţi în sec când observă că tânărul e la un metru de ea.

Se dădu mai încolo de masa lui enormă, în timp ce el rămase impasibil.

Abe o luă de braţ.

— Nu te supăra, Bud, zise el, trăgând-o într-o parte. Ştii, nu are prea mult, spuse el, ciocănindu-i fruntea băiatului cu un deget.

— Cred că nici nu are nevoie, şuieră Leah, smulgându-se din îmbrăţişarea lui Abe. Când ai făcut baie ultima oară? îşi strâmbă nasul.

— Ia uite cine vorbeşte! Ultima oară când te-am văzut erai mai murdară decât am fost eu vreodată. Asta înainte de a te învârti pe lângă cei ca Stanford.

Ea deveni rigidă.

— Întâmplător sunt doamna Wesley Stanford.

— Tu! rămase Abe cu gura căscată, dându-se un pas înapoi. Tu, o Simmons, măritată cu un Stanford! începu să zâmbească. Ai auzit-o şi p-asta, Bud? Surioara mea proprie crede că cineva ca Stanford s-ar însura cu ea.

Bud nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit pe Abe.

— N-am ştiut niciodată că eşti aşa de mincinoasă. Abe începu să râdă. Toate femeile Simmons sunt târfe cinstite. Chiar şi mama – hei!

Nu-şi terminase propoziţia, pentru că Leah administrase

o palmă răsunătoare pe faţa lui zâmbăreaţă.

— Fir-ai să fii de... începu el. Vrei să-l stârnesc pe Bud împotriva ta? Te face bucăţele cu o singură mână. Bud!

Nici Bud nu se mişcă, nici Leah, care rămăsese dreaptă şi sfidătoare, sperând că nu o să observe cum tremură. Bud se uită o clipă la ea, apoi spre întunecimea pădurii.

— Ei bine, zise Abe, poate că Bud nu are chef în seara asta.

Leah îşi regăsi răsuflarea.

— Poate că şi el are o mamă şi crede că oamenii care vorbesc urât despre mamele lor ar trebui pălmuiţi.

— La dracu, Bud şi Cal nu au mame. Cineva i-a lăsat pe munte. Uite ce e Leah, lasă-i baltă pe ăştia. Am de discutat nişte afaceri cu tine.

— Cine e Cal?

— Ţi-am spus să-l laşi baltă! acum ascultă, nu am vrut să spun că te crede careva curvă. Adică, chiar dacă eşti, nu mă interesează, pentru că tot ce vreau eu este... este creierul tău, zise el luminat la fată. Tu ai fost cea mai deşteaptă din familie. Mama zicea că e păcat de tine că te-ai născut Simmons. M-asculţi?

— Foarte. Încep să-mi dau seama că vrei ceva de la mine.

— Vezi? rânji. Îi lipsea un incisiv. Ştiam că eşti deşteaptă. Şi uită-te acu la tine. Drăguţă ca o doamnă şi vorbeşti rafinat.

— Nu-i nevoie să-ţi pierzi timpul să mă flatezi. Ce vrei de la mine?

— Vreau să vii cu noi.

— Cu voi? Să vin cu voi? întrebă ea îngrozită.

— Nu trebuie să te porţi de parcă ai fi mai bună ca mine. Am ceva tare de tot. O să *fiu* cineva.

Leah stătea nemişcată şi aşteptă ca el să continue. N-o să-l mai contrazică, mai ales cu uriaşul ăla lângă el.

— Vreau să vii cu mine, cu Revis şi cu băieţii. Avem o mică afacere şi ne trebuie ajutor să-i lucrăm p-aia de merg spre Wilderness Trail. Ştiu că ai mers cu ei şi le ştii obiceiurile mai bine ca noi şi, odată ce eşti aşa deşteaptă, poate pui la cale un plan.

— Plan? şopti Leah, începând să înţeleagă. Auzise, bineînţeles de bande care îi jefuiau pe cei care călătoreau spre Vest, dar nu avusese de-a face cu ei. *Tu* eşti unul dintre bandiţi? Vrei să ajungi cineva prin hoţie?

— Nu m-am gândit numai la furat, zise Abe sincer. Pun bani deoparte să-mi cumpăr un mic magazin – sau o să pun deoparte după ce îmi plătesc câteva datorii.

— Făcute la jocuri de noroc, fără îndoială, zise ea. Şi crezi că eu o să mă gândesc măcar să fac parte din banda voastră de hoţi?

— Nu-mi spune mie aşa, târfă mică. Mama şi tata ştiu că ai tăiat-o cu un Stanford?

— Pentru informaţia ta, şi mama şi tata sunt morţi şi ţi-am spus că sunt măritată cu Wesley Stanford.

— Oh, da şi Bud zboară. Heil Cum de eşti măritată cu Stanford şi dormiţi separat?

Leah îşi privi pantoful.

— Un Stanford se însoară cu o Simmons doar într-un fel. Te-a lăsat borţoasă, nu? Şi doar cei ca Stanford ar gândi că trebuie să ia o târâtură... Se opri. Uite ce e, Leah, măritată sau nu, tipul nu te vrea. Se vede, chiar şi Bud ar vedea asta. De ce te ţine prin păduri, de ce te-ascunde?

Cuvintele lui Abe se apropiau de ceea ce simţea Leah.

— Trebuie să plec. În curând se luminează de ziuă, şopti ea. Wesley o să vadă că lipsesc.

— N-o să-i lipseşti. O să fie bucuros că scapă de o Simmons chiar dacă e nevasta lui sau nu. Hai acum cu mine, Leah. O să te facem bogată.

— Bogată! izbucni. Bogată din a fura bunurile altor oameni? Oamenii aceia care călătoresc *au muncit* toată

viaţa pentru ceea ce au şi crezi că am să te ajut să-i jefuieşti? Mă întreb de ce nenorociţi ca tine au dreptul să trăiască!

— Fir-ai să... zise el, înainte să o lovească.

Dar Bud păşi uşor în faţă, ceea ce-l făcu pe Abe să se oprească.

Leah clipi uimită şi, cu inima bătând repede de furie şi frică, se înarmă cu tot curajul, şi îi puse o mână lui Bud pe braţ.

— Bud, zise ea gâtuită de frică, mă duci înapoi la soţul meu? Nu ştiu drumul.

Fără un sunet, Bud se strecură printre copaci.

— Să nu încerci să mă mai deranjezi, sau Wesley o să te facă să-ţi pară rău.

Se strecură în aşternut cu câteva minute înainte ca Wesley să se trezească. Încercă din toate puterile să-şi ascundă nervozitatea, dar fiecare sunet o făcea să tresară. Wesley observă neliniştea care o stăpânea în pădure şi îi spuse că nu are de ce să se teamă.

— Bărbaţii sunt adevăratul pericol, zise el, privind-o. De exemplu cei de azi-noapte.

— Ce-i cu ei? întrebă ea nervoasă, apoi se calmă. Nu erau periculoşi, nu?

— Poate că tu ar trebui să răspunzi la asta.

— Eu? De ce eu? De unde să ştiu eu ceva despre ei?

El tăcu un moment.

— Mă gândesc că femeile ar trebui să ştie astfel de lucruri, asta-i tot. Se spune că femeile ştiu când oamenii sunt buni sau răi.

Leah se înjură că l-a provocat la discuţie. Nu ştia că bărbatul de azi-noapte era fratele ei. Nu ştia că s-a strecurat ca un şarpe să discute cu el. Dar părea atât de vinovată, încât va ghici că ceva e în neregulă.

— Doar femeile bogate au timp să ghicească motivele oamenilor. O Simmons ca mine trebuie să ia oamenii aşa cum sunt, îi replică ea dur.

Wesley ar fi vrut să vorbească, dar se răzgândi.

— Adevărat, murmură el. Bine, Simmons-Stanford, stai aproape de mine. Spunând asta, începu să se strecoare printre copaci, lăsând-o pe Leah înţepenită în loc.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'!, înjură ea, luându-se după el.

Aproape toată ziua, el era cu mult în faţa ei. Îl zărea din când în când. Mergea după el cu capul în jos, încercând din toate puterile să nu se gândească la fratele ei, Abe. Oare se va răzbuna, pentru că i-a refuzat cererea?

Pe la apusul soarelui, începu să se convingă că Abe avea ceva sentimente familiale şi că nu avea de gând să se răzbune. Totuşi, era atentă, uitându-se după fiecare copac. Se aşteptă pe jumătate să fie răpită. Ăsta ar fi stilul lui Abe.

Se auzi o împuşcătură al cărei ecou străbătu copacii şi colinele.

— Wesleyl ţipă ea, ştiind cu fiecare fibră din trup că Abe era cel care a tras. Wesley! ţipă ea şi o luă la fugă.

Trupul mare al lui Wesley era întins pe pământ, tăcut, nemişcat, aşezat pe jumătate pe rucsacul pe care-l căra în spate.

— Wesley, zise Leah cu gura căscată, aruncându-se în genunchi lângă el. Wesley!

Nu îi răspunse, complet nemişcat.

— Încă mai respiră, se auzi o voce de sus. Nu l-am împuşcat să-l omor.

— Tu! şuieră Leah şi se aruncă asupra fratelui ei.

Abe ridică mâinile să se apere.

— Ţi-am spus că am nevoie de tine şi, odată ce nu ai sentimente familiale, trebuia să fac ceva.

Leah nu-şi mai lovi fratele când îşi dădu seama de prostia vorbelor lui şi se întoarse la Wesley. Bud

îngenunchease lângă Wes, pipăindu-i rana cu degetele lui mari.

— Trăieşte, nu? întrebă ea, îngenunchind din nou.

Bud dădu o dată din cap, în timp ce scoase un cuţit.

— Nu! ţipă Leah, apucând braţul enorm cu ambele mâini. Te rog, nu îl omorî. Fac ce vrei.

Bud îi aruncă o privire dură înainte de a folosi cuţitul pentru a tăia cămaşa sfâşiată a lui Wesley.

— Băieţii nu omoară, zise Abe dezgustat, frecându-şi braţele unde îl lovise Leah. Lasă-l pe Bud să se ocupe de Stanford şi vino cu mine.

— N-o să-l părăsesc, zise Leah încăpăţânată. O să ţi-o plătesc, Abe Simmons. Dacă soţul meu moare, o să...

— N-O să moară. Sunt un ochitor bun şi planul ăsta *mi-a* luat toată ziua. Mi-am închipuit c-o să faci orice ca să nu pierzi banii lui Stanford, aşa că m-am gândit că dacă îl culc un timp la pământ o să vrei să faci ceva pentru mine, până se vindecă.

— Tâmpitule, începu ea. Cum poţi să împuşti pe cineva doar ca să te ajute cu planurile tale criminale? Wesley, mă auzi? Leah nu avea încredere în uriaşul acela, Bud, când începu să-i controleze coastele lui Wes. Leah era bucuroasă de ajutor, dar ochii îi erau plini de lacrimi de

furie şi de neputinţă.

— Uite, zise Abe, luând-o pe Leah de braţ şi ridicând-o în picioare. Lasă-i pe băieţi să vadă de el. Se pricep la doftoriceală. Noi doi avem ceva de vorbit.

— N-aş vorbi cu tine dacă...

— Vrei să-l termin? Se pare că nu prea eşti în situaţia de a negocia. Mi-ai arătat deja că nu ai sentimente familiale, aşa că nu văd de ce m-ai interesa.

— Nu te-a interesat nimeni vreodată, afară de propria persoană.

Abe rămase nemişcat, privind-o.

— Să-mi spui când eşti gata să asculţi.

— Niciodată, cu... Geamătul lui Wesley o făcu să se ducă înapoi la el.

— Leah, şopti el, cu ochii pe jumătate deschişi. Pleacă de-aici. Salvează-te. Spunând asta, capul îi căzu într-o parte.

— Nu! ţipă ea. Nu a...? Se uită la Bud care clătină o dată din cap.

— Ai de ales domnişoară, zise Abe. Mă ajuţi şi te las să-ţi îngrijeşti iubitul cel bogat, dar dacă mă refuzi şi mă mai insulţi îl las aici. Şi ar fi bine să te hotărăşti repede, pentru că se pare că sângerează de moarte.

Lui Leah nu-i trebuiră decât câteva secunde să se hotărască.

— Te voi ajuta, şopti ea, cu mâna pe fruntea rece a lui Wesley. Ce am de făcut?

Capitolul 16

Leah privi în jos către trupul adormit al lui Wesley. Rana îi era curată acum şi îşi dădu seama că nu era chiar atât de grav, precum credea, deşi pierduse mult sânge. Stătea întins pe un pat aproape curat, într-o baracă veche, ascunsă după o coastă de munte.

Încet, se sculă de pe pat şi luă o oală cu apă murdară, s-o golească afară. În lumina apusului de soare, umbrele siluetelor lui Bud şi Cal arătau ca adevăraţi gardieni ai muntelui. Era mult prea supărată din cauza lui Wesley ca să ştie exact când a apărut fratele, dar acum erau doi, ambii masivi, ambii tăcuţi, aproape de nedistins unul de celălalt. Fraţii îl căraseră pe Wesley, inconştient, la baracă şi fără să pronunţe un cuvânt, o ajutară să-l spele şi să-l bandajeze.

— Doarme, zise ea obosită către bărbaţii tăcuţi, aşezaţi de o parte şi de cealaltă a uşii. Cred că după ceva timp o să fie bine.

— Ţi-am spus că aşa o să fie, zise Abe tare, făcând-o să sară în sus, când acesta intră în baracă.

— Aşa te strecori mereu să-i surprinzi pe oameni? Se uită la el, cu ochii lucind de furie.

— Cred că eşti cea mai duşmănoasă soră pe care a avut-o cineva vreodată. Ai de gând să mă asculţi, sau vrei să-l aranjăm pe băiatul ăsta bogat al tău?

Întreg trupul ei era cuprins de repulsie la ideea de a coopera cu el. Ar fi făcut ce voia doar ca să-l salveze pe Wes, dar imediat ce se va face bine, o să scape de Abe.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea, prudentă.

Abe se încruntă, dar îi ignoră tonul.

— Nu ai prea multe de făcut ca să ajuţi un membru al propriei familii. De la tine nu am nevoie decât de inteligenţă. Şi poate să găteşti puţin, zise el pe nerăsuflate.

Ridică repede capul.

— Deci asta e, nu? Nu ai nevoie să te ajut la jafurile tale, nu vrei decât să te slugăresc.

— Ei, şi tu, Leah, începu el, apoi se opri şi îi rânji cu dinţii ăia stricaţi. Bineînţeles, asta vreau. Vii şi găteşti pentru noi, faci puţină curăţenie şi ce mai fac femeile. Nu e nimic greşit în asta, nu? Nu suntem nici pe departe atât de mulţi, câţi copii avea tata.

Leah se simţi aproape uşurată. Ura ideea de a plănui jafuri şi, deşi treaba într-o tabără era muncă grea, prefera asta, decât să facă rău.

Abe o privea.

— Asta te face să te simţi mai bine, nu? zise el mieros, de parcă ar fi vorbit cu o pisicuţă. Trebuie doar să faci puţină mâncare, puţină curăţenie, pentru că băieţii ăştia mănâncă al naibii de mult.

— Şi ce primesc în schimb?

— Ai voie să vii să-l îngrijeşti pe soţul tău cel bogat. Îşi privi pantofii. Deşi, mai bine nu i-ai spune lui Revis despre el. Poate că trebuie să rămână secretul nostru, zise el, ignorând prezenţa celor doi uriaşi.

Leah se uita când la Bud, când la Cal, dar chipurile lor erau impasibile. Se întrebă cât de inteligenţi or fi şi dacă oare îşi dădeau seama cât de degradant se purta Abe cu ei.

— Cine e Revis ăsta?

— Partenerul meu! Abe dădea pe-afară de mândrie. Suntem împreună în treaba asta. Conducem întreg spectacolul.

Abe rânji la ea.

— O să-i spun lui Revis că ai fugit, că nu ai suportat atâta muncă. S-a mai întâmplat de multe ori. Am mai avut femei pe-acolo.

— Mi-ai împuşcat soţul ca să îţi gătesc în schimb? Se

apropie de el. Dacă găseşti aşa uşor pe cineva să-ţi gătească, de ce trebuie să împuşti?

Abe păru nedumerit pe moment, apoi zâmbi fericit.

— Vreau ca sora mea să-mi fie aproape. Nu te-am văzut de mult timp.

Leah luă un lemn din sobă şi se apropie încet de el.

— M-ai mai rănit o dată, Leah, şi n-o să mai găseşti drumul prin pădure, zise el, pe jumătate ameninţător, pe jumătate rugător, acoperindu-şi faţa cu braţele.

Ea se opri cu lemnul la câţiva centimetri de capul lui.

— Şantajist murdar şi împuţit, şuieră ea printre dinţi, înainte de a se întoarce în baracă, la Wesley.

— Băieţi, nu sunteţi buni de nimic, zise Abe în spatele ei. Aşteptaţi până o să-i spun lui Revis că aţi lăsat să fiu ameninţat şi aproape omorât. O să vă zică Revis vreo două.

Lui Leah îi luă ceva timp să-şi împacheteze câteva lucruri înainte să plece cu fratele ei. Îşi dorea ca Wesley să se trezească, să-i poată inventa o poveste despre unde se ducea, deşi nu avea nicio şansă să se aştepte la o reacţie calmă. Dar dormea adânc, respirând profund şi încet. Fruntea îi era încruntată de durere.

Se aşeză lângă el şi îi atinse obrazul. În acest moment

părea să nu-şi poată aduce aminte cât de supărată a fost pe el de câteva luni. Nu îşi amintea decât că era o tânără care s-a îndrăgostit de el. Poate că prezenţa lui Abe o făcea să se gândească la ferma îngrozitoare unde a crescut. Gândul la Wesley o salvase de la nebunie.

— Ai stat toată dimineaţa cu el, aşa că hai mai bine să mergem. Revis o să vrea micul dejun. Nu-i place nici ca băieţii să stea prea mult plecaţi.

Tăcută, Leah se aplecă şi sărută buzele moi şi adormite ale lui Wesley.

— Mă întorc cât de repede pot, îi promise, apoi ieşi din baracă.

Abe îi aruncă o privire soarelui ce răsărea şi zise:

— Hai să mergem. Începuse evident să se enerveze.

Drumul ce cobora muntele a fost un slalom printre gropi şi stânci. Luptându-se cu drumul, Leah încerca să se gândească. Ar fi în avantajul ei să afle tot ce putea despre banda în care urma să intre.

— Unde sunt Bud şi Cal? întrebă că, îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă.

— Nu le place să meargă cu alţii. Sunt prea tâmpiţi să ştie că oamenii trebuie să stea împreună. Nici măcar Revis nu-i poate face să înţeleagă.

— Revis e vreodată capabil să-i controleze?

Abe se opri şi se întoarse s-o înfrunte.

— Dacă te gândeşti să-i atragi pe băieţi de partea ta şi împotriva mea, poţi s-o laşi baltă de-acum.

Leah încercă să nu îi permită să vadă că exact asta plănuia.

— Revis şi băieţii sunt fraţi, zise Abe îngâmfat. Unele familii sunt foarte unite, adăugă el.

— Adică mai e unul ca „băieţii” ăştia? Sunt trei uriaşi?

— Ei şi tu, Revis e de mărime normală şi nu e prost ca băieţii. Nu sunt cu adevărat rude de sânge, dar mama lui Revis i-a luat pe Bud şi pe Cal nu se ştie de unde, de când erau copii. Au crescut lângă Revis de mici şi asta e ceva pentru ei.

Leah se strâmbă în spatele lui, scârbită să-i tot spună că nu e loială.

O perioadă merseră în tăcere.

— Bud şi Cal vorbesc?

Abe pufni.

— Doar dacă-i baţi la cap. Cred că au creiere aşa de mici, încât nu prea au multe de zis.

— Crezi că oamenii cu cât au mai mult creier, cu atât vorbesc mai mult?

— Uneori eşti prea deşteaptă, Leah. Nu sunt bun la vorbe, dar Revis este. Să-ţi încerci vorbele cu el. Şi să fii atentă şi să nu îl ataci şi pe el cu vreun lemn, pentru că băieţii îl apără. Nu suport să-mi văd sora rănită.

— Sunt sigură, zise ea sarcastică.

— Nu eu sunt cel care nu are sentimente de familie, ci tu.

Leah nu se mai deranjă să-i răspundă.

În următoarele câteva minute, le apăru în faţă o baracă dărăpănată, o stivă de lemne şi un mic lac. Leah se opri şi privi scena în care o femeie uscată ieşi din spatele barăcii şi îşi umplu braţele slabe cu lemne.

— Cine-i asta? întrebă ea.

— Verity, răspunse Abe. E ultima noastră... bucătăreasă. Nu a rezistat prea mult. Aşa sunt băieţii, mănâncă întruna, adăugă el, privind-o cu coada ochiului.

Leah nu-l mai întrebă nimic, dar continuă să se uite la femeie, în timp ce cobora dealul. Femeia nici nu-i băgă în seamă. De fapt, părea mult prea obosită ca s-o mai intereseze cine trecea pe-acolo.

— Fă ceva de haleală, îi comandă Abe femeii, cu voce dură.

Verity intră calmă în baracă, fără să-l bage în seamă.

Apărură Bud şi Cal de parcă nici nu ar fi fost plecaţi.

După ce ezită un moment, Leah o urmă pe Verity în baracă, se duse direct la femeie şi îi luă lemnele.

— Tu stai jos, îi ordonă blând. Gătesc eu.

Singura ei reacţie a fost un licăr surprins, apoi se duse într-un colţ al barăcii şi se aşeză pe podea.

— Nu acolo! zise Leah, şocată. Stai la masă.

Verity o privi cu ochi înfricoşaţi şi clătină din cap.

— Ţi-e frică de Abe?

Verity clătină din cap.

— Bud sau Cal?

Scutură din cap.

— Revis, şopti Leah şi văzu cum femeia încearcă să se facă şi mai mică, numai auzindu-i numele. Cred că aşa se explică, zise Leah, începând să se uite prin sacii cu provizii. Ăsta ar fi genul de bărbat cu care s-ar asocia Abe, murmură ea.

Dacă exista vreun loc unde Leah se simţea bine, acesta era în faţa focului din bucătărie. Toată viaţa ei, până s-a măritat cu Wes, s-a învârtit în jurul mâncării – a plantat, a cules, a gătit. Începuse să prepare şi se gândea că poate o masă bună o va ajuta să-i câştige de partea ei pe Bud şi pe Cal. Probabil că va avea nevoie de orice fel de ajutor,

dacă Revis ăsta era aşa de brutal, după cum arăta Verity.

Proviziile barăcii erau abundente şi după ce Leah găsi o rochie de femeie într-un sac, îşi dădu seama că au fost furate. Încercă să îşi menţină moralul ridicat. Bud şi Cal o ajutaseră în legătură cu Wesley şi avea de gând să-i răsplătească cu o masă bună, cu o masă foarte bună.

— Nu poţi să te grăbeşti? întrebă Abe. Revis se poate întoarce în orice moment.

— M-aş descurca mai repede dacă nu mi-ai mai sta în cale. Îi dădu lui Verity un ou fiert tare.

— Nu merită nimic de mâncare. În acest grup, dacă nu munceşti, nu mănânci.

— Cineva a muncit-o de moarte. Acum ieşi afară de aici sau te spun lui Bud şi lui Cal că te amesteci în gătitul meu.

Spre surpriza şi încântarea ei, faţa lui Abe îşi pierdu ceva din culoare şi ieşi imediat din baracă.

— Măi, măi, se pare că lui Abe îi e puţin cam frică de băieţi. Se uită la Verity să vadă dacă îi confirmă, dar femeia era ocupată să-şi bage lacomă oul cu totul în gură.

Îi luă o oră şi jumătate, de la început până la sfârşit să prepare masa, de o bogăţie care o uimi şi pe Leah.

— Bud, Cal, strigă ea afară.

— Pe mine n-aveai de gând să mă strigi, hai? zise Abe şi

o împinse ca să intre în baracă.

Micul interior consta dintr-un cămin, o masă mare, cinci scaune şi câteva pături într-un colţ. Peste tot erau împrăştiaţi saci plini cu Dumnezeu ştie ce, se gândi Leah. Când încercă s-o facă pe Verity să se aşeze cu ei la masă, femeia se ghemui şi mai tare în colţ.

— Nu o băga în seamă, zise Abe. E speriată de Revis. Deşi, nu ştiu de ce, adăugă repede. Revis e bun, nu, băieţi?

Nici Bud, nici Cal nu se deranjară să-i ia în seamă întrebarea, dar mâncară ceea ce pregătise Leah. Aveau maniere mult mai bune decât ale lui Abe, care se îndopa ca un porc.

Mâncând, Leah se gândea îngrijorată la Wesley. Oare s-o fi odihnind? Oare va încerca să se ridice s-o caute? Oare îi era foame? Cum o să găsească drumul înapoi către el?

— Mănâncă! îi comandă Abe. Lui Revis nu-i plac femeile slăbănoage.

În capul lui Leah se alarmă ceva.

— Dar ce-l interesează pe partenerul tău criminal greutatea mea?

— Oh, nimic, zise Abe repede. Doar că Revis e un gentleman adevărat şi îi plac femeile drăguţe.

Ea se aplecă.

— Niciun gentleman nu jefuieşte oamenii ca să trăiască.

— Bine zis, se auzi o voce din spatele lui Leah.

Leah se întoarse şi în acelaşi timp Abe sări în picioare, răsturnându-şi scaunul.

— Domnul Revis, zise Abe fără aer, cu veneraţie, respect şi cu puţină teamă în voce.

Leah nu era sigură la ce se aşteptase, dar oricum, nu la bărbatul ce stătea în pragul uşii. Era înalt, cu umeri laţi, subţire, cu păr negru şi ondulat. O privea cu ochi negri-negri. Avea chip frumos, cu maxilare puternice, ochii i se adânciseră în ai ei şi zâmbea sardonic.

Pe Leah o trecură fiori pe şira spinării.

— Ea e, domnu Revis, zise Abe. Asta e soră-mea. Nu-i drăguţă? Şi e şi foarte puternică. O să vă reziste o lună, două.

Leah nu-şi putea lua ochii de la bărbat. Purta o cămaşă neagră de mătase, pantaloni negri de lână şi cizme de piele neagră. Îi întinse mâna, încântat. Leah i-o acceptă şi pentru un moment se gândi că e în sufrageria casei Stanford. Se ridică şi rămase în faţa lui de parcă ar fi invitat-o la dans.

— E într-adevăr încântătoare, zise Revis cu voce adâncă.

— Ştiam c-o să vă placă, domnu Revis. Ştiam eu. E şi doritoare. Şi are foc în ea. O să vă facă într-adevăr fericit.

Leah rămase în picioare, cu mâna în a lui Revis, în mijlocul barăcii insalubre. În spatele ei se auzeau zgomotele încete ale lui Bud şi Cal care continuau să mănânce. Treptat, începu să audă cuvintele fratelui ei. Pentru un moment se uită la Abe şi la Revis şi repede, se clarifică totul. Revis nu era partenerul nimănui, nicidecum al lui Abe Simmons. Iar Leah nu era acolo ca să gătească, era un fel de cadou uman pentru acest frumos şi fermecător bandit.

Îşi smulse mâna.

— Cred că e o neînţelegere. Începu ea. Am venit aici să gătesc.

— Nu e grozavă? Abe râdea nervos. Surioara mea ştie multe despre bărbăţei, iubeşte bărbaţii şi îmi dau seama că vă place mult, domnule Revis. Haide, Leah, sărută-l.

Leah se roti către fratele ei, cu buzele strânse.

— Ai zis că vrei să gătesc, dar tu te aştepţi să mă prostituez pentru tine, nu? Ei bine, ascultă, rahatule, nu mă prostituez pentru nimeni, mai ales pentru criminali ca ăsta.

Abe se albi.

— Domnu Revis, începu el, n-a vrut să zică asta. Ştiţi că toate femeile vă plac. Crede doar că o s-o plăceţi mai mult dacă se împotriveşte.

— Fir-ai...! zise Leah cu gura căscată şi sări la fratele ei.

Revis întinse un braţ puternic şi o apucă pe Leah de talie, trăgând-o către el.

— Oricare ar fi motivul, sunt bucuros că eşti aici, zise el blând. Îmi place ca femeile mele să fie deştepte. Mâna lui liberă începu s-o mângâie pe braţ. O să-mi facă plăcere să îmblânzesc o tigroaică.

— Ei, atunci, să-ţi facă plăcere şi asta! exclamă ea şi îi dădu una în fluierul piciorului.

Orice urma să se întâmple ca rezultat al faptei ei, ştia că merita, după cum se uita acum Revis la ea. De ce oare bărbaţii chipeşi cred întotdeauna că mor femeile după ei?

— N-o să mă atingă niciun hoţ murdar, zise ea cu bravadă, dar în momentul următor începu să se dea înapoi din faţa lui Revis.

— Pe ea, domnu Revis. E o soră nerecunoscătoare şi merită orice i-aţi face, ţipă Abe.

Ochii lui Revis erau reci, duri şi înfricoşători, în timp ce avansa către Leah.

Ea se dădu înapoi pe după masă, punând scaunul între

ei.

— Lasă-mă în pace, îl avertiză ea. Nu vreau să mă atingi.

— Îmi pari mult prea drăguţă ca să mă intereseze ce vrei. Revis aruncă scaunul într-o parte a camerei.

Leah se dădu înapoi, cu mâinile pe umerii lui Bud şi Cal care continuau să mănânce.

— Ajutaţi-mă, se rugă ea, dar tinerii bărbaţi o ignorară.

— Băieţii mă ascultă doar pe mine, zise Revis înaintând. Acum de ce nu încetăm acest joc şi nu vii la mine? Conduc acest mic imperiu şi toată lumea îmi dă ceea ce vreau. Sau măcar se străduiesc, adăugă el.

Verity începu să scâncească în colţul ei.

— Asta i-ai făcut lui Verity? Ai forţat-o?

Revis râse secretos.

— Când femeile mele nu mi se supun, le pedepsesc.

În ciuda ei, Leah tremura. Dacă o să mai iasă vreodată din asta, o să-l biciuiască. Se uită urât la Abe şi, în acel moment de neatenţie, Revis era pe ea.

Îi prinse braţul şi i-l răsuci la spate, forţând-o să se apropie de el.

— Ai foc în tine, drăguţa mea, şopti el, un foc pe care vreau să-l împărtăşim împreună.

— Opreşte-te! ţipă ea şi vocea îi era mai rugătoare decât intenţionase.

Buzele lui Revis se apropiară de gâtul ei.

— O să înveţi să te bucuri de ce îţi ofer, zise el mieros.

Leah cu greu mai gândea. Nu pentru că ar fi răspuns gurii fierbinţi de pe gâtul ei, dar, pe undeva, ştia că va fi terminată dacă o să ia ce vrea de la ea, poate viaţa, poate şi viaţa lui Wesley. Nu se putea salva decât oprindu-l.

Nu avea puterea lui, dar Bud şi Cal, da. Numai dacă i-ar putea face să se implice.

— Nu-mi place să fac dragoste în public, şopti Revis. Hai afară, unde putem fi totalmente singuri. O să-ţi arăt bărbatul din hoţul de care îţi e atât de frică.

— Nu mi-e... începu ea.

Mâna lui Revis o apucă de gât, iar degetul mare îi apăsa artera ce pulsa.

— Poate că ar trebui să-ţi fie teamă. Îmi place rezistenţa femeilor.

— Pentru că nu poţi găsi o femeie care să te vrea, se răsti la el.

Revis îşi ridică o sprânceană.

— Poate ar trebui să înveţi ceva maniere. Puţină durere te-ar mai potoli.

— Merită! îl provocă şi Abe.

— Taci, zbieră Revis, fără ca ochii să-i părăsească chipul lui Leah. Ţi-a zis tâmpitul de frate-tău ceva despre mine? Iau ceea ce vreau şi îl folosesc până nu mai e bun. Poţi să-mi rezişti, poţi să te lupţi cu mine, pentru că eu câştig întotdeauna.

Spunând asta, îi luă gura într-un sărut dur, sălbatic.

Când termină, lumina din ochii lui îi spunea lui Leah că acum era sigur că o să-l dorească. Era sigur că sărutul lui o s-o facă să-i cadă la picioare.

Mârâind, Leah îl scuipă în faţă, apoi îşi întoarse capul, când el ridică mâna s-o lovească.

— Bud şi Cal, zise ea, dacă nu mă apăraţi, n-o să mai gătesc niciodată pentru voi.

Afirmaţia îl făcu pe Revis să rămână cu mâna în aer. O azvârli cât colo, împingând-o cu spatele de peretele barăcii. Chipul lui frumos se strâmbă într-un rânjet oribil.

— Crezi că poţi să-i asmuţi pe fraţii mei împotriva mea? Poate crezi că poţi controla ce e al meu?

— Nu, eu... nu vreau să mă atingi, asta e tot. Nu vreau să controlez. Ceva în el o înfricoşa mai mult ca niciodată. Îşi împinse mâinile în peretele din spate de parcă ar fi putut să iasă spre libertate.

— Trebuie să înveţi că eu sunt stăpânul aici şi nu o nenorocită de femeie. Îşi ridică din nou mâna să o lovească.

Dar mâna nu îşi atinse ţinta.

Mâna mare a lui Bud îi cuprinse încheietura lui Revis.

— Femeia va găti, zise Bud cu voce blândă şi moale, dar în care se simţea ordinul fără nicio îndoială.

Faţa lui Revis era un exemplu rar de uimire. Dădu să vorbească, dar uitându-se la bărbaţii ce îl flancau, contrastul făcându-l să pară mic, o privi şi pe Leah şi ce văzu o făcu să se cutremure. Acum o ura şi un moment aproape că îşi dori să i se fi dat.

Revis îşi răsuci mâna din strânsoarea lui Bud, se răsuci pe călcâie şi ieşi din baracă.

Se lăsă tăcerea pentru un moment. Apoi Verity începu să plângă. Abe se aşează greoi într-un scaun.

— Oh, Dumnezeule, acum ai făcut-o, Leah. Pe Revis nu e bine să-l superi.

Bud şi Cal se priviră şi apoi ieşiră tăcuţi din baracă.

Cu mâini tremurătoare, Leah începu să facă curat pe masă.

Capitolul 17

Era noaptea târziu când Leah reuşi în sfârşit să se strecoare din baraca hoţilor. Revis nu se întorsese, dar atacul lui asupra lui Leah o înfricoşase atât de mult pe Verity, încât îi luă ore întregi lui Leah s-o calmeze. În isteria ei, femeia începuse să spună că Revis se va întoarce şi le va omorî. Leah o spălă pe femeia fragilă şi în cele din urmă o adormi.

Abe începuse să-i spună lui Leah ce credea de faptul că l-a refuzat pe Revis, dar ea îl făcu să părăsească baraca din câteva cuvinte. Majoritatea zilei, Leah şi-a petrecut-o gătind şi la masa de după-amiază încercă din toate puterile să facă tot posibilul să-i mulţumească pe Bud şi Cal că au ajutat-o. Tinerii se purtau de parcă ea nici n-ar fi fost acolo. Din impuls, Leah îi sărută pe fiecare pe obraz.

— Doar n-ai de gând să te culci cu împăiaţii ăştia, nu? se văită Abe. Doar n-o să-l refuzi pe Revis pentru caraghioşii ăştia.

— Abe, zise Leah în cele din urmă. Am auzit destule de la tine. Dacă tu...

Abe îi tăie vorba.

— Enervează-te, pe mine sau pe Revis prea rău şi o să-i

spun de băiatul cel bogat pe care-l ascunzi. Aşa că mai gândeşte-te cum te porţi cu mine.

Leah nu mai zise nimic, aşa că Abe se simţi satisfăcut şi îi aminti de treburile pe care le avea de făcut.

Abia seara târziu puse totul la punct şi plecă la lungul drum către cabana unde era ascuns Wesley. Pe drum inventă o poveste prin care să-i explice de ce nu a fost cu el.

Era foarte obosită când intră în baracă, dar inima îi bătea puternic. Oare Wesley o fi bine?

Aprinse o lumânare deasupra patului şi răsuflă uşurată când îl văzu pe Wesley dormind liniştit. Deschise imediat ochii.

— Leah, şopti el.

— Acum sunt aici. Ţi-am adus nişte mâncare. Poţi să mănânci.

O privea tăcut.

— Unde ai fost, Leah? întrebă el blând, când ea îl ajută să se aşeze mai confortabil.

— Nu te ridicai Stai aşa şi te hrănesc eu. Încercă să-l oprească, dar el îi împinse mâinile.

— Vreau un răspuns.

Era un ordin în vocea lui şi, deodată Leah se simţi

depăşită. Se prăbuşi pe marginea patului, îşi îngropă faţa în mâini şi începu să plângă.

— Leah, iubito, începu el, încercând s-o ia în braţe. N-am vrut să te fac să plângi.

— Îmi... îmi pare rău, zise ea, suflându-şi nasul. Sunt doar obosită şi s-au întâmplat atât de multe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, încordându-şi maxilarul. Cine m-a împuşcat şi de ce ai fost plecată toată ziua?

Leah îşi şterse ochii cu dosul palmei. Obosită sau nu, va trebui să joace rolul vieţii ei.

— Oh, Wesley, zise ea. A fost un accident atât de îngrozitor, bărbaţii vânau şi te-au împuşcat din greşeală. M-au ajutat să te aduc până aici şi apoi au plecat. Cred că se temeau că după ce îţi vei reveni te vei lua de ei, aşa că au vrut să plece.

Trase aer adânc în piept. Acum era partea cea mai grea.

— După ce te-am adus aici, a apărut o fetiţă în uşă. M-a implorat s-o duc acasă. Tatăl ei era mort, dar mama ei şi cei şase fraţiori şi surioare zăceau, bolnavi de pojar. Doar fetiţa avea grijă de ei. Simţeam că vei fi bine aici singur, mai ales că aveai nevoie într-adevăr de odihnă, aşa că m-am dus cu ea. Toată ziua am gătit, am făcut curat şi i-am îngrijit pe bolnavi.

Se opri brusc şi îl privi, implorându-l din ochi s-o creadă. Nu era sigură că putea să se certe cu el, pentru că n-ar fi suportat.

Ochii lui Wesley se adânciră în ai ei. Niciodată în viaţa lui nu a auzit atâtea minciuni la un loc, totuşi ea îl implora s-o creadă. Avea cearcăne la ochi şi rochia îi era pătată de mâncare. Ştia că nimeni nu trăia în asemenea păduri, acesta era şi motivul atât de original pentru care a adus-o aici. Ştia de asemenea că pe aici mişuna o bandă de hoţi şi dacă cineva încerca să se stabilească în zonă, ar fi avut o viaţă foarte grea.

Totuşi, Leah inventase o poveste despre o femeie şi şapte copii care locuiau aici. Acum era prea slăbit ca să se ridice şi să afle unde şi-a petrecut ziua şi citea în privirea înfricoşată a lui Leah că nici nu avea de gând să-i spună ce se întâmpla într-adevăr.

— E stilul tău să te ocupi de problemele altora, zise el, forţându-se să zâmbească.

— Nu... nu te superi? întrebă Leah, ţinându-şi respiraţia. Oare o credea cu adevărat şi nu sărea în sus să plece, s-o caute, să i se deschidă rana?

— Leah, zise el blând, crezi că sunt aşa un tiran încât să te forţez să stai cu mine şi să laşi o văduvă şi nişte copii să

moară? Asta crezi?

— Nu... nu sunt sigură la ce să mă aştept. Nu pari aşa de rău cum mi s-a părut. Eram îngrijorată că stai aici singur.

„Şi prea speriată ca să stai cu mine”, se gândi el, dar îi luă mâna şi îi sărută palma.

— Poţi să rămâi sau trebuie să te întorci?

Ea se gândi cu groază la drumul ce-l avea de făcut noaptea pe munte, dar îi era frică să rămână cu Wes. Revis s-ar putea să înceapă s-o caute.

— Trebuie să mă întorc. O să fii bine? Se ridică.

— O să-mi lipseşti, dar o să supravieţuiesc. Du-te şi dormi cât mai mult. Eu o să mănânc şi o să mai dorm puţin. Simula perfect oboseala.

— Da, murmură Leah şi se ridică cu ultimele puteri să iasă din baracă.

— Dracu s-o ia, murmură Wesley, imediat ce se închise uşa. În ce naiba se băgase? Prima oară s-a strecurat noaptea să se întâlnească cu nenorocitul acela care le-a vizitat tabăra şi în ziua următoare tresărea la orice zgomot, ca muşcată de şobolani.

Apoi nu mai ştia decât că a fost împuşcat şi că în timp ce sângera de moarte, ea se luptă cu slăbănogul ăla.

Azi, Wesley stătea în pat mâncând cine ştie de unde şi

aşteptându-şi nevasta să se întoarcă. Şi când a văzut-o din nou, părea cu zece ani mai bătrână şi speriată de moarte.

Ce dracu se întâmplă?

Atent, cu mâna pe coastele bandajate, se dădu jos din pat. Pentru sângele pe care îl pierduse, rana nu era chiar aşa de gravă şi a încercat dinadins să scape de Leah, înainte să înceapă să i-o inspecteze. Dacă ea putea să mintă, el de ce n-ar fi făcut-o? Şi minciuna lui era de a-i spune că era mai bolnav decât în realitate.

Îşi ciuli urechile şi ascultă zgomotele de afară. Era uşor s-o audă pe Leah coborând pe munte. Dacă voia să ţină secret, nu prea reuşea.

Când începu s-o urmărească, auzi zgomotul unei alte persoane ce venea din partea stângă. Era o persoană enormă, cel pe care prima oară îl văzuse în tabără. O urmărea pe Leah, ascunzându-se de privirea ei.

Wes se strecură în partea stângă fără zgomot şi, în timp ce mergea, se mai ascundea în spatele câte unui copac. Având în vedere mărimea bărbatului, îi trebuia ceva greu să-i atragă atenţia.

Urmărindu-i, pe bărbat şi pe Leah, Wes mers destul de mult înainte de a se opri deasupra unei cabane situate într-un luminiş.

Tăcut, o privi pe Leah mergând în spate, şi îl» lumina lunii, îl putea vedea pe bărbatul cel slab, alergând s-o întâmpine.

Îl izbiră cuvintele: „Unde dracu ai fost?”

Wesley se culcă la pământ, urmărind scena, nedumerit pe moment, întrebându-se în ce anume se băgase Leah. Dar în următorul moment ţâşni în picioare fiindcă simţi că bătui în care se sprijinea e ridicat în sus de cineva. Privi în ochii tânărului uriaş pe care îl văzuse ieri prima oară. Instinctiv, Wesley ridică pumnul să-l lovească, dar cineva din spate îi opri mişcarea. Se răsuci şi văzu un al doilea uriaş.

— Dacă unul dintre voi se atinge de soţia mea, vă omor! zise el printre dinţi. Nu era exact în poziţia* de a ameninţa, dar asta nu îl oprea.

— Acum e în siguranţă, zise unul dintre bărbaţi. Hai înapoi în baracă până nu începi să sângerezi iar.

Wes se uită în lumina lunii de la unul la altul şi ştiu dintr-odată că ceea ce se întâmpla implica un pericol enorm, iar Leah era prinsă undeva la mijloc.

— Soţia mea are nevoie de ajutor, nu? zise el, rugându-se să poată avea încredere în cei doi.

— Hai în baracă şi-o să stăm de vorbă, zise unul dintre

bărbaţi.

Patru ore mai târziu, Wesley era din nou singur în baraca mică. Lampa era stinsă şi era întuneric în cameră, dar Wes era sigur că mânia lui era de ajuns cât să lumineze jumătate de glob.

Cei doi tineri, Bud şi Cal, avură la început dificultăţi în vorbire, de parcă nu şi-ar fi folosit vocile de mult. Dar, după câteva bâlbâieli şi când văzură cât de interesat era Wes, începură să vorbească de nu-i mai putea opri.

Nu-şi aminteau de părinţii lor, dar fuseseră adoptaţi de mama lui Revis, încă de când aveau trei ani şi erau deja atât de enormi, încât toată lumea se holba la ei. Revis era hoţ de când era mic, dar şi fermecător de asemenea. În timp ce ceilalţi oameni îi tratau pe Bud şi pe Cal de parcă ar fi fost anormali din cauza mărimii lor şi a felului tăcut de a fi, Revis fusese bun cu ei. Mama lui Revis îi folosea pe băieţi pe post de boi la jug, aşa că atunci când Revis le-a propus să călătorească spre Vest, Bud şi Cal fură de acord.

Trăiau în pădurea Kentucky de patru ani şi chiar dacă Revis era aşa de bun cu ei şi indiferent de cât îi datorau, nu le plăcea felul în care se purta cu femeile pe care le aducea în baracă. Bud şi Cal încercaseră de câteva ori să le ajute pe femei, dar ele ţipau terorizate, mai ales că Abe

le povestea tot felul de prostii despre ei.

Dar Leah era altceva. Nu s-a luat după Abe, cum că ar fi proşti, şi a fost bună cu ei.

— Leah se ocupă de problemele tuturor, murmură Wesley. O s-o ajutaţi să scape?

Bud şi Cal se uitară de la unul la altul.

— Nu o să plece fără tine. Abe zice că dacă pleacă, o să-i spună lui Revis unde eşti.

— Revis te-ar omorî, zise Cal greoi. Nu îi place ca alţi bărbaţi să-i atingă femeile.

— Nici miel izbucni Wesley înainte să înceapă să le pună întrebări despre modul de operare al lui Revis. Wes ştia că hoţii îi jefuiau pe călătorii ce mergeau spre Vest, înainte ca Revis să se stabilească aici. Doar Bud şi Cal ştiau că Revis raportează totul cuiva pe nume Dancer şi despre care nu ştiau nimic.

— Mi-ar plăcea să aflu cine e Dancer ăsta, zise Wesley gânditor.

Bărbaţii se ridicară.

— Trebuie să ne întoarcem acum. Revis o să vină. Tu nu ai decât să te faci bine şi o să avem noi grijă de drăguţa ta doamnă.

— E o doamnă, nu? zise Wes după ce plecară.

Acum stătea singur, gândindu-se la ce auzise.

Era impresionat, foarte impresionat că Leah riscase atât de mult ca să-l protejeze. Derulându-şi căsnicia, constatase că nu făcuse prea multe ca să-l iubească. Pentru un moment, se gândi la Kimberly şi se întrebă cum ar fi reacţionat într-o situaţie similară. Era sigur că Kim nu şi-ar fi riscat niciodată gâtul gingaş sau mult preţuita virginitate pentru a ajuta pe cineva.

— O să te ajut, Leah, şopti el în întuneric. Momentan, trebuia s-o lase pe Leah în grija băieţilor, dar când se va face bine şi nu va mai sângera de moarte la fiecare mişcare, o va proteja chiar el. Şi apoi, va vedea dacă poate fi pentru ea ceva mai mult decât o povară.

Capitolul 18

Leah nu dormi prea mult în noaptea aceea. Continua să aibă vise teribile despre ce i s-ar fi putut întâmplă lui Wesley, singur, în baraca aceea. Cine putea şti ce ascund pădurile? Ursul acela, pe care l-au văzut, ar fi putut să-i dărâme uşa şi să-l înhaţe. Sau mai rău, l-ar fi putut găsi Revis şi i-ar fi tras un glonţ în inimă.

Când se trezi o durea inima şi avea ochii umezi de lacrimi.

— Mai bine ai înceta să arăţi în halul ăsta, îi zise Abe, la micul dejun. Lui Revis îi plac femeile drăguţe.

— Nu mă interesează ce-i place lui Revis. Fac ce vreau.

Abe se aplecă spre ea.

— Să faci bine să-i placi, sau o să-i spun eu cum e treaba cu iubitul tău cel bogat.

Nu mult după micul dejun, când făcea curăţenie şi începuse să prepare prânzul, îl văzu pe Revis. Stătea rezemat de un perete al barăcii, curăţindu-şi unghiile cu un cuţit cu lamă subţire şi ascuţită.

Leah tresări, apoi îşi ridică bărbia şi trecu pe lângă el.

O prinse de păr, pe care şi-l înfăşură pe încheietura mâinii, trăgând-o către el.

— Deci, doamna e prea bună ca să vorbească cu un hoţ.

— Lasă-mă în pace! N-am nevoie de atenţiile tale, şi am treabă. Bud şi Cal...

Îi trase capul pe spate.

— O să regreţi că i-ai întors împotriva mea, zise el, lipindu-şi buzele de ale ei.

Leah îl văzu zâmbind, apoi simţi ceva tăiat. În următorul moment, el o împinse cât colo, rămânând, triumfător, cu o şuviţă bogată de păr în mână. Leah îşi duse mâna la spate şi simţi marginea retezată, din zona în care tăiase. Fugind în casă, o urmări râsul lui Revis.

Leah munci toată ziua, aproape până la epuizare, gătind, făcând curat, ignorând apropourile lui Abe, protejând-o pe Verity, care ţipa de câte ori se apropia un bărbat de ea.

Şi oriunde s-ar fi uitat, Revis părea să fie acolo, urmărind-o. Apărea brusc din pădure sau din spatele unei grămezi de lemne de foc, sau stătea tăcut într-un colţ al barăcii. Nu se apropia niciodată într-atât încât s-o atingă, de când i-a tăiat părul, sau Bud şi Cal erau pe lângă ea. De două ori îl surprinse pe Revis privindu-i bănuitor pe băieţi.

La apusul soarelui, Revis dispăru şi nu mult după aceea Leah îi spuse lui Bud că avea de gând să-l viziteze pe soţul

ei. Bărbatul masiv dădu o dată din cap şi Leah nu era sigură că a înţeles-o sau nu. Dacă va avea vreodată timp, avea de gând să afle dacă băieţii erau într-adevăr atât de proşti, precum zicea Abe.

— Ar fi bine să fii aici înainte să se întoarcă Revis, o avertiză Abe, dar Leah nu-l băgă în seamă.

Minciuna era ceea ce o chinuia pe ea, se gândi Leah, în timp ce urca pe munte. Părea că fiecăruia îi spunea altceva. Wesley rămăsese singur, în baracă, blestemându-şi fără îndoială zilele când a avut norocul să se întâlnească cu o Simmons. Se hotărâse să rămână însurat cu Leah, pentru că era mai „amuzantă”, dar acum unde mai era plăcerea?

Când Leah deschise uşa barăcii, Wesley ştiu că nu mai văzuse o persoană să arate atât de amărâtă. Atât de amărâtă, încât aproape că îi venea să râdă văzând-o. De când o ştia, indiferent ce o frământa, se descurcase. Niciodată nu se simţise vinovat dacă, spunându-i ce gândea, nu era de acord cu el, fiindcă ea i-o spunea în gura mare.

Dar femeia ce intrase acum în baracă arăta de parcă s-ar fi dat bătută, de parcă nu ar mai fi vrut să se gândească deloc la greutăţile vieţii.

Wes ştiu imediat care e tratamentul pentru starea ei. Va face dragoste cu ea.

Îi întinse mâna.

Oftând, Leah i-o ignoră.

— Ţi-am adus nişte mâncare.

— Nu mi-e foame. Vino şi stai lângă mine.

„Asta-mi trebuia”, se gândi Leah, „Revis s-a ţinut toată ziua după mine şi acum, noaptea, WesleyM.

— Trebuie să mă întorc.

— Leah, zise Wesley, cu o voce surprinzător de hotărâtă. Stai jos.

Nu prea avea chef de ceartă şi apoi ce putea să-i facă?

Când se aşeză pe marginea patului, Wes o cuprinse cu un braţ şi o trase în aşa fel încât o rezemă cu spatele de perete. Îşi aşeză trupul mare şi fierbinte lângă trupul ei mic şi rigid.

— Pui, cartofi, fasole, pâine de secară, zise el încet, uitându-se în coşul pe care-l adusese ea.

Luă coşul cu mâna liberă şi îl aşeză pe podea, lăsându-se peste ea. Făcând asta, nu se mai îndreptă, ci rămase întins peste ea.

— Eu... eu, trebuie să plec. Îl împinse cu jumătate de inimă.

— Leah, murmură el, mângâindu-i obrazul cu un deget, nu ţi-e frică de mine, nu?

— Oh, bineînţeles că nu, izbucni ea. Trebuie să plec, asta e tot. Nu mi-e frică de nici...

Se opri pentru că el o sărutase, nu un simplu sărut, ci unul lung, intim şi dulce, care îi luă oboseala cu mâna.

— Ce ziceai? spuse el, mângâindu-i obrazul şi gâtul cu mâna lui mare.

— Un bărbat, zise ea, încercând să nu se uite la el. Nu mi-e frică de niciun bărbat, de niciun...

Wesley începu s-o sărute pe gât, cu sărutări scurte şi fierbinţi care erau, oh, atât de plăcute.

— Mă gândeam azi, Leah, că, chiar dacă eşti măritată de ani de zile şi ai chiar un copil, poţi să nu fi făcut niciodată dragoste.

Ea se trase de lângă el.

— E absurd. Cum să am un copil dacă... adică tu... în seara aceea cu furtuna, noi...

— Frumoasa mea soţie, credeam că eşti o prostituată şi te-am folosit ca atare. Dacă aş fi ştiut că e noaptea nunţii, te asigur că m-aş fi purtat cu totul altfel.

— Altfel? întrebă ea curioasă. Era aproape bine să te ţină cineva în braţe, să te atingă, să te alinte. Stai puţin!

zise ea, răsuflând greu. Nu poţi să mă atingi. Mi-am jurat că n-o să iei ce vrei, că n-o să mă predau. Doar pentru că sunt o Simmons, nu înseamnă că...

— Taci, Leah şi închipuie-ţi că te forţez. Buzele lui i le acaparară pe ale ei, şi i le acaparară până când braţele ei îi înconjurară gâtul şi îl trase mai aproape. O întinse cu un braţ pe pat şi îşi puse piciorul peste al ei.

Când se depărtă de lângă ea, îi citi mirarea din ochi şi Wes simţi un val de vinovăţie faţă de femeia aceasta care era soţia lui şi totuşi nu o învăţase nimic. Încet, cu mare răbdare, începu să-i mângâie trupul.

Rochia pe care o purta era murdară, pătată şi foarte largă. Cu mână expertă, începu să-i descheie nasturii din faţă.

— Wesley, nu cred... începu Leah. Poate că n-ar trebui să... oh, Dumnezeule!

Mâna lui se strecurase pe sub haine şi îi simţea căldura prin lenjerie. O sărută din nou, o ridică puţin şi îi trase rochia peste umeri.

Văzând-o cu rochia până în talie, a fost rândul lui Wesley s-o privească mirat. Nu mai văzuse niciodată asemenea lenjerii femeieşti. Materialul, aproape transparent, îi dezvăluia vârfurile roz ale sfârcurilor, abia acoperindu-i

pielea mătăsoasă.

Leah se înroşi imediat.

— Croitoreasa lui Nicole credea că odată ce hainele mele vor fi murdare, lenjeria trebuie să fie... să fie...

— Hai să vedem şi restul, zise Wesley nerăbdător şi, înainte ca Leah să poată spune ceva, o ridică şi îi scoase patru jupoane de bumbac, pentru a vedea pantalonaşii lucioşi care îi avantajau picioarele lungi şi bine făcute.

— Leah, zise Wes cu voce înceată şi tremurătoare, trăgând-o spre el şi începând s-o sărute pasional.

Leah îi răspunse imediat. Nu fusese învăţată că nu se cădea să se bucure de sex şi, ca urmare, se purta cu mai puţine inhibiţii decât un copil.

Wesley, surprins pentru un moment, poate amintindu-şi de raţia de sărutări a lui Kim, zâmbi cu plăcere simţind răspunsul soţiei sale. Mâinile lui începură o călătorie în josul trupului ei şi pielea fierbinte, abia acoperită de materialul mătăsos, îl excita şi mai mult.

Sărutând-o pe gât, îi desfăcea încet nasturii lenjeriei.

Leah se pierduse sub atingerea lui. Experienţa ei sexuală consta într-un număr rapid, în urmă cu mai mult de un an şi jumătate: această atitudine era diferită şi îi trimitea cele mai felurite senzaţii prin tot trupul. Degetele i

se încleştaseră în capul lui Wesley, ciufulindu-i părul moale.

Protestă când îşi dezlipi gura de a ei şi gemu de plăcere când buzele lui îi atinseră decolteul. Când gura îi încercui sfârcul, rămase ţeapănă, şocată de senzaţiile ce o invadau val după val.

— Wesley? întrebă ea, într-un fel foarte surprins, parcă nevenindu-i să creadă.

Nu îi dădu nicio atenţie, dar continuă să facă dragoste cu sânii ei.

Leah se cutremura puternic, cu capul dat pe spate şi îşi arcui trupul într-o reacţie instinctivă. Mâinile dure ale lui Wesley îi înconjurară talia, în timp ce gura îi cerceta trupul.

Ea îl apucă cu mâinile de cămaşă şi trase de marginea pantalonului.

— Piele, murmură ea. Lasă-mă să te ating.

Wesley se dezbrăcă instantaneu şi în curând îngenunche în faţa ei, rămânând doar cu un bandaj peste piept.

O parte a minţii ei îi spunea că ar trebui să fie îngrijorată de rana lui, dar, sincer, nu prea îi păsa nici dacă se rupea – cel puţin acum nu-i păsa. Ochii ei coborâră către bărbăţia lui ridicată şi, fără timiditate, o mângâie cu ambele mâini.

Wesley gemu parcă de moarte, şi căzu peste ea,

sărutându-i fiecare porţiune la care putea ajunge înainte să se urce pe ea. Fusese îngrijorat că o să-i fie frică de el, dar dorinţa ei fusese mai mult decât putea îndura.

Se arcui să-i întâmpine primele mişcări. Îi încolăci talia cu picioarele şi împinse. Wes o îmbrăţişă şi se rostogoli pe spate în aşa fel, încât o aşeză deasupra. Cu mâinile pe talia ei, o ghidă sus-jos, o privi uneori, simţindu-se satisfăcut de expresia de pe figura ei, de plăcere pură şi nedisimulată.

Când Wes nu mai reuşi să se abţină, o roti, punând-o din nou pe spate şi din câteva mişcări, urcară amândoi pe culmile înalte ale unei plăceri pe care nu o simţiseră niciunul până atunci.

Amândoi stăteau întinşi, unul în braţele celuilalt, până când Wes se ridică într-un cot şi o privi. Avea ochii strălucitori, gura moale şi chipul încadrat de cârlionţi umezi. În ochii lui Wesley se citea mirarea; când te gândeşti că frumuseţea asta mică şi fierbinte era soţia lui, pentru totdeauna! Oricând o dorea, era a lui.

Leah deschise ochii şi văzându-i chipul lui Wes se trezi la realitate.

— Trebuie să plec, zise ea brusc.

Oftă adânc, pentru că nu voia s-o lase să plece, dar ştia

că trebuie. Dar acum, singurul mod în care o putea proteja era s-o lase să plece, s-o încredinţeze celor doi străini masivi.

— Du-te atunci, zise el cu mai multă duritate decât ar fi vrut. Era dificil pentru mândria lui să permită să facă ceea ce îi forţa bunul-simţ.

Leah nu simţi decât răceala din vocea lui şi începu să se îmbrace. Se strecură afară din baracă, în întuneric, fără să scoată un cuvânt. Dar la jumătatea drumului se aşeză pe pământ şi începu să plângă.

Nu va fi niciodată, niciodată o doamnă! Nici cosmeticele, nici hainele frumoase şi nici toate coafurile din lume n-or s-o schimbe într-o doamnă. Făcuse jurăminte de castitate şi, cu prima ocazie, se aruncase în pat cu un bărbat care încercase din toate puterile să scape de ea.

Cu fiecare gând, plângea şi mai tare. Ce-ar face Regan sau Nicole acum? Fără îndoială că Revis ar vedea că sunt doamne şi nici nu ar încerca să le molesteze. Revis o voia doar pentru că era o Simmons. Şi-acum îi arătase lui Wesley că nu era o doamnă; probabil că a fost bucuros s-o trimită la Revis, care era la fel ca ea.

După un timp, încercă să se adune şi o porni la drum. O fi crezând Wesley Stanford că era de aceeaşi teapă cu

Revis, dar Leah ştia că nu e aşa.

Când intră, era tăcere în baracă, cu excepţia sforăitului lui Abe, dintr-un colţ. Nu erau paturi, aşa că Leah se aşeză pe podea lângă Verity, care gemea deseori în somn.

Dimineaţa următoare, Leah se trezi în zgomotul tare pe care-l făceau cizmele lui Revis pe podea.

— Sculaţi-vă cu toţii! zise el în gura mare. Tu, zise, adresându-se lui Leah, unde sunt băieţii?

Leah refuză să se lasă înfricoşată de el.

— În spatele tău, se răsti ea.

Revis se uită urât la ea, înainte să se întoarcă.

— Am o căruţă înnămolită la două mile în josul drumului. Voi doi, duceţi-vă s-o scoateţi şi, Abe, nimic leneş ce eşti, du-te să-i ajuţi.

— Da, domnu Revis, zise Abe vesel. Haideţi, nemernicilor, haideţi la muncă. O s-o scoatem într-o clipă.

Leah îşi ţinu respiraţia pentru un moment, înfricoşată că Revis va rămâne cu ea, dar plecă împreună cu ceilalţi. Oftând uşurată, începu să pregătească micul dejun. Fără îndoială că băieţii vor fi şi mai înfometaţi după munca de dimineaţă.

Când tocmai se întindea după o felie de şuncă, când mâinile acelea o cuprinseră de talie.

— Au plecat acum, îi şopti Revis la ureche.

Ea sări de lângă el.

— Nu mă atinge sau...

— Sau ce? spuse el pe jumătate ameninţător, avansând către ea. Nu poţi să scapi de mine.

Leah continua să se dea înapoi.

— De ce mă vrei? întrebă ea. Eşti un bărbat chipeş şi ai putea să-ţi alegi femeile. Trebuie să fie femei mai drăguţe decât mine, care ar fi încântate să te aibă. Se lovi de perete.

O apucă de braţ.

— Doamnele ca tine cred întotdeauna că sunt prea bune pentru unul ca mine. Crezi că eşti mai bună decât hoţii la drumul mare.

— Doamnele! exclamă ea. Abe e fratele meu. Crezi că o doamnă ar putea fi rudă cu nenorocitul ăla? „Ţine-l de vorbă”, se gândi ea. „Poate se întorc băieţii până când apucă să mă atingă”.

— Nu sunt convins că e fratele tău. Revis o trase către el. Ce te face să stai aici? Pleci în fiecare noapte pe munte. Dar te întorci înapoi.

Zâmbi, văzând-o că rămâne cu gura căscată.

— Ştiai că băieţii te urmăresc? şi când am încercat şi eu,

unul dintre fraţii ăia tâmpiţi ai mei m-a oprit. Ce faceţi voi trei pe vârful muntelui?

— Eşti dezgustător. Acum, dă-mi drumul până nu se întorc.

— Avem ore întregi la dispoziţie. Am cufundat căruţa într-un metru de noroi. N-o să iasă niciodată. Şi, în timp ce se chinuiesc, am de gând să gust dintr-o doamnă.

— Nu, ţipă ea.

— Ce e sus pe munte, surioaro? Mergem să aruncăm o privire? Ţi-ar plăcea să mergi cu mine şi să vezi ce putem găsi?

— Nu! adică de ce nu? Nu e nimic acolo, afară de puţină intimitate. Am nevoie să mă izolez de un împuţit ca tine şi de locul ăsta hidos.

— Atunci de ce nu pleci? De ce rămâi şi găteşti şi te îngrijeşti de nimicul ăla care a fost odată femeie?

Leah nu se putea gândi la un răspuns prea rapid pentru această întrebare.

— Haide, doamnă, spune-mi.

— Am promis să-mi ajut fratele. A făcut odată ceva pentru mine şi îi sunt datoare, zise ea, pe nerăsuflate.

— Abe nu a făcut niciodată nimic pentru nimeni. Ce ascunzi?

Înainte ca Leah să răspundă, apăru Bud în pragul uşii, acoperit pe jumătate de noroi. Traversă camera tăcut şi îşi puse mâna pe umărul lui Revis.

Cu ochii fulgerând de ură, Revis se întoarse către tânăr.

— Ai scos-o deja? izbucni el.

Bud dădu o dată din cap.

Leah se lipi cu totul de peretele din spatele ei când Revis îi aruncă o privire ucigătoare, înainte să iasă din baracă.

— Mulţumesc, îi şopti ea lui Bud.

Pentru tot restul zilei, Revis păru să fie lângă ea. În noaptea aceea i-a fost frică să nu o urmărească şi să-l găsească pe Wesley. Nu îndrăznea să se strecoare pe munte şi să rişte să fie descoperită.

— Îi duci asta? îi şopti lui Bud, întinzându-i un coş plin cu mâncare, privindu-l cu ochi rugători.

El dădu scurt din cap, dar nu zise nimic. Leah nu era sigură cât de multă încredere putea avea în băieţi, dar acum trebuia să depindă de ei.

— Nu-l lăsa pe Wesley să te vadă, zise ea. Nu ştie că sunt unde sunt.

Mai târziu, Leah se întinse pe o pătură pe podea şi îşi aduse aminte de noaptea trecută, în braţele lui Wesley.

Soţul ei o voia pentru că nu era o doamnă şi Revis o voia pentru că credea că e o doamnă.

— Bărbaţii! şopti ea şi Verity se trezi şi se ghemui mai aproape de Leah.

— Şss, şuieră Leah când Verity începu să geamă. Nimeni n-o să-ţi facă niciun rău.

Dar deşi o zisese, Leah ştia că minte. Era evident că lui Revis nu-i plăcea să fie tras pe sfoară şi Leah ştia că va face tot posibilul s-o rănească.

Capitolul 19

Leah se trezi în gemetele puternice ale lui Verity şi când deschise ochii îl văzu pe Revis îngenunchind lângă femeie, apucând-o de braţ. Verity începu să se dea mai încolo, lovindu-se cu capul de perete.

— Las-o în pace! zise Leah.

— Vrei să-i iei locul?

— Nu, dar...

— Ea nu e ca tine, Leah, zise Revis, folosindu-şi ambele mâini ca s-o apuce pe femeie. Asta e terorizată. Nu are multă minte acum, dar aş putea s-o fac să piardă şi ceea ce are. Tot ce trebuie este să...

Se întrerupse, în timp ce mâinile îi cuprindeau gâtul lui Verity.

— Opreşte-te! comandă Leah, apucându-l de braţ. O să-i chem pe Bud şi pe Cal. N-or să t sa să-i faci rău.

Leah ştiu instantaneu că era adevărat ceea ce spunea el. Verity avea tendinţa de a înnebuni şi dacă o intimida Revis, nu îi trebuia mult.

— De ce? şopti Leah. De ce i-ai face rău? Nu e nimic pentru tine.

— Pentru că vreau ceva de la tinet zise Revis. Vreau să

mergi cu mine la o plimbare, călare.

Asta o făcu pe Leah să se dea înapoi.

— O plimbare? Unde? Şi când mă scoţi din baracă, să mă ataci?

Brusc, Revis îşi luă mâinile de pe Verity şi se ridică în picioare.

— Poate că am fost prea dur cu tine. Fratele tău a petrecut o oră şi jumătate spunându-mi cât de drăguţă eşti şi cât de dornică să sari în patul meu. Deci, atunci când mi-ai rezistat, am crezut că joci teatru, dar când te-ai folosit de fraţii mei, împotriva mea... O privi cu reproş. Sunt doar un om, Leah, şi cred că m-am înfuriat puţin.

Leah rămăsese ţeapănă, privindu-l cu gura căscată pe jumătate, de uimire.

— Şi nu vreau nici să o terorizez pe Verity, dar vreau să-ţi arăt că nu sunt o persoană chiar aşa de rea şi singurul mod în care o să mergi la plimbare călare cu mine, este dacă te şantajez.

Leah îi privi chipul frumos şi bronzat şi ochii care o implorau să-i creadă.

Revis îi prinse ambele mâini într-ale lui.

— Ştiu că sunt un hoţ, dar poate că mă ajuţi să revin pe calea cea bună. Numai să mă cunoşti puţin, Leah. Lasă-mă

să îţi arăt că sunt uman. Jur pe tot ce am că n-o să-ţi fac niciun rău. N-o să facem decât să coborâm puţin muntele, să vorbim, să ne uităm la flori. N-o să te ating deloc. Asta e tot. Îţi jur.

— Nu... nu ştiu, mormăi ea. Băieţii nu ar...

— Băieţii n-or să ştie! izbucni Revis. Acum că i-ai întors pe propriii mei fraţi împotriva mea, chiar că nu au încredere în mine. Dacă tu şi cu mine ieşim împreună şi ne întoarcem şi nu vei fi păţit nimic, poate că le pot câştiga din nou încrederea. Ştii ce înseamnă să-i pierzi pe oamenii la care ţii cel mai mult?

Leah se gândi că s-ar putea să plângă la întrebarea asta. Îi pierduse pe toţi cei pe care îi iubise. Chiar şi bărbatul pe care l-a iubit din copilărie; s-a întors împotriva ei.

— Da, şopti ea. Ştiu ce înseamnă să-i pierzi pe oameni.

— Ajută-mă, o imploră el. Dă-mi o şansă să le dovedesc fraţilor mei că încă le mai merit respectul. Şi lasă-mă să-ţi arăt omul din spatele banditului.

Apoi îi zâmbi şi zâmbetul lui, pe care nu-l mai văzuse înainte, era fermecător. Ce-o durea dacă se ducea cu el? Dacă nu o va face, va continua cu siguranţă, s-o ameninţe pe Verity.

— Te rog, Leah, zise el încet, luându-i mâinile.

— În regulă, îl aprobă ea. Cum plecăm?

— Exact după micul dejun te strecori printre copaci. Spune-i unuia dintre băieţi că vrei să stai singură. O să te asculte. O să te aştept pe marginea colinei. Zâmbi din nou. Mulţumesc, Leah. Asta înseamnă mult pentru mine.

Spunând asta, ieşi din baracă.

În timp ce pregătea micul dejun, Leah se gândea la vorbele lui Revis. Cine era ea să judece pe cineva, când şi tatăl şi fratele ei erau criminali? Poate că Revis nu era chiar aşa de rău. Poate că era şi ceva bun în el. Avusese într-adevăr grijă de Abe şi de fraţii lui mai tineri, care probabil erau prea proşti ca să vorbească singuri. Poate că erau alte circumstanţe. Poate că a avut motivele lui de a tâlhări. Poate că ar fi putut să-l ajute, să-i arate că sunt şi alte căi.

Când termină de făcut curat după micul dejun, deja începuse să se îndepărteze în vederea plimbării. Luând găleata golită, Verity o prinse de braţ.

— Nu te duce, zise ea şoptind disperată. Revis e diavolul.

În ciuda ei, Leah se trase de lângă Verity. Nu putea spune prea bine ce gândea, căci Verity se speria şi de

propria ei umbră. Lui Verity îi era frică de Bud şi de Cal. Fără îndoială că ar avertiza-o pe Leah să nu stea singură cu vreunul dintre aceşti uriaşi.

— O să fiu bine, zise Leah, de sus. Tu odihneşte-te şi când mă întorc, o să-ţi aduc flori.

— Leah, se rugă Verity.

— Du-te să te odihneşti, zise Leah, aproape ordonându-i şi lumina din ochii lui Verity se stinse, încet, femeia mică şi speriată se întoarse înapoi către colţul ei.

Leah bombăni, pentru un moment despre lipsa de curaj a femeii, dar nu-şi pierdu cumpătul, gândindu-se la Verity. Imediat ce va pune lucrurile la punct cu Revis, îl va putea scoate pe Wesley din pădure.

O jumătate de oră mai târziu, cobora alergând muntele. Fusese aproape uşor să scape de băieţi şi acum voia să petreacă o dimineaţă departe de muncă. Când îl văzu pe Revis, reuşi o tentativă de zâmbet.

— Haide, aproape că râdea. Caii te aşteaptă, doamna mea.

La început, Leah a fost atât de încântată să fie departe de grijile ei câteva minute, încât abia îl observă pe Revis. Era cald şi aerul era încărcat de miresme – şi totul arăta frumos.

— Ai foc în tine, Leah, zise Revis din spatele ei. Ai fi un bun partener pentru un bărbat.

— Sunt o femeie măritată, zise ea, bătându-şi uşor calul cu palma pe gât.

— Şi unde e soţul tău?

— În Sweetbrair, Kentucky, zise ea repede. Mergem undeva, în mod deosebit?

— Doar în josul muntelui. Orice bărbat care te-ar scăpa din ochi, ar fi un tâmpit. Ţi-aş putea da o rochie de mătase.

Ea îi zâmbi.

— Am câteva rochii de mătase, mulţumesc. Şi nu cred că soţul meu ar vrea să rămân aici. Şi cât îşi dorea să fi fost adevărat!

— Nu există nimic ca să te conving să rămâi cu mine?

Deşi îşi spunea că nu contează, era plăcut să fie dorită de acest bărbat bine. Credea că e o doamnă, deşi ştia că e o Simmons.

Pădurea începuse să se rărească şi se vedeau buturugile copacilor tăiaţi de călători.

— Acolo jos nu e acea Wilderness Trail? întrebă ea, uitându-se la urmele adânci de căruţe. Mai bine ne-am întoarce.

— Nu, zise el. După potecă e un lac. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Dar dacă te vede cineva... adică...

— Ştiu la ce te referi, Leah, zise el îngândurat. Pot să-ţi arăt ceva acum?

— Bineînţeles. Stăteau călare pe cai, în mijlocul cărării bine bătătorite şi doar puţin mai încolo se vedea fumul unui foc de tabără.

Revis scoase din buzunar o batistă neagră de mătase şi, cât timp Leah îl urmărea, şi-o legă pe faţă.

Nu îi plăcu ce văzu. Aproape că uitase că era hoţ.

— Cred că mai bine ne-am întoarce.

— Nu încă, prinţesa mea mândră, zise el şi apucă dârlogii calului ei.

În următorul minut coborau ca fulgerul spre tabăra de unde ieşea fum, iar Leah abia mai apucă să se ţină în şa. Ţipă odată „Nu!”, dar Revis nu îi dădu nicio atenţie.

Apărură brusc, ca norii de furtună, în locul unde erau două căruţe. Oamenii, fiecare ocupat cu câte o treabă de tabără, se uitară la ei şi îngheţară.

Revis împuşcă un bărbat în frunte.

Înspăimântată, Leah rămase încremenită pe moment. Apoi, dintr-o singură mişcare, coborî de pe cal şi alergă

către omul mort. O femeie de lângă ea ţipă.

Revis îşi mână calul lângă locul în care Leah se prăbuşise lângă bărbat.

— Ia-le tot, Leah, zise el rece.

— Animalule! ţipă ea şi începu să-l lovească pe Revis cu pumnii.

Revis îşi încărcă pistolul şi o împuşcă pe femeia de lângă Leah în umăr.

Acum erau cinci călători şi doi copii ce stăteau lângă căruţe, privind cu oroare la omul mascat şi la cea de lângă el.

— Dacă nu mi te supui, va trebui să alegi care va muri următorul, zise Revis şi mai scoase un pistol din şa.

Femeia sângerândă de lângă picioarele lui Leah începu să plângă.

— Ai zece secunde să mi te supui, Leah, zise Revis.

— Ce... ce trebuie să fac? Ştia că acum nu mai conta decât acţiunea, şi cuvintele erau fără folos.

— La pălăria bărbatului ăluia şi umple-o cu tot ce au. Îi arătă direcţia cu pistolul. Dacă vreunul dintre voi îi face probleme partenerului meu, îi trag un glonţ în cap.

— Nu sunt... începu Leah, dar se opri. Când ajunse în faţa unuia dintre colonişti, acesta o privi cu ură.

— Dumnezeu o să vă ardă pentru asta, îi şuieră bărbatul în faţă, în timp ce îi întindea pălăria.

— Nu, te rog, eu...

— Ascultă-l, Leah, zise Revis. Hei, voi, vreau să v-o prezint pe doamna Leah Simmons Stanford din Virginia, care merge către Sweetbriar, Kentucky.

Cu mâini tremurătoare, Leah trecu prin faţa coloniştilor, care puneau în pălărie ceasurile şi inelele. O femeie o scuipă pe Leah în faţă. Leah se şterse.

— Haide, Leah, dulceaţo, zise Revis linguşitor. Trebuie să ne întoarcem şi oamenii ăştia trebuie să-şi îngroape mortul.

Ajunsă în faţa calului, ezită.

— Dacă stai aici, or să te sfâşie bucăţele şi dacă nu mergi cu mine, o să mai omor doi. Cred că mi-ar plăcea s-o fac, zise el, în aşa fel încât să nu îl audă decât ea.

Leah se urcă pe cal, ca în transă. Revis apucă din nou dârlogii şi o trase în pădure după el.

Imediat ce trecură de Widerness Trail, se opri şi îşi scoase masca.

— Ţi-am spus c-o să te fac să plăteşti pentru că i-ai folosit pe fraţii mei împotriva mea, zise el. În câteva zile toată lumea va afla despre încântătoarea doamnă

Stanford care e o hoaţă şi o criminală.

— Nu, şopti Leah.

— Şi, acum, drăguţa mea Leah, ai un motiv adevărat să stai cu mine. Numai să pleci din banda protectoare şi secretă şi vei fi prestată şi strânsă de gât până o să mori. Spunând asta, începu să râdă. O să te obişnuieşti cu asta, hohoti el. În următorul raid o să ştii exact ce ai de făcut. Şi odată ce eşti bine cunoscută, n-o să mai fie nevoie să îţi acoperi figura aceea drăguţă. Hai să mergem, zise el râzând. Sângele îmi provoacă foame întotdeauna.

Îi dirijă calul către trecătoarea secretă şi complicată către baracă, în timp ce Leah rămăsese imobilă în şa, ştiind că viaţa i s-a terminat.

Capitolul 20

Când Revis şi Leah ajunseră în dreptul barăcii, Revis o înjura pentru că arăta ca moartea pe picioare. Nu mai voia femei ca Verity, care nu şi-a mai revenit de când l-a văzut pe Revis împuşcându-i soţul. Voia o femeie căreia să nu-i fie frică.

Ajuns la baracă, descălecă, lăsând-o pe ea pe cal. Întră, aruncă nişte mâncare într-o geantă şi se întoarse la calul lui. Încă blestemându-şi norocul la femei, o ridică furios pe Leah de pe şa şi o aşeză pe pământ. Ea căzu imediat grămadă, ducându-şi genunchii la piept. Nu plângea şi nu scotea niciun sunet; stătea pur şi simplu acolo.

Rânjind dispreţuitor la ea, Revis se îndepărtă.

Câteva ore mai târziu, Abe o găsi.

— Dracu să te ia, Leah, trebuia să ne faci de mâncare. E ora mesei şi nu e nimic gătit. Şi ce faci acolo în soare? O să te ardă şi apoi Revis nu o să te mai placă.

Leah nu se mişcă. Avea ochii deschişi, dar părea că nu vede nimic.

— Leah? îngenunche lângă ea. Ai fost rănită? Era îngrijorare în vocea lui. Ai de gând să-mi vorbeşti sau preferi să stai aşa întinsă?

Făcu o tentativă de a-i atinge fruntea. Avea pielea fierbinte, dar nu se mişcă la atingerea lui. Încruntat, se ridică şi fluieră scurt.

Bud şi Cal apărură repede din pădure.

— Uitaţi-vă la sora mea, zise Abe indignat. Ştie vreunul dintre voi ce s-a întâmplat cu ea?

Cal îngenunche lângă Leah şi trupul lui masiv o umbrea. Îşi ridică încet o mână şi o atinse pe obraz. Privi în sus către fratele lui, păru să primească un răspuns la întrebarea nerostită şi în următorul moment o ridică pe Leah în braţe.

— Hei! protestă Abe. Nu puteţi face asta. Lăsaţi-o aici. O să am eu grijă de ea.

Cal se îndreptă către pădure cu Leah în braţe.

— Mă auzi, cap mare de câine?

Bud se plantă în faţa lui Abe.

— Hei! Dă-te din drum, comandă Abe. Nu puteţi să-mi luaţi sora, s-o duceţi cine-ştie-unde. Şi soţul ăla bogat al ei nu o s-o vrea dacă e bolnavă. N-are pe nimeni, decât pe mine.

Cu toate protestele lui, Abe rămase unde era, când fraţii dispărură în pădure.

Wesley era afară din baracă, fără cămaşă, plimbându-se

de colo-colo, ridicându-şi şi coborându-şi braţele, încercând să-şi recupereze puterile. Se ridică atunci când auzi zgomote de paşi pe cărare. De obicei Bud şi Cal nu foloseau cărarea ascunsă.

Wesley dispăru până când se convinse că vizitatorii erau băieţii, într-adevăr. Când îl văzu pe Cal cu Leah în braţe, le alergă în întâmpinare.

— E rănită? întrebă el, luând-o de la tânăr. Ce i s-a întâmplat? Revis ăla a...? Credeam că o supravegheaţi.

Leah atârna inertă în braţele lui, de parcă ar fi fost inconştientă. O duse în baracă şi o aşeză pe pat. Avea o găleată cu apă în care înmuie o cârpă curată, o cârpă care fusese bandajul lui şi îi puse materialul umed pe frunte.

Leah gemu, se întoarse pe o parte, îşi duse genunchii la piept şi rămase aşa.

— Voi doi mai bine aţi începe să vorbiţi, zise el încruntat. Şi repede.

Cal vorbi primul.

— Mi-a spus că vrea puţină singurătate în dimineaţa asta şi i-am dat-o, dar după o oră am început s-o căutăm.

— Ne-am luat după urmele cailor în josul muntelui şi am auzit împuşcături, zise Bud.

— Când am ajuns acolo, Revis omorâse un bărbat şi

împuşcase o femeie. El şi Leah au călărit repede înapoi pe munte. Când am ajuns la baracă, am găsit-o aşa, şi Revis plecase.

Wesley se plimba ca un leu în cuşcă.

— Credeam că Revis ăsta doar îi jefuieşte pe oameni.

— Îi şi omoară când are chef, zise Bud cu maxilarul încordat.

Wesley lovi cu pumnul în perete.

— Ce prost am fost! Cum am putut s-o las acolo? Ar fi trebuit s-o iau imediat.

— Ai fi sângerat de moarte, zise Cal.

Wes rămase tăcut un moment şi se întoarse să se uite la Leah.

— Fără îndoială că a fost martoră la împuşcături, asta s-a întâmplat cu ea.

Deodată, traversă încăperea din doi paşi şi o apucă puternic de umeri, ridicând-o.

— Naiba să te ia, Leah! îi strigă el în faţă. De ce crezi că trebuie să salvezi lumea? De ce nu mi-ai putut spune adevărul? De ce a trebuit să fiu aşa de prost să te cred? Credeam că vei fi bine şi uită-te la tine. Naiba să te ia! Naiba să te ia!

Wesley începu s-o scuture până când Cal îl apucă cu

mâinile de umeri. Brusc, Wesley se opri şi văzu lacrimile din ochii lui Leah. O trase către el, îmbrăţişând-o disperat. Aşa, iubito, plângi cât vrei. Acum eşti în siguranţă.

Bud şi Cal ieşiră tăcuţi din baracă.

Odată ce lacrimile lui Leah izbucniră, se părea că nu le mai poate opri. Se agăţă cu toată puterea de Wesley şi plânse pe umărul lui puternic. Când trupul începu să i se scuture în convulsii, o făcu să bea apă.

— Acum spune-mi ce s-a întâmplat, spuse el răbdător.

— Nu, şopti ea. Nu.

— Leah! îi luă obrazul în mână şi îi ridică faţa roşie şi umflată de plâns.

— Nu am crezut niciodată povestea aia aiurită a ta despre copiii bolnavi şi am ştiut de Revis şi de fratele tău Abe. Acum, vreau să-mi spui tot ce s-a întâmplat.

— Trebuie să rămân aici pentru totdeauna, zise ea printre sughiţuri de plâns. Or să mă spânzure.

— Dar nu are sens. Azi l-ai văzut pe Revis omorând pe cineva, nu?

Ea se trase de lângă el.

— L-am ajutat! Am luat pălăria unui bărbat şi am adunat bunurile. Am furat!

Aşteptă să-i vadă figura şocată, dar nu se întâmplă aşa.

— Ce-a făcut Revis ăsta ca să te forţeze să furi? Cu ce te-a ameninţat?

Ochii lui Leah se umplură din nou de lacrimi. Se gândise că Wes va crede că a furat, pentru că ăsta era obiceiul ei.

— A zis că dacă ezit va mai omorî oameni.

— Bastardul, zise Wesley pe nerăsuflate. Altceva?

Nu voia să-i mai spună şi restul. Niciodată nu va mai putea trăi între oameni cinstiţi.

— Revis purta o mască, şopti ea, dar eu... eu nu.

— Oh, zise Wesley, bucuros că nu a fost mai rău. Sunt sigur că au văzut că te-a forţat s-o faci şi că de fapt tu le-ai salvat vieţile.

— Nu! ţipă ea şi sări din pat. Nu înţelegi. Revis le-a spus oamenilor că sunt partenera lui. Le-a spus numele meu, că sunt doamna Leah Simmons Stanford din Virginia şi că în curând voi locui în Sweetbriar, Kentucky. M-a făcut criminală. M-a făcut hoaţă. Nu mai pot să plec de aici niciodată. Dacă o s-o fac, or să mă spânzure.

— Leah, zise el înţelegător, în timp ce păşea spre ea şi încerca s-o ia în braţe.

— Pleacă de lângă mine! Să nu mă mai atingi! Tu eşti domnul Wesley Stanford cel cinstit. Ţie nu ţi se va întâmpla aşa ceva. Numai când vor vedea numele

Stanford vor şti că eşti nevinovat, dar eu, o Simmons, eu voi...

El o luă de umeri.

— Încetează să-ţi mai plângi de milă. Având în vedere actele de căsătorie şi tu eşti o Stanford. Uite ce e, Leah, zise el, încercând să se calmeze. Toate astea nu sunt aşa rele cum crezi. Există tribunale şi vom angaja cei mai buni avocaţi. Bud şi Cal pot depune mărturie cum Abe te-a forţat să stai în tabăra *lui* Revis şi pariez că există cineva care l-a auzit pe Revis cum îţi ordona să participi. Sunt căi prin care poţi ieşi din asta, chiar dacă eşti acuzată. Aşa că încetează să mai spui că trebuie să stai aici.

Leah era sigură că nu a vrut niciodată să creadă ceva, cum ar fi vrut să creadă asta.

— Crezi? şopti ea. E vreo şansă?

— Mai mult decât o şansă. Lasă-mă să-ţi văd zâmbetul, pentru că o să te trimit de aici chiar acum.

— De aici? Adică înapoi la baraca lui Revis?

Maxilarul lui Wesley se încordă.

— N-o să te mai întorci niciodată în locul ăla. O să te trimit în josul muntelui cu Bud şi cu Cal. Ei te vor duce în Sweetbriar. Am prieteni acolo şi, dacă e nevoie, te vor ascunde până când vin şi eu să îndrept totul.

— Dar unde-o să fii?

— Mai am încă nişte afaceri neterminate. Datorez ceva cuiva. Acum vino încoace. O luă de mână şi o scoase afară. Bud şi Cal vor avea grijă de tine şi Revis nu îţi va mai putea face niciun rău.

Se smulse din îmbrăţişarea lui şi se uită la el, în bătaia razelor de soare.

— De ce nu vii cu mine la Sweetbriar?

— Ţi-am spus. Am treabă.

Leah se gândi un moment şi apoi se aşeză pe pământ, cu braţele încrucişate.

— Asta ce înseamnă? Se uită în jos la ea.

— Nu plec de-aici. Pui ceva la cale şi nu îmi place.

Furia îi invadă întregul trup lui Wesley când o ridică de pe pământ.

— Tu crezi că pun ceva la cale? O privi în faţă. Am stat închis aici, neajutorat, în timp ce tu te-ai băgat dintr-un bucluc în altul şi îmi spui că nu ai încredere în mine? Leah, îmi vine să te bat. Când ai de gând să-ţi dai seama că lumea nu se poate conduce cu o singură mână? Aş fi putut să fac în aşa fel încât să ieşim de mult din asta, doar dacă mi-ai fi cerut ajutorul. Dar nu, doamna Stanford trebuie să facă tot cum ştie ea. Am încercat, Leah, am încercat într-

adevăr din greu să fiu înţelegător cu tine. Ai vrut să te descurci singură, deci te-am lăsat. Numai prostia m-a făcut să nu-mi dau seama în ce pericol real ai intrat.

O ridică în picioare.

— Naiba să te ia, iar şi iar! Nu cunosc niciun bărbat pe lumea asta care să suporte ce am păţit eu cu tine. Mă insulţi, îmi spui că sunt un nestatornic, apoi te porţi de parcă aş fi un tâmpit neajutorat pe care trebuie să-l protejezi. Ştii care e problema ta, Leah?

Ea îi privi, cu ochii larg deschişi, chipul furios şi frumos.

— Nu. Care e problema mea?

— Ai avut întotdeauna controlul, asta e. Din păcate îmi dau seama, ai comandat toată familia aia a ta de parcă ai fi fost vreun general şi, în călătoria asta, ai făcut munca tuturor şi ai condus totul.

Leah rămăsese nemişcată, clipind.

— Răbdarea mea s-a dus şi mi-a ajuns să tot stau întins şi să te las să-ţi faci de cap. Începând de azi vei fi soţia mea şi vei onora partea aceea din jurămintele de căsătorie, care zice „să te supui”. Mă înţelegi?

— Poate, zise ea, dar privirea lui o făcu să se răzgândească. Înţeleg pe deplin.

— Bine! Primul ordin este să pleci din pădurile astea

chiar acum. Rămân aici pentru că intenţionez să aflu mai multe despre cine e şeful lui Revis. Şi când voi fi gata o să mă întorc la tine şi la ferma noastră, dar nu înainte. E clar?

— Da, zise ea gânditoare. Revis nu jefuieşte de unul singur?

— Altcineva îi conduce. Revis nu e decât un hoţ de doi bani, nu îndeajuns de deştept încât să organizeze afacerea. Dar el ştie identitatea şefului lui şi vreau informaţia asta. Eşti gata să pleci?

— Aş vrea să ştiu şi eu cine face lucrurile astea îngrozitoare.

— Bine, zise el răbdător. O să-ţi spun când ajung acasă. Fluieră. Bud şi Cal or să te ducă acasă.

— Revis n-o să le simtă lipsa?

— Am nişte planuri. Se uită la ea. Şi nu intenţionez să-ţi spun niciunul. Tot ce vreau este ca în următoarele luni să te ştiu în siguranţă. Nu am nevoie şi nu vreau să te amesteci în aşa ceva. O să lichidez banda asta de hoţi odată pentru totdeauna.

— Singur? întrebă ea, înspăimântată.

— Şi tu plănuiai să ai grijă de Revis şi de mine singură. Credeai că Revis o să-ţi facă cu mâna când te vei hotărî să pleci? Vocea i se îmblânzi. Uite-i pe băieţi. Acum dă-mi un

pupic de „la revedere”.

— Nu-mi place asta, murmură ea când el o trase în braţe. Nu vei avea nevoie de ajutor?

— Taci, Leah.

Nu mai scoase alt cuvânt, pentru că gura lui i-o pecetluise pe a ei.

Leah se dărui cu totul sărutului lui, pierzându-şi toate gândurile despre Revis şi şeful lui.

Când Wesley se dezlipi de ea, o văzu privindu-l şi ştiu că îl iubeşte. De fapt, îl iubise mereu. Îi făcuse lucruri îngrozitoare şi poate că ar fi trebuit să îl urască, dar nu era aşa.

— Pentru ce privirea asta? îi zâmbi. Dacă nu aş fi atât de preocupat să te scot de aici, te-aş duce înapoi în baracă.

Se sprijini de el, ceea ce-l făcu să se încrunte uimit.

Îi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— Nu cred că am observat vreodată cât de frumoasă eşti. Chiar şi după atâtea zile de nesomn eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o vreodată, Leah. Făcu o pauză. Mulţumesc pentru ce ai făcut, pentru că te-ai vârât în ghearele lui Revis ca să mă salvezi pe mine. A fost... drăguţ din partea ta.

Când se îndepărtă de el, se gândi că s-ar putea să

înceapă din nou să plângă.

— Te voi vedea la Sweetbriar? şopti ea.

Oftând, o sărută adânc din nou.

— N-o s-o lungesc când ştiu că mă aştepţi. Acum dispari. O întoarse şi o plesni cu palma peste fund.

O oră mai târziu, Leah se afla la jumătatea drumului muntos, cu Bud în faţă, Cal în spate – şi începuse deja să facă planuri.

Odată eliberată din braţele lui Wesley, fusese în stare să gândească mai limpede. Dacă mergea înainte către Sweetbriar, după cum îi spusese el să facă, s-ar putea să aibă probleme judiciare. Singura ei speranţă era să găsească pe cineva care s-o ascundă şi pe cine o să roage? Pe Kimberly? Pe Justin?

Şi, apropo de Kimberly, oare Wesley nu se va întoarce s-o caute, când Leah nu va mai fi acolo să-i aducă aminte că încă mai e vie? Noaptea, când va fi singur, oare îşi va aduce aminte de faţa de blondă drăguţă a lui Kim, în loc de cea plânsă a lui Leah? Abia acum a observat că Leah e drăguţă, dar oare îşi va aduce aminte?

Coborând muntele, Leah se gândea. Poate că dacă ar petrece mai mult timp cu Wesley, ar iubi-o din ce în ce mai mult. Nu a zis adineauri că o place? Şi nu va avea nevoie

de ajutor cu Revis? Cum va afla toate informaţiile pe care le vrea? Şi de asemenea, Wesley zicea că are de plătit o datorie, dar oare Leah nu trebuia să se răzbune pe Revis că a făcut-o părtaşă la crimele lui?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigură că ar trebui să se întoarcă şi să-l ajute pe Wesley.

Dar mai întâi va trebui să scape de Bud şi de Cal. În timp ce mergeau începu să caute o ascunzătoare, un loc unde să petreacă singură noaptea, în pădurea mare şi singuratică. Se cutremură.

— Ai vrea să te odihneşti? întrebă Bud din spatele ei.

— Oh, nu, zise ea dulce, zâmbindu-i uriaşului. Sunt bine. „Wesley”, se gândi ea, „merită efortul de a umbla singură prin pădure”.

Capitolul 21

Pentru Leah a fost mai greu decât şi-a imaginat să scape de băieţi, iar să se ascundă de ei, şi mai dificil. Practic, se băgase pe sub frunze şi tufişuri, apoi îşi ţinuse răsuflarea când Bud şi Cal trecură pe lângă ea. După ce discutară încet, se despărţiră şi unul o luă spre nord, celălalt spre sud. Leah nu se mişcă, ci rămase în poziţia ei ghemuită, până îi amorţiră picioarele.

La apusul soarelui, tinerii se întoarseră şi inspectară cu atenţie terenul. Parcă ştiau că era aproape de ei şi voiau să îi ofere timp să iasă din ascunzătoare. Dar Leah aşteptă până se înnoptă, înainte de a ieşi din tufişuri. Bud şi Cal nu se vedeau nicăieri când începu să coboare muntele.

Fiecare zgomot o făcea să tresară şi numai după câţiva metri îi înţepenise spinarea de frică. Numai după câteva ore de agitaţie simţi că era cineva lângă ea.

— Revist exclamă, apoi rămase nemişcată. Bud şi Cal! zise apoi, oftând. Ştiu că sunteţi acolo, aşa că puteţi ieşi.

De parcă ar fi făcut parte din pădure, tinerii apărură imediat lângă ea.

Poate că ar fi trebuit să se simtă prinsă cu mâţa-n sac, dar, deodată, parcă era mai în siguranţă şi, de fapt, era

bucuroasă să-i vadă. Se uită la ei zâmbind.

— Acum ce-o să se-ntâmple? Mă căraţi tot muntele ţipând? Vă previn, o să ţip. Şi-o să vă şi lovesc, adăugă ea, după ce se mai gândi puţin.

Bărbaţii păreau uimiţi de ea.

— De ce vrei să te întorci la Revis? Soţul tău te vrea în siguranţă.

— Şi cine va avea grijă ca Wesley să fie în siguranţă dacă voi plecaţi? şi Revis o va răni pe Verity, pentru că nu e nimeni să o protejeze şi probabil că o să-l bată pe Abe pentru că am fugit.

— Îţi pasă de fratele tău? întrebă Cal.

— Poate. Nu sunt sigură. Ştiu doar că nu pot să fug şi să-l las pe Wesley să se ocupe singur de Revis. Mă veţi ajuta?

Bud îl privi pe Cal.

Leah se uită la ei şi la felul în care comunicau în tăcere. Abe a zis că sunt fraţi cu Revis, dar acum se întreba oare cât de apropiaţi sunt.

— Participă vreunul din voi cu Revis la jafuri?

— Nu, zise Bud.

— Atunci de ce...? De ce staţi cu el?

— Ne plăteşte pentru lemne de foc, pentru diferite treburi şi pentru că supraveghem baraca să nu se apropie

nimeni.

Leah deveni supărător de curioasă.

— Vă plăteşte bine?

— Am cumpărat pământ în oraşul de la poalele muntelui. Vom fi fermieri.

— În oraşul...? adică în Sweetbriar-ul lui Wesley? Cât de mult pământ aveţi?

Se uitară unul la altul.

— Acum să tot fie vreo 8562 de acri.

— Mii? şopti Leah. Voi doi aveţi mii de acri de pământ?

— Wesley ştie pământul nostru şi zice că e bun. Zice că ne va ajuta să construim o casă şi ne va ajuta să cumpărăm seminţe şi unelte.

Leah nu se putu abţine să nu râdă. După cum spunea Abe, băieţii erau proşti, dar adevărul era că erau destul de deştepţi cât să se îmbogăţească.

— Când aveţi de gând să-l părăsiţi pe Revis?

— Îi datorăm ceva. Ne-a ajutat când eram copii, zise Cal. Dar mai avem puţin şi ne plătim datoria. Vom pleca în curând.

— Şi acum aveţi un nou protector. Wesley vă va ajuta cât veţi avea nevoie. Şi dacă mă veţi ajuta şi pe mine acum, voi... Nu îi venea în minte cu ce ar putea încheia o

afacere cu ei. Cât vă construiţi casa şi gospodăria, eu că voi pregăti mesele.

Pentru prima dată, îi văzu pe bărbaţi zâmbind la lumina lunii şi păreau şi mai tineri. Mărimea lor îi făcea înfricoşători şi presupunea că erau obişnuiţi cu priviri şi remarci odioase, dar ea începuse foarte repede să ţină la ei.

— În drum, zise ea, am văzut căpşuni sălbatice. Aţi mâncat vreodată plăcintă de căpşuni, rumenită pe deasupra, cu găurele mici în care musteşte sucul de la fructe? Sau poate v-ar plăcea ceva ce se cheamă pui umplut cu...

Bud îi tăie vorba.

— Ce vrei să facem?

— Nu omorâm oameni, interveni Cal.

— Nu! N-am vrut să zic că... îşi dădu seama că o tachinează. Revis vă cunoaşte într-adevăr aşa cum sunteţi?

Chipul lui Cal se înăspri.

— Revis crede că suntem ai lui, la fel cum a crezut şi maică-sa, dar Revis nu ne tratează ca pe nişte sclavi. Îl facem să plătească pentru munca noastră. Nu ar trebui să te întorci la el.

Ea voia să le explice cum stăteau lucrurile.

— Cal, zise ea încet, dacă Bud ar fi în pericol, ţi-ai risca siguranţa personală ca să-l ajuţi, sau te-ai ascunde?

— Aş muri pentru fratele meu, zise Cal, şi el pentru mine. Te vom ajuta.

— Te vom duce înapoi la Revis şi când se va întoarce bărbatul tău...

— Întoarce! Unde s-a dus? Ce-are de gând să facă?

— Nu ne-a spus. A spus doar că o să se întoarcă în două zile. Poţi să stai până atunci în baraca lui Revis sau te vom ascunde în pădure.

— O să mă întorc la Revis. Cel puţin acolo pot să o ajut pe Verity şi să am grijă să-i hrănesc pe toţi.

Bud îşi privi picioarele.

— Poate că ar trebui să aşteptăm până dimineaţă, când o să se lumineze.

— Dar aş vrea să mă întorc, în caz că Wesley... Se opri. Presupun că nu putem culege căpşuni noaptea, nu?

— Nu, zise Bud zâmbind.

— Ce-aţi mâncat voi, băieţi, până să creşteţi mari?

— Porcării, zise Cal, întristat. Farfurii pline cu lături.

Leah încercă să nu pufnească în râs văzându-l atât de supărat. Poate că într-o zi vor putea veni în vizită la

plantaţia *Stanford*, să vadă cantitatea şi varietatea de mâncăruri de acolo. Şi apoi, poate că le-ar plăcea s-o întâlnească pe nepoata tânără şi drăguţă a lui Clay Armstrong.

Se aşeză pe jos.

— Cred că am putea dormi puţin. Fără alte cuvinte, se ghemui într-o groapă de pământ şi se culcă. Faptul că avea gardieni cât jumătatea muntelui, o făcea să se simtă în siguranţă.

Leah tocmai terminase de pus pe masă ultimul fel de mâncare, în mica baracă, dar ezita să-i cheme pe bărbaţi la masă. Wesley tocmai venise şi soarele făcea să îi lucească pantalonii de piele, în timp ce discuta serios cu Revis. Leah putea observa tensiunea care-l cuprinsese pe bărbatul scund şi crud; umerii lui Revis erau încordaţi de parcă ar fi putut exploda în orice moment.

De câteva zile, Leah a stat numai pe lângă Bud şi Cal. Era uimită de cât de mult i se amplifica ura faţă de Revis. Îl vedea iar şi iar cum îl omora pe colonist şi o împuşca pe femeie. A încercat o dată să se mai imbtânzească, căutând să se autoconvingă că a făcut-o pentru că o iubea prea mult, dar Leah ştia că i-a omorât pe călători pentru că nu putea suporta să fie refuzat.

Cu cât stătea mai aproape de băieţi, cu atât Leah începu să-i placă mai mult. Tăceau când Abe vorbea cu şi despre ei, de parcă ar fi avut inteligenţa unor fluturaşi. Îl surprinse de câteva ori pe Bud că îl priveşte ironic.

Revis aduse în tabără câteva ouă proaspete şi smântână, iar Leah făcu o plăcintă rumenită cu zahăr ars. Dar înainte de a le da voie lui Bud şi Cal să ia câte o porţie, îi făcu să spună ce ştiu despre Wes. Ştiau doar că Wes pretindea că e omul lui Dancer şi că ar lucra pentru Revis.

— Sunt sigură că Revis îl va întâmpina cu braţele deschise, l-ar plăcea să-şi împartă sarcinile, zise Leah dezgustată.

Acum Wesley era afară, explicându-i ceva lui Revis, şi lui Leah i se uscă gâtul, anticipând cât de furios va fi pe ea. Poate că ar fi trebuit să i se supună şi să se ducă în Sweetbriar, dar apoi se răzgândi. Nici Kimberly Shaw, nici altă femeie nu va mai pune mâna pe el.

— Abe, zise Leah, când îl văzu pe fratele ei, mergând către Wesley. Abe i-ar putea spune lui Revis cine era Wesley. Aproape că ajunsese la uşă, când îl auzi pe Abe spunând:

— Cine-i ăsta, domnu Revis?

Rezemându-se de uşă, Leah oftă uşurată şi zâmbi.

Pe undeva, Wesley avusese grijă de Abe. Ce Dumnezeu i-o fi promis Wesley lui Abe, de l-a făcut să se întoarcă împotriva mult adoratului domn Revis?

Acum, singura problemă nerezolvată era Leah. Îşi netezi părul, rochia şi încercă să se îmbărbăteze. Spera că nu va fi prea surprins s-o vadă.

Stătea aplecată deasupra focului, când el intră în baracă.

— Şi bucăţica asta drăguţă cine e, Revis? întrebă Wesley. Am auzit că ai tot confortul aici sus, dar de asta n-am ştiut.

Încet, Leah se întoarse. Nu se citea niciun fel de surprindere pe figura lui, dar ochii îi aruncau flăcări.

— Leah e a mea, zise Revis cu voce dură. Nu o împart şi nu se pune problema cui aparţine.

Wesley, zâmbind încet, păşi mai aproape de Leah. Numai ea putea să-i vadă chipul şi ceea ce văzu o determină să facă un pas înapoi. Îi era frică de furia lui.

— West... începu ea.

O luă pe după talie, trăgând-o către el.

— Ai grijă drăguţă doamnă, eşti pe punctul de a intra în foc. Numele meu e Wesley Armstrong, al tău care e? Ochii lui o avertizau şi o ameninţau în acelaşi timp.

Pe după umărul lui, văzu cum chipul negricios al lui Revis se înnegreşte şi mai mult. Asta era ceva la care nu se gândise. Dacă îi arăta lui Revis că îl preferă pe Wesley, oare nu cumva Revis va înfige un cuţit în coastele soţului ei?

— La mâna de pe mine, hoţ nenorocit, zise ea tare şi urmări confuzia din ochii lui Wesley. Niciunul de teapa ta n-o să mă atingă vreodată. Profitând de zăpăceala lui Wes, se îndepărtă de lângă el.

Wes începu să-şi revină.

— Cred că aş vrea s-o am pe mititica asta, Revis, zise el şmechereşte. Poate că putem face o afacere.

— Leah e a mea, repetă Revis, clănţănind din dinţi.

— Poate că doamna ar trebui să aleagă. Wes zâmbi apropiindu-se de ea, plin de încredere în sine. Poate că tu ai necazuri cu femeile, dar eu nu am. Vino încoace, fetişcano.

— Fetişcană! zise Leah, rămânând cu gura căscată. L-o fi iubind ea, dar treaba asta cu fetişcana era prea mult. În dreapta ei era o farfurie cu unt, în care tocmai mesteca. Cu un zâmbet de pisicuţă pe buze, ridică încet castronul şi cu o mişcare rapidă, aruncă conţinutul în figura zâmbitoare a lui Wesley. În timp ce el rămăsese înţepenit,

ştergându-şi untul de pe faţă, Leah se întoarse la Bud şi Cal. Cocoşul ăsta umflat în pene e la fel ca celălalt. Dacă se apropie prea mult de mine, o să vă servesc la micul dejun numai slănină râncedă.

Îl văzu cu colţul ochiului pe Revis cum rânjeşte satisfăcut, se întoarse pe călcâie şi ieşi din baracă. Acum mai trebuia doar să se confrunte cu furia lui Wesley.

— Într-adevăr, fetişcană, izbucni ea, înainte de a dispărea din zona lui Wesley.

Înainte de a ieşi din baracă să se spele, nu-i mai zise nimic lui Leah, dar privirea de pe chipul lui, o făcu să ofteze din greu.

— Crezi că o să te bată? şopti Bud.

— L-ai lăsa? întrebă ea uimită.

— Ai fost rea cu el, răspunse Cal.

— Taci şi mănâncă, zise ea şi abia apoi îşi dădu seama că râdeau de ea. Sper că vă daţi seama că am aruncat în el cu pâinea voastră de secară. Data viitoare poate că va fi plăcinta de mere pregătită pentru cină.

— N-o să-l lăsăm să te bată! spuseră Bud şi Cal, cu ochii mari, apoi îi zâmbiră. Eşti într-adevăr o femeie extraordinară, Leah.

— Sper că Wesley e de acord cu voi, zise ea greoi,

înainte de a se întoarce către foc.

Când soarele începu să apună, şi Leah încărcă încă o dată masa cu mâncăruri, Wesley intră în baracă. Nu ştia dacă se uita la ea, pentru că îi era frică să se întoarcă în direcţia lui. Ştia că nu va înţelege de ce l-a refuzat. Fără îndoială că se gândise că ar fi putut s-o protejeze mai bine dacă ar fi fost femeia lui.

Jucându-şi rolul în continuare, ieşi complet din raza lui, pentru a pune mâncarea pe masă. Simţea şi ochii lui Wesley şi ai lui Revis aţintiţi asupra ei.

— Deci ştii de căruţa asta bogată? îi spuse Revis lui Wes. Te-a trimis Dancer să te ocupi de treaba asta?

Wes privi prin cameră, la Bud, Cal, Abe, Verity şi Leah.

— Poate că ar trebui să vorbim mai târziu.

Revis zâmbi pe sub mustaţă.

— Bud şi Cal sunt fraţii mei. Abe nu ar vorbi, nu Abe?

— Nu, domnu Revis, zise Abe cu gura plină. Secretele sunt în siguranţă la mine.

— Iar Verity e mult prea înfricoşată ca să spună ceva, continuă Revis.

— Şi drăguţa? întrebă Wesley.

— Ea e a mea şi nu poate pleca, zise Revis cu voce dură. Acum spune-mi ce ai fost trimis să-mi zici.

În timp ce Leah servea mâncarea, Wesley desfăcu un plan de atac asupra câtorva căruţe care păreau că transportă călători, dar de fapt transportau aur.

— Dancer cunoaşte întotdeauna chestiile astea, zise Revis, rezemându-se de spătarul scaunului şi aprinzându-şi o ţigară subţire. Spune-mi ce mai face? Părea în formă ultima oară când l-am văzut.

— Îl ştii pe Dancer, zise Wes. E sănătos ca întotdeauna. Mi-a povestit de ultima oară când v-aţi întâlnit la el acasă.

— Mda, la petrecere.

— Părea supărat în legătură cu tine şi cu tânăra.

Revis zâmbi.

— Fiica lui, de fapt. Nu ţi-a spus că tânăra care era atât de atrasă de mine, era frumoasa lui fiică?

Zâmbi şi Wesley.

— Dancer a omis să menţioneze acest mic detaliu. Acum, dacă mă scuzaţi, cred că o să mă duc pe munte, către lacul acela pe care l-am văzut, să fac o baie.

Se opri în faţa lui Leah şi o mângâie cu degetul pe obraz.

— Poate că tu, drăguţă doamnă, ai vrea să mă însoţeşti.

Ea îi arătă cel mai dulce zâmbet.

— Va trebui într-adevăr să fac o baie, acum că m-ai

atins, dar nu cu tine. Nu mi-aş mai atinge scopul, nu?

Se simţi puţin vinovată de felul în care o privi Wesley şi de felul în care îi căzu mâna, de parcă ar fi fost ceva ce nu mai merita atins. Plecând, în baracă se aşternu tăcerea, cu excepţia unui chicotit al lui Revis.

Mai târziu, mai rămaseră în baracă numai Bud şi Cal, încă mâncând la masă.

Leah îşi revizui atitudinea.

— Mă duc la Wesley. Aveţi voi grijă să nu se apropie Revis de noi?

Bud se uită în farfurie.

— Ce-avem mâine seară la cină?

— Şi voi mă şantajaţi? Le zâmbi. Dacă faceţi treabă bună în noaptea asta, o să vă arăt ce pot să fac cu porumbeii aceia pe care i-aţi adus. Ezitând puţin, îi sărută pe fiecare pe frunte. Noapte bună, prinţii mei încântători.

Spunând asta, ieşi pe uşă şi o luă la fugă prin pădurea întunecată, către baraca unde stătuse Wesley. Acolo, deasupra, era un mic lac. Tot timpul cât merse, încercă să se gândească la ceva care să-i mai potolească mânia.

Rămase un moment pe o colină, privind în jos către lac, la trupul lung al lui Wesley, care înota leneş. Lumina lunii îi făcea pielea negricioasă să strălucească.

Nu va fi atât de greu cum crezuse ea. Tuşi de câteva ori ca să-i atragă atenţia şi când se convinse că o privea, începu să-şi descheie încet nasturii de la rochie. Rochia pătată căzu încet pe lângă ea şi nu rămase decât cu o cămaşă semitransparentă.

Merse spre el; Wes călca apa, privind-o, iar materialul i se unduia pe lângă coapse la fiecare pas şi când ajunse la baza unui copac înalt, se opri. Privindu-l în ochi, îşi scoase cămaşa şi o lăsă să cadă.

Ultimele haine cu care mai era îmbrăcată erau o pereche de pantalonaşi, atât de subţiri încât nu mai lăsau loc imaginaţiei, şi un furou mic de mătase.

Când Leah era copil, pentru a scăpa de bătăile tatălui ei, învăţase să fie foarte bună la căţăratul în copaci şi acum, cu agilitate, se urcă pe o creangă solidă situată deasupra lacului. Balansându-se, merse pe ea. Apoi, uitându-se în jos la Wesley, îşi scoase furoul şi îi dădu drumul pe pământ, lăsându-şi sânii plini, liberi în lumina lunii. Apoi îşi scoase şi pantalonaşii şi le dădu drumul jos.

Goală, nu se uită la soţul ei, dar merse foarte calmă până în capătul crengii, se balansă un moment, apoi făcu o săritură perfectă în apa rece, la niciun metru de el. Când ieşi la suprafaţă, el o prinse de braţ.

— Dumnezeule, femeie, zise el respirând greu, dar ştii cum să atragi atenţia unui bărbat.

Fără alt cuvânt, o scoase din apă mai mult târând-o, pentru că picioarele-i pluteau în spate şi o duse la mal.

— Leah, şopti el şi o luă în braţe, iar trupurile lor ude arătau de parcă ar fi fost unul singur.

Cu ambele mâini pe faţa ei, o sărută înfometat, iar Leah îl luă cu mâinile de gât, ştiind că momentul ăsta merita toată furia lui.

Mâinile lui îi mângâiau spatele ud, jucându-se cu cârlionţii părului ei, în timp ce buzele îi mângâiau chipul, sărutându-i genele şi obrajii.

Brusc, o împinse.

— Ia stai, lasă-mă să te privesc.

Chipul lui Leah se coloră. Poate că n-o să-i placă.

O luă de mâini, îi îndepărtă braţele de trup, iar ochii lui îi cercetară trupul.

— Când vom ajunge acasă, vreau să stai în casa mea exact cum eşti acum. Nu te voi lăsa niciodată îmbrăcată.

— Oh, Wesley, zise ea chicotind ca o fetiţă. Iarna o să îngheţ.

— Nu dacă te voi încălzi eu, zise el şi o trase aproape, începând să o sărute pe gât.

Leah se cutremură; îi alergau fiori pe şira spinării şi de la genunchi în jos. Mişcarea îl făcu pe Wes să o tragă mai aproape şi când o sărută din nou, simţi cum ia foc şi se lipi de el.

Zâmbind blând şi seducător, Wesley o întinse pe pământ, dar când Leah atinse iarba, Wes o roti deasupra lui.

— Pielea asta a ta nu ar trebui să atingă pământul. Mângâie-mă, frumoasa mea soţie. Spunând asta, o ridică şi o aşeză pe bărbăţia lui.

Oftând, Leah începu să se mişte deasupra lui, ondulându-se în ritmul delicios impus de propriul ei trup. Wesley îi cuprinse coapsele cu mâinile lui puternice şi o ajută să se mişte. Şi când simţi că trupul ei ajunge la acel crescendo, ea se lăsă pe o parte, îi înconjură gâtul cu mâinile, trăgându-l şi mai aproape, în timp ce mişcările lui puternice o făceau să se simtă de parcă era să se înece.

— Wesley, strigă ea, în timp ce trupul ei tresărea convulsiv peste al lui.

El o ţinea atât de strâns în braţe, încât simţea că se va rupe.

Apoi, o împinse brusc.

— Ţi-ai cam schimbat dispoziţia. Eşti sigură că nu ai

prefera să fii cu amantul în locul soţului?

Oftând adânc, Leah se roti mai încolo.

— De ce oare bărbaţii sunt atât de agreabili când membrul le stă sculat şi atât de dezagreabili alteori?

Wesley scoase un sunet, pe jumătate amuzat, pe jumătate şocat.

— Unde vrei să ajungi? Înapoi la Revis? El cum e când îi stă membrul sculat? Se opri, pentru că Leah se întoarse să-l privească şi, deoarece încă nu era obişnuit cu frumosul ei trup gol, nu mai putu decât să înghită în sec.

— Doar pentru că sunt o Simmons şi tu eşti lordul Stanford nu înseamnă că sar în patul fiecărui bărbat care mă vrea şi dacă mai insinuezi vreodată că m-am culcat cu Revis, nu o să mai vorbesc cu tine niciodată. Sau n-o să te mai las să faci dragoste cu mine. E clar?

El se ridică luând-o pe după umeri, exact când ea îşi aduna hainele de pe mal.

— Îmi pare rău, Leah, cred că am fost furios din cauza zilei de azi. Mi-au spus băieţii că te-ai ţinut departe de Revis. Dar de ce dracu m-ai refuzat azi-dimineaţă? Dacă Revis ar fi ştiut că eşti a mea s-ar fi gândit de două ori înainte să pună mâna pe tine. Acum nu te mai pot proteja, cel puţin nu pe faţă. Ne va costa mult faptul că ai aruncat

în mina cuterciul ăla.

— Ştiam că nu ai înţelege, zise ea greoi. L-am refuzat pe Revis pentru că este hoţ, iar eu sunt femeie măritată, deci cum ar părea ca tu, alt hoţ, să vii şi eu să-ţi cad în braţe? N-ar fi suspicios?

— Ei bine, păi sunt... zise Wesley.

— Eşti ce? întrebă ea. Soţul meu? Doar nu vrei ca Revis să ştie asta, nu?

— Nu, adică sunt... arăt mai bine decât Revis şi ar fi fost normal ca tu să mă vrei pe mine şi nu pe el.

— Oh, Wesley, exclamă ea, începând să râdă.

— Nu crezi? Era indignat.

Încă râzând, ea îl luă în braţe.

— Da, cred. Sincer, cred că eşti cel mai bine bărbat din câţi am văzut.

El se îndepărtă puţin.

— Mai bine decât Revis?

— Mult mai bine.

— Şi decât fratele meu, Travis?

— De departe.

Zâmbi un moment înainte de a o săruta.

Indiferent de cât de dificil era, se depărtă de el.

— Nu putem rămâne. Revis va vrea să ştie unde sunt.

Dacă suntem amândoi plecaţi, va bănui ceva.

— Mă ocup eu de Revis. O să-i spun că bărbatul mai bun câştigă femeia.

— Nu, zise ea plimbându-şi degetul de-a lungul muşchilor de pe pieptul lui. Te rog, nu face asta. Nu îl cunoşti. E diavolul. Într-o noapte când vei dormi, va înfige un pumnal în tine. Te rog, îl imploră ea.

Încruntându-se puţin, el îi mângâie obrazul.

— Ce s-a întâmplat cu pisicuţa care scotea ghearele la mine pe drum? Unde e femeia care s-a jurat să nu-mi dea nimic, decât dacă iau cu forţa?

Ea se trase de lângă el. Ultimul lucru pe care-l voia era să-i spună că-l iubeşte. Când şi dacă vor pleca de pe vârful ăsta de munte şi o va abandona, voia să-i mai rămână puţină mândrie. Şi când va pleca, voia să fie în stare să-i spună că nu-i pasă, că el i-a dat câteva ore de plăcere şi că asta era tot ce voia.

Se răsuci către el.

— Dintre voi doi, tu eşti mai sigur. Dacă aş fi rămas cu Revis s-ar fi putut să sfârşesc ca Verity şi apoi, ai spus că tu, cu banii tăi, ai putea să mă salvezi de acuzaţiile că aş fi o criminală.

— Asta e tot ce însemn pentru tine Leah? întrebă el

încet. Sunt o persoană cu bani, care poate fi folositoare?

Ea încercă să nu i se observe tremurul vocii. Ce putea spune? Că dacă i se întâmplă ceva, o să cadă jos, să moară?

— Ne-am căsătorit pentru că ai crezut că aşa trebuie. Eram aproape inconştientă. Am vrut să desfacem căsătoria, dar ai refuzat, aşa că, legal, încă mai avem ceva în comun şi pentru că fratele meu te-a împuşcat, am intrat în banda lui Revis ca să te protejez. După ce toate astea se vor sfârşi, cred că obligaţiile mele faţă de tine sunt terminate.

— Obligaţiile? zise el. Şi cu asta ce e? Ochii îi cercetau trupul gol.

Ea zâmbi obraznic.

— Nouă, femeilor Simmons, ne place câte un număr mic cu un bărbat Chipeş. Nu m-aş culca cu Revis, deoarece cred că e un bărbat căruia îi place durerea.

Se îndepărtă de ea.

— Dumnezeule, dar eşti o femeie cu sânge rece, Leah. Cred că ar trebui să mă simt privilegiat, pentru că nu m-ai lăsat să sângerez de moarte după ce fratele tău m-a împuşcat.

Nu îi răspunse, pentru că se concentra să nu plângă. Cât

de mult voia să-i spună că-l iubeşte şi să-l audă că-i spune acelaşi lucru. Dar dacă îi spunea, probabil că nu ar face decât să râdă de ea şi să i se pară normal ca o femeie din clasa ei socială să iubească pe cineva din societatea înaltă. Nu, era mai bine ca, dacă tot îşi va pierde inima, măcar să-şi păstreze mândria.

— Trebuie să plec acum, zise ea, întorcându-se şi începând să se îmbrace.

— Da, du-te, zise el şi se îndepărtă.

Atunci, Leah începu să plângă încet. Puntea fragilă dintre ei se distrusese.

Capitolul 22

Leah nu dormi prea mult în noaptea aceea, ci plânse, o îmbrăţişă pe Verity şi se simţi mizerabil, în general. Îşi dorea din tot sufletul să nu-l fi întâlnit pe Wesley Stanford. Dacă ar fi ascultat-o pe sora ei şi nu s-ar fi dus după el în noaptea aceea, în tavernă, să sară pe el ca un animal flămând, acum nu ar fi fost în mijlocul unei bande de hoţi. Şi nu ar fi sărit din copaci, fără haine pe ea, să se facă de râs. Sau să petreacă ore întregi în braţele bărbatului pe care-l iubea.

— Fir-ar al dracului! zise ea tare şi aruncă păturile la o parte, ridicându-se de lângă Verity. E timpul să te scoli, continuă ea. Şi azi ai să mă ajuţi la gătit. Poate că munca ar ajuta-o pe Verity să îşi recapete puţin din respectul faţă de sine.

În timp ce găteau micul dejun, în baracă intră Wesley, dar fără să vorbească cu ea. De fapt era atât de rece, încât aerul părea îngheţat.

— Doriţi micul dejun, domnule Armstrong, întrebă ea.

— Nu de la tine, zise Wesley, printre dinţi, tocmai când Revis intra în baracă.

Leah observă cum chipul oacheş al lui Revis se încruntă

şi ştiu că nu înţelege atitudinea lui Wes.

— Ăsta nu e aşa deştept ca tine, Revis, zise Leah batjocoritoare, punând un platou cu şuncă pe masă. A crezut că trebuie să mă mai întrebe o dată, pentru că nu a acceptat un refuz. Micul dejun e gata!

În timp ce mâncau, Leah îl văzu de două ori pe Revis cum se uită la Wesley şi pentru a-i distrage atenţia se aplecă peste umărul lui pentru a aşeza farfuriile pe masă. Probabil că Revis nu putea suferi ca altcineva să pătrundă pe teritoriul lui şi l-ar urî şi mai mult pe Wesley dacă s-ar gândi că noul venit a reuşit acolo unde el a dat greş.

— Când începem treaba aia a ta, Armstrong? întrebă Revis.

— Mâine dimineaţă. Sunt de coborât vreo patru mile de munte până acolo.

— Şi de unde eşti aşa de sigur cât de repede călătoresc?

— Am căile mele, a fost tot ce a răspuns Wesley.

Era târziu, când Leah şi Verity spălau vasele, iar Abe veni către sora lui.

— V-aţi certat ca doi îndrăgostiţi? îi şopti la ureche.

— Revis cu mine? întrebă ea, prefăcându-se că nu înţelege.

— Tu cu tipul ăla, Stanford. Toată dimineaţa, aruncaţi

scântei din ochi, unul la celălalt.

— Dar nu m-am uitat niciodată la el, protestă ea.

— Nu când se uita el la tine. Şi se uita din minut în minut. Leah, voi veţi strica totul. N-o să fiu niciodată respectabil dacă voi veţi fi omorâţi. Şi Revis o să vă omoare pe amândoi când o să afle că îl luaţi de prost.

— Ce ţi-a promis Wesley dacă îl ajuţi?

— Nu e treaba ta! Eu şi cu el avem o afacere. Imediat ce află cine e Dancer, plecăm. Toţi. Cam asta e, dacă o să te mai aibă. Trebe să ai grijă de tine, Leah. N-o să mai pupi vreodată un soţ ca ăsta.

— Credeam că-i urăşti pe cei din familia Stanford.

Îi rânji şţirb.

— Nu urăsc pe nimeni care îmi promite că îşi împarte banii cu mine. Se aplecă, apropiindu-se. Crezi că minte, nu? O să facă ce-a zis, nu?

— Da, sunt sigură.

După-amiază târziu, Wesley încă nu apăruse şi când Leah avu puţin timp, îl întrebă pe Cal unde era. După ce Cal i-a spus unde se dusese, îl rugă din nou să-l ţină deoparte pe Revis. Urcă dealul cu un sac de mâncare, acolo unde Wesley tăia lemne.

Rămase un moment privindu-l, uitându-se la transpiraţia

ce îi lucea pe spatele musculos şi simţi cum îi transpiră şi ei palmele. Dar îi trecu repede, când Wesley se întoarse şi o văzu, cu figura supărată.

— Ţi-am adus ceva de mâncare, zise ea, cu gâtul uscat.

Lăsă încet toporul în jos şi veni către ea.

Făcu instinctiv un pas înapoi.

— N-am de gând să te atac, dacă de asta ţi-e frică.

— Nu mi-e frică. Am venit să-ţi spun ceva. Abe a zis că tu şi cu mine... dimineaţa asta... vreau să zic că, îi era teamă că Revis ar putea să înceapă să bănuiască ceva despre noi.

— Cum ar fi că ne-am tăvălit prin boscheţi, după care ne-am certat?

Ea îl privi un moment, cum se aşază pe un trunchi de copac tăiat.

— Voiai ca Revis să creadă asta?

— Bineînţeles. Altfel de ce aş fi făcut pe furiosul şi înfumuratul?

— Ai făcut pe...? Se aşeză pe pământ, nu departe de piciorul lui. Nu înţeleg nimic.

— Am învăţat şi eu ceva de la fratele meu şi anume că e mai bine să-ţi faci planurile fără femei. Speram, după ce te-ai întors prosteşte în tabăra lui Revis – o privi cu reproş

– că vei face un lucru de bun-simţ şi anume să te prefaci că te-ai îndrăgostit nebuneşte de mine la prima vedere, dar ştiam că era mai mult decât poţi cere unei femei. Mai ales de la tine, Leah. Ai cea mai încâlcită minte pe care am văzut-o vreodată. De câte ori îţi dau ceea ce vrei, te răzgândeşti. Voiai să te măriţi cu mine şi când ne-am căsătorit, te-ai răzgândit.

Ea încercă să se apere, dar el îi făcu semn cu mâna, făcând-o să tacă.

— Am vrut să te ştiu în siguranţă în Sweetbriar şi dacă tot nu te-ai dus acolo, am sperat să pot să te protejez aici. Dar se pare că tu ştii întotdeauna exact cum să faci opusul a ceea ce vreau eu.

— N-aş fi putut să fiu cu tine, când l-am refuzat pe Revis. Ar fi putut să...

— Dacă îmi spui din nou că Revis ne-ar fi omorât, s-ar putea să te strâng de gât, zise el, încercând să se calmeze; crezi că sunt chiar un bărbat de nimic, care are nevoie să se protejeze cu trupul tău dulce şi micuţ? Ţi-am spus că am de gând să te las să controlezi situaţia şi al dracului să fiu dacă nu încerci să controlezi totul şi pe toată lumea. Dacă-ţi spun s-o iei la stânga, o iei la dreapta. Nu-mi ajunge că sunt îngrijorat cu Revis şi cu Dancer,

trebuie să-mi mai fac probleme şi cum o să faci tu pasul următor, deoarece crezi că eşti singura deşteaptă din lume. Cu excepţia lui Revis, adăugă el, cu o privire rănită. Nu se ştie de ce, crezi că Revis ăsta e aşa de deştept, încât m-ar putea omorî, fără ca eu să am habar.

— Nu că ar fi deştept, dar este diavolul însuşi. Tu nu eşti. Eşti bun şi blând şi...

O privea cu capul lăsat pe o parte, uitând să muşte din felia de pâine.

— Noaptea trecută ai spus că sunt cel mai bine bărbat pe care l-ai văzut vreodată şi azi că sunt bun şi blând. Te îndrăgosteşti cumva de mine, Leah?

— Niciodată! exclamă ea, dar înroşindu-se toată.

— Foarte rău, murmură el.

— Ce fel de planuri ai? întrebă ea repede, pentru a-şi ascunde zăpăceala.

— Ca să fiu sincer, Leah, mi-e frică să-ţi spun adevărul. Dacă ţi-aş spune ce vreau să fac, s-ar putea să decizi că e mult prea periculos pentru mine şi să faci invers. Bineînţeles că ţi-aş putea spune contrariul planurilor mele şi apoi, accidental, s-ar putea să sfârşeşti prin a mă ajuta.

— Fir-ai să...! zise ea, ridicându-se.

El îi prinse coapsele cu mâinile şi o trase către el, cu

buzele lângă ale lui.

— Cum de mi-ai spus atâtea vorbe urâte noaptea trecută, când, de fapt, crezi că sunt bun şi blând?

— Cum de crezi ce spun doar când vorbesc de bine şi nu de rău? M-ai ascultat vreodată?

Îi dădu drumul, uitându-se din nou în sacoşa cu mâncare.

— Nu prea, pentru că, drept să-ţi spun, Leah, nu prea te înţeleg. Te arunci şi te strecori în braţele mele şi apoi îmi spui cele mai ale dracului vorbe. Mie mi se pare că dacă nu m-ai fi plăcut cu adevărat, nu ţi-ai scoate hainele atât de des în faţa mea.

Leah rămase fără replică. Se aşeză din nou, încet.

— Ce planuri ai în legătură cu Revis? şopti ea.

— Vreau să-l enervez, răspunse el simplu.

— Şi mă foloseşti pe mine, ca să-l înfurii?

— Aşa intenţionez, dar acum e greu, pentru că mă înfrunţi tot timpul. Mi-e teamă că dacă ajung la o ceartă cu Revis, când îţi voi spune să treci în spatele meu, te-ai arunca între noi, spunând ceva stupid de genul: „Va trebui să mă împuşti pe mine întâi”. Asta îmi dă coşmaruri, Leah. Mă întreb, dacă aş spune: „Intră între noi, Leah”, te-ai aşeza în spatele meu. Deşi nu sunt sigur că asta ar merge.

Dumnezeule, eşti o problemă.

— Deci cum ţi-ai schimbat planurile? întrebă ea şi mai abătută.

— Trebuie să fiu calm. Mi-e frică să-l provoc pe Revis şi să-l înhaţ, pentru că mi-e frică de ceea ce ai putea să faci. Bud şi Cal au încercat să te ia de aici de câteva ori, dar tu te-ai legat ori de Revis, ori de mine, de parcă ar fi trebuit să ne protejezi pe amândoi. Sau poate că numai pe mine de Revis, odată ce crezi că Revis e perfect capabil să te protejeze şi eu nu.

— Nu voiam să... începu ea. Oare am fost chiar aşa de îngrozitoare?

— Mai rău. Ai auzit vreodată de cuvântul „supunere”? Ai învăţat probabil ce înseamnă „a face pe invers”?

Când se uită în sus la el, îl văzu că-i zâmbeşte.

— Poate că aş putea să învăţ.

— Aşa au zis şi Bud şi Cal, dar cred că ai capul de fier şi ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să-ţi risc căpşorul frumos.

— Deci ţi-am dat planurile peste cap şi te-am împiedicat să afli cine e Dancer şi plus că-ţi voi pune viaţa în pericol, pentru că s-ar putea să mă amestec, să te protejez.

— Asta e. Începu să mănânce o bucată de prăjitură cu

piersici. Dar într-adevăr ai făcut ca zilele acestea să fie foarte interesante. Mi-ai aruncat felii de pâine cu unt în faţă, ai venit goală când făceam baie, ai ţipat la mine atât de furioasă, încât ţi s-au umflat cele mai bune părţi ale trupului. Îmi doresc doar să am timp să mă bucur de toate astea, fără să mă îngrijorez de Revis.

Se întoarse ca să-şi ascundă faţa înroşită.

— Deci acum ce-ai de gând să faci?

— Încerc să rezolv. Am încercat să vorbesc cu băieţii să te ia de aici, dar au recunoscut că nu a trebuit decât să pomeneşti ceva de plăcinta cu căpşuni şi au făcut tot ce ai vrut.

Începu să râdă.

— Şi dacă-ţi jur că te voi asculta? Ar ajuta cu ceva?

— Ai jurat în faţa unui preot să mi te supui, dar ţi-a intrat pe o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă.

— Dar asta e important!

— Şi să fii măritată cu mine, nu e? izbucni el.

Nu avea de gând să-i răspundă la asta. Evident că dacă-i spunea că el a fost cel care nu a vrut să se căsătorească, nu ar fi ascultat-o. Sau poate că ar schimba vorba şi cine ştie ce l-ar auzi spunând, sau poate că nu ar face decât să se uite la părţile „bune” ale trupului ei.

— Promit că voi asculta şi mă voi supune. Dacă e un plan bun, adăugă ea.

— Nu e îndeajuns, zise el, lingându-şi degetele. Vreau supunere totală şi niţ mai puţin. Nu-mi pasă dacă tu crezi că planul meu e prost, periculos, sau cine ştie cum. Ori eşti de acord să mă asculţi, ori te las în pădure, legată de un copac.

— N-ai face-o, zise ea, râzând cu jumătate de gură.

Privirea lui era al naibii de serioasă.

— La încearcă-mă.

— N-ai face-o, zise ea, enervată puţin. Îţi jur că-ţi voi asculta ordinele. Acum o să-mi spui?

Wesley încă mai stătea în cumpănă dacă să-i spună, iar ea îşi dădu seama că de fapt voia să fie înduplecat cu sărutări. Leah, cu tot abandonul din noaptea trecută, era timidă cu el. Era şi nu era soţul ei. Era al ei doar cât stăteau ascunşi în pădure.

Îi povesti planul şi ea rămase uimită. Wesley luase legătură cu Justin, cu Oliver Stark şi cu John Hammond, pentru a le cere ajutorul. Sarcina lor era să încarce două căruţe ale lui Wesley cu bunuri de valoare şi Revis trebuia să-i jefuiască.

— Vei fura ce e al tău, zise Leah.

— Mai bine decât cine ştie ce victimă nevinovată. Sper că odată ce Revis va fi convins că sunt într-adevăr hoţ, va avea mai multă încredere în mine.

— Wesley, zise ea, cum de ai ştiut că Dancer are o fată şi cum ai ştiut de casa lui?

— N-am ştiut. Am ghicit. Lui Revis îi place să creadă că este dorit de femei, aşa că i-am satisfăcut vanitatea.

— Nu a fost puţin cam periculos? Să presupunem că şi el te punea la încercare.

— Nu are niciun motiv să mă suspecteze, iar Bud şi Cal au stat cu ochii pe el, aşa că nu a putut să ia legătură cu Dancer. Acum încetează să-ţi mai faci griji şi mai dă-mi un pupic.

Mai târziu, când Leah pregătea aluatul pentru plăcintă, se gândi la discuţia avută cu Wes. Deşi părea sigur de sine, Wes ar putea avea încă nevoie de ajutor. Dar cum oare să-l convingă să o ia cu el?

Revis îi rezolvă problema. La cină spuse că ori va merge şi Leah, ori nu va fi niciun atac.

— Ce dracu să facem cu o nenorocită de femeie? explodă Wesley.

— Nu am încredere în ea. N-o s-o las aici nepăzită. Prea se strecoară prin pădurile astea.

— Ei şi? Las-o să se ducă. Poate că mai sunt şi alte femei în căruţele astea. Poţi să-ţi alegi una de acolo. Cu siguranţă vei găsi una care să te placă mai mult decât asta.

— Pe-asta o vreau, zise Revis, uitându-se la Leah care stătea cu spatele. Ori merge, ori nu va fi niciun atac.

Înainte ca Wesley să poată spune un cuvânt, Leah păşi între ei.

— Sunt deja recunoscută public ca hoaţă, aşa că pot merge din nou. Şi-apoi, poate că îmi voi găsi o rochie nouă.

Abe se uită la ea cu gura căscată, Bud şi Cal continuau să mănânce şi Wes refuza să se uite la ea, în timp ce Revis o studia prin fumul ţigării.

În noaptea aceea, când Leah golea o găleată cu apă murdară, Wes o prinse de talie şi o trase în umbră.

— Mâine, eşti atentă la mine. O să-ţi semnalez unde să stai. Nici să nu te dai jos de pe cal. Nu ar trebui să fie împuşcături, dar dacă sunt şi chiar dacă încarcă cineva vreo armă, te îndrepţi către est şi pleci cât poţi de repede. Mă asculţi, Leah?

Deodată, îi luă capul în mâini şi o îmbrăţişă.

— Îmi doresc să fi fost mai sensibilă decât eşti. Te rog să

nu faci nimic eroic. Sub nicio formă nu vreau să faci nimic nobil. Nu încerca să salvezi viaţa nimănui, sau să conduci jaful, sau să faci vreo tâmpenie, ca de obicei. Rămâi pe calul tău, stai calmă şi fugi dacă e vreun pericol. Mă înţelegi? O să mă asculţi?

— Cuvânt cu cuvânt. Nu voi pune pe nimeni în primejdie.

— Acum, am alt plan. Când călărim, imediat ce intrăm între copaci, vreau să-ţi întorci repede calul şi să pleci. Şşşş, zise el punându-i degetul pe buze. Totul e aranjat. Nu ţi-am spus până acum, pentru că nu ştiam dacă Revis va vrea să vii cu noi sau nu. Justin va avea grijă de tine şi va avea grijă să ajungi în Sweetbriar.

— Dar Revis va şti că e mâna ta, chiar dacă nu vei veni după mine.

— Asta e problema mea, nu a ta, se răsti el. Vreau doar să mă asculţi. Acum ce-ai de gând să faci?

Ea repetă încet instrucţiunile.

— O vei apăra pe Verity? Te rog, nu-l lăsa pe Revis să-i facă vreun rău.

— Dacă mă asculţi, o să am grijă de Verity, chiar dacă va trebui s-o iau în pat cu mine.

Leah pufni.

— Poate că nu va fi necesară o măsură atât de drastică.

— Cred că abia aşteptam să te fac geloasă. Sărută-mă şi apoi du-te la culcare. Vom pleca dimineaţă devreme.

— Da, şopti ea. Da.

Capitolul 23

Se făcu dimineaţă, mult mai repede decât ar fi dorit Leah. Toată noaptea se întorsese de pe o parte pe cealaltă, având sentimentul că va fi în neregulă ceva. Undeva în adâncul sufletului, ştia că azi se va întâmpla ceva îngrozitor.

Prepară, cu ochi grei, sandvişurile cu brânză şi pâine, pe care urmau să le ia cu ei, când vor coborî muntele. Verity era singura care rămânea în urmă.

Wesley apăru din pădure, călărind un armăsar uriaş, urmat de Bud şi de Cal, care aveau cai la fel de mari. Caii nechezau de parcă ar fi fost furioşi, în timp ce stăpânii lor îi controlau cu uşurinţă.

— Să mergem, îi zise Wesley lui Leah, care era călare.

Coborând lungul drum, inima lui Leah bătea din ce în ce mai repede. Orice bărbat care putea omorî doar ca să se asigure că femeia pe care o voia nu va mai fugi, nu s-ar lăsa condus aşa uşor de alt bărbat. Şi Revis nu a spus nimic de intrarea lui Wesley în grup.

Când ajunseră la marginea drumului şi zăriră căruţele, Leah abia mai putea sta în şa. Wesley o privi scurt, parcă avertizând-o, la care Leah dădu scurt din cap, în

cunoştinţă de cauză, dar altfel nu îi mai dădu atenţie.

Revis, Wesley şi Abe, flancaţi de Bud şi de Cal, se apropiară de căruţe, iar Leah rămase în urmă. Îi urmări cum îşi puneau măştile pe figură şi cum îndreptau puştile către cei care mânau căruţele. Îl văzu pe Justin coborând de la locul lui şi din cea de-a doua căruţă veni John Hammond, mergând încet, amândoi cu mâinile sus. Îl putea auzi pe Wesley cum îi dădea ordine lui Justin Stark, să ia bunurile din căruţe.

Era ca o piesă de teatru, în multe privinţe. Cunoştea toţi actorii, totuşi unii dintre ei se prefăceau că nu se cunosc. Făceau lucruri ireale, cum ar fi purtatul măştilor şi faptul că se ameninţau între ei. Poate că ar fi trebuit să guste din plin şarada, dar inima ei îşi pierdea liniştea cu fiecare moment ce trecea.

Ce era în neregulă? Ce era în neregulă?

Revis fluieră încet în direcţia lui Leah şi când se uită la el, îl văzu făcându-i semn să vină mai aproape. Nu se uită la Wes intenţionat. S-ar putea să-i facă semn să nu-l asculte pe Revis şi nu ar fi vrut ca acesta să se întoarcă la Wesley.

Când îşi mână calul, ceva între copaci îi atrase privirea. Probabil că era lumina reflectată de roua de pe frunze. La

început o ignoră, dar stând lângă Revis şi uitându-se la Justin, îşi dădu seama că ceea ce lucea era ţeava unei puşti.

— N-o să scăpaţi, spunea Justin convingător.

Leah abia mai auzea ce se întâmpla în jurul ei. Se întreba dacă era doar un singur trăgător ascuns între copaci. Erau oamenii lui Wesley şi nu îi spusese despre ei, sau erau oamenii lui Revis?

Wesley dădea ordine, John se supunea, iar Justin se certa, în timp ce Leah încerca să se gândească. Pe ascuns, îşi înţepă calul într-o parte, făcându-l să sară. În timp ce părea că încearcă să-l controleze, ochii ei scrutau copacii. Wesley şi Justin păreau îngrijoraţi, dar Revis se uita la ea cu privirea unui vultur. Îi urmărea ochii.

„Sunt oamenii lui”, se gândi Leah. Bărbaţii aceia sunt ai lui Revis.

— Noo, fetiţo, spunea Leah, bătând gâtul calului cu palma şi lăsându-se în faţă. Reflexele puştii luciră printre crengile copacilor.

— Acoperă-mă, îi zise Wesley lui Revis, descălecând.

Revis dădu o dată din cap şi îşi îndreptă pistolul către Justin, în timp ce Wesley şi Bud începură să încarce bunurile pe cai. Abe stătea pe cal, iar ochii îi umblau de jur

împrejur.

„E la fel de nervos ca mine”, se gândi Leah.

După ce încărcară toate bunurile, Leah ştiu că ceea ce avea să se întâmple, va începe în curând.

Revis descălecă.

— Hai să plecăm de-aici, zise Wesley.

— Vreau să văd ce e înăuntrul căruţelor.

— Vrei să spui că nu ai încredere în mine? îl ameninţă Wesley.

— Nu am încredere în nimeni.

Lui Leah i se păru că Revis face o mişcare ciudată în felul în care s-a aşezat între Wesley şi căruţă. Instinctiv, Leah se ridică şi văzu din nou o lucire de armă în copaci.

Fără alt gând, îşi ridică ambele picioare, îşi înfipse călcâiele în burta calului şi porni către Wesley, în acel moment începu zăpăceala completă.

Wesley se rostogoli, lovit de calul lui Leah şi în timp ce se dădea de-a dura prin praf, se auziră trei focuri de armă.

Toate îl nimeriră pe Revis în piept.

Bud apucă de dârlogii calului lui Leah, care aproape că sărise de pe animal.

— Wesley, eşti rănit?

O privi urât, cu masca atârnându-i de gât.

— Nu. Se uită la Justin care era aplecat deasupra lui Revis şi clătină din cap.

Oftând, Wesley se îndreptă către Revis şi-şi aşeză pe genunchi capul bărbatului ce era pe moarte.

— Credeai că eşti deştept, şopti Revis. Credeai că te-am crezut. Ştiam că eşti cel pe care-l vizita ea. L-a întors pe toţi împotriva mea, chiar şi pe propriii mei fraţi. Se opri să tuşească. Pieptul îi era plin de sângele ce curgea din cele trei răni.

— Cine e Dancer? întrebă Wesley. Fă ceva bun în viaţa ta şi spune-mi cine e.

Revis zâmbi uşor.

— Mă gândeam că asta voiai să afli. Închise ochii un moment, apoi îi deschise pentru a se uita de la un chip la celălalt.

— MacAlister, şopti el. Ai auzit vreodată de Devon MacAlister?

— Minţi, zise Wesley.

Revis dădu să vorbească, dar tuşi din nou şi muri în braţele lui Wesley.

Wesley întinse cu blândeţe bărbatul mort pe pământ şi, ridicându-se, privirea i se întâlni cu cea a lui Justin.

— Minţea.

— Da, a fost tot ce a spus Justin, înainte de a se întoarce.

Privirea lui Wes se încrucişă cu a lui Leah şi o luă de mână, conducând-o către copaci.

— Dar cum rămâne cu trăgătorii?

— Sunt sigur că au plecat de mult. Se opri, privind-o în faţă. Mi-ai salvat viaţa. Împuşcăturile acelea erau pentru mine. Mulţumesc.

Auzindu-l cum îi mulţumeşte, Leah se înroşi.

— De data asta nu. Acum suntem amândoi liberi... Putem merge acasă.

Leah se îndepărtă de el, intrând mai adânc în pădure. Acasă însemna Sweetbriar, Kentucky, un loc unde s-ar putea sau nu să fie dată în urmărire ca fiind o criminală. O aşteptă o fermă cu o gospodărie magnifică şi o casă despre care Wesley îi zicea fratelui său că nu suportă să muncească la ea s-o repare pentru cineva ca Leah. Acasă îi aşteptă Kimberly, cu toate farmecele şi drăgălăşeniile ei.

— Ce te frământă? întrebă Wes, cu mâna pe umărul ei.

— Trebuie să mergem chiar acum? adică, n-am putea să mai stăm puţin pe-aici?

— Numai noi doi? Fără Bud şi Cal? Fără Revis sau Abe? Fără Verity?

— Da, doar o zi sau două. Ştiu că vrei să te întorci, dar...

— Dar aş prefera să hălăduiesc prin păduri pentru câteva zile cu nevasta mea cea micuţă şi drăguţă. În clipa asta îţi datorez multe. Nu vrei ceva de la mine, ceva care să fie mai dificil?

Voia atât de multe de la el, dar nu putea spune un cuvânt. Nu prea putea să ceară dragostea, dar ştia că trebuie s-o câştige. În pădure putea fi ea însăşi, dar imediat ce ajungeau în Sweetbriar, va trebui să încerce să merite numele de Stanford.

— Nu, răspunse ea. Tot ce vreau este să stau aici un timp.

Sărutând-o blând, Wesley îi spuse că era bucuros să-i ofere ceea ce voia.

Aranjatul lucrurilor în baracă dură câteva ore. Când Verity auzi de moartea lui Revis, se ridică imediat, fără să mai tremure. Ieşi din baracă escortată de Leah şi se duse către căruţa lui Justin. Părea să nu-i mai fie frică de ceilalţi bărbaţi, cum se temuse Leah. Verity o rugă încet să vadă trupul lui Revis şi când luară cearceaful de pe cadavru, zâmbi şi se îndreptă şi mai mult. Apoi începu să-i povestească lui Justin de nişte rude din Est.

Goliră baraca lui Revis şi împachetară toate lucrurile, cu

excepţia unui sac de mâncare.

— Dacă puteţi, încercaţi să aflaţi cine sunt proprietarii bijuteriilor şi împărţiţi hrana celor ce au nevoie de ea, îi spuse Wesley lui Justin.

În timp ce împachetau bunurile, Justin o luă pe Leah de braţ.

— E bun cu tine? Arăţi altfel.

— Este bun cu mine, zise Leah, oarecum surprinsă. Nu ştiu ce se va întâmpla în Sweetbriar când o va vedea din nou, dar...

— Kim? zise Justin, ridicându-şi capul. Nu ţi-a spus Wes că s-a măritat cu John Hammond acum câteva zile?

— Nu, zise Leah, încercând să-şi recapete răsuflarea. Nu mi-a spus nimeni.

Era întuneric când terminară de încărcat căruţele, gata de plecare. Leah stătea lângă Wesley, luându-şi rămas bun, mai ales de la John. Era foarte fericită când, în sfârşit, plecară.

— Ceva te-a făcut să-ţi recapeţi strălucirea din ochi. Nu a fost Justin, nu? întrebă Wesley cu o sprânceană ridicată.

— Nu, mi-a spus că Kimberly s-a măritat.

— Cred că mie mi-a scăpat. Hai să mergem să vedem care îşi scoate hainele mai repede.

— Şi ce primesc dacă câştig? zise ea râzând.

— Pe mine şi membrul meu masculin.

— Înţeleg, îl întrerupse ea. Ce mai aşteptăm?

Trei zile nu făcură altceva decât dragoste. Nu vorbiră despre ei înşişi sau despre altcineva şi Leah refuza să se gândească la ce o va aşteptă în Sweetbriar.

În baraca care fusese atât de plină de ură şi de frică, acum răsunau râsetele şi alintările. Se fugăreau pe după masă, făceau dragoste pe masă, sub masă şi apoi jumătate pe scaun şi jumătate pe masă.

În dimineaţa celei de-a patra zile, ştiu că totul s-a terminat. Când se lipi de trupul musculos al lui Wesley, îl simţi încordat.

— O să încep să împachetez, zise ea, dar el o prinse în braţe, înainte să apuce să se mişte.

— Nu m-am simţit aşa de bine niciodată în viaţa mea, Leah, şopti el, aproape de buzele ei. Chiar şi timpul petrecut cu Revis a fost mai plăcut, pentru că erai aici.

Ea îşi ţinu respiraţia, rugându-se să-i spună că o iubeşte, dar el se rostogoli şi se ridică.

Dar luna de miere s-a sfârşit şi trebuie să ne întoarcem. Am de semănat, de hrănit animalele, de pus oamenii la treabă şi...

— Şi o soţie care e cunoscută ca fiind hoaţă, zise Leah bosumflată.

— O să aranjăm asta, zise el, liniştind-o. Dancer e mai important.

— De ce ai spus că Revis minţea când ţi-a zis cine e Dancer?

Wesley rămase în picioare, cu trupul frumos şi masiv scăldat în lumina dimineţii ce pătrundea prin baracă.

— Devon MacAlister e prietenul meu, un foarte bun prieten şi ar fi foarte greu de dovedit că e şeful unei bande. Şi totuşi – făcu o pauză – are acces la informaţii şi cunoaşte într-adevăr pădurile: Fir-ar a dracului! înjură Wesley deodată şi dispoziţia i se schimbă de la cea a unui amant în cea a unui om preocupat.

Şi Leah avea gândurile ei negre. Pentru Wesley era uşor să-i alunge frica, dar Leah nu putea. Încă mai vedea ura din ochii femeii pe care Revis o rănise. Oare ura asta se va vedea şi în ochii altora?

Coborând muntele, erau tăcuţi, fiecare adâncit în propriile gânduri.

Capitolul 24

Leah stătea pe deal, ţinând calul de frâu şi uitându-se la ceea ce soţul ei îi spusese că era noul ei cămin. Nu era ca plantaţia *Stanford*, dar era mare şi întinsă, cu două grajduri pentru cai, trei magazii, acri de teren cultivat şi o casă lungă, în formă de L.

— Nu departe de casă e un izvor, spuse Wesley, iar, săptămâna asta o să-ţi fac o bucătărie de vară. Tăcu. Îţi place, Leah? întrebă el încet. Nu e chiar precum casa în care şi-a adus Travis mireasa, dar va fi, îţi promit.

Se întoarse şi îi zâmbi.

— E mai bine decât am sperat vreodată. Îmi place foarte mult.

— Justin şi Oliver au făcut ceva reparaţii la casă.

Se uită în altă parte, pentru că nu voia să creadă că îşi aducea aminte că a spus că nici nu poate suporta să doarmă în casă, pentru că în ea ar fi locuit ea şi nu Kim.

Încălecară şi, în timp ce se îndreptau către pământul lui Wesley, veniră trei câini să-i întâmpine. Dintr-un grajd ieşi Oliver Stark, cu mânecile suflecate.

— Ce bucuros sunt să vă văd! Am o iapă care e pe cale să fete. Ştii ceva despre cai?

Wes descălecă şi în câteva secunde se luă după Oliver.

— Casa e a ta, Leah, strigă el, peste umăr.

Pentru un moment, Leah rămase acolo, studiind casa şi stâlpii porţii. A ei. Casa ei, soţul ei. Cu luni în urmă, în Virginia, îşi imaginase toate astea. Sperase că Wes se va îndrăgosti de ea şi se gândea că o va trece pragul casei şi vor fi o imagine fericită, o imagine a fericirii matrimoniale.

Dar realitatea era că trebuia să intre singură, soţul ei s-ar putea să fie sau să nu fie îndrăgostit de Kimberly, Leah era cunoscută public ca hoaţă, iar Wes nu se ştie dacă era îndrăgostit de soţia lui.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa.

Leah se uită într-o parte şi în cealaltă a calului ei şi văzu doi băieţi gemeni, identici, oacheşi şi cu ochi albaştri strălucitori.

— Eu sunt Slade, zise unul dintre ei.

— Şi eu sunt Cord MacAlister. Bine ai venit.

— Lucrăm pentru Wes. De fapt, ne ocupăm ca treaba aici să meargă bine când el lipseşte, zise Slade.

— Wes are prostul obicei de a ne confunda. N-ai vrea să vezi casa?

— Sau terenurile? Sau oraşul? Sweetbriar nu e mare

lucru, dar asta e tot ce-ţi putem oferi.

— Te ajut să cobori.

— Te ajut şi eu.

— Staţi puţin! râse Leah. M-aţi luat cam repede. Da, aş vrea să cobor, da, aş vrea să văd casă, dar nu, mulţumesc, nu vreau în oraş. Cel puţin nu azi.

Cord ocoli calul pentru a ajunge lângă fratele lui şi erau de nedeosebit.

— Permiteţi, zise Slade, cu braţele întinse.

— Şi mie, adăugă Cord.

Umorul lor era molipsitor şi Leah le dădu voie ambilor tineri s-o ajute să coboare, şi ei o făcură cu uşurinţă şi graţie, de parcă ar fi ajutat dintotdeauna femeile să coboare de pe cai.

— Nu e mare lucru, zise Cord. Sau oare Slade?

— Dar am făcut ce-am putut mai bine. Justin ne-a spus atât de multe despre tine, încât am vrut să aranjăm casa cât mai drăguţ.

— Ne-a povestit de tine şi Bud şi Cal.

— Atunci, i-aţi întâlnit şi pe ei? Sunt bine? întrebă Leah.

— Bine! pufni Slade. Afară de faptul că la început am crezut că sunt tauri şi aproape că era să-i ducem la păscut, recunosc că sunt destul de bine.

Râzând din nou, se îndreptară către uşa casei.

— Stai puţin, oare miresele nu trebuie să fie trecute pragul în braţe? întrebă Slade.

— Ba da, dar de către soţii lor, se auzi *o* voce groasă în spatele lor.

Se întoarseră cu toţii către Wesley.

— Doar nu plănuiaţi să-mi duceţi voluntar soţia în braţe, nu?

— Nu, domnule, spuseră băieţii, cu ochii mari. Nici măcar nu ne-a trecut prin cap.

Wesley înaintă, râzând şi clătinând din cap.

— Căraţi-vă de aici şi întoarceţi-vă înapoi la lucru – şi nu mai flirtaţi cu soţia mea, strigă el, în timp ce ei o luară la fugă, după ce îi făcuseră cu ochiul lui Leah.

— Drăguţi băieţi, zise Leah.

— Da! spuse Wesley. E bătaie pe ei în oraşul ăsta. Fiecare femeie care îi vede se îndrăgosteşte de ei şi li s-a urcat la cap. Tatăl lor, împreună cu mine, suntem singurii care le impunem ceva disciplină. Acum, despre căratul acela. Aplecându-se, o luă în braţe.

— Ştii de unde vine obiceiul acesta, nu? Romanii şi-au capturat nevestele şi le-au dus cu forţa în casele lor. Tu eşti o mireasă năzuroasă, Leah? Va trebui să te târăsc cu

forţa la noapte în patul meu?

Ea îl privi serioasă.

— Mi-e teamă că nu. Când e vorba de... asta, se pare că nu rezist prea bine.

Râzând, o sărută lung şi senzual, în timp ce o ducea în casă. Încă ţinând-o în braţe, părea că vrea să-i vadă reacţia.

Pentru Leah, căsuţa era foarte drăguţă. Era mare, cu mobilă simplă, ferestre cu geamuri, un şemineu mare de piatră", un hol în stânga şi frumosul ei război de ţesut, nu departe de şemineu.

— Dormitor? întrebă ea, arătând cu capul către hol.

— Cu un pat enorm, cu saltea. Nu s-a făcut nicio economie când a fost vorba de camera aceea.

Îi zâmbi.

— E o casă foarte frumoasă. Îmi place mult.

— Nu eşti dezamăgită că nu e precum casa lui Travis?

— Nu, zise ea sinceră. M-am născut într-o mlaştină, şi casa asta mi se potriveşte mai bine decât conacul lui Regan.

— Mmm, zise el, fornăind. Nu sunt sigur că îmi place ca locuinţa mea să fie comparată cu o mlaştină.

Înainte ca ea să poată răspunde, o sărută din nou, apoi

o puse jos.

— Trebuie să mă duc să supraveghez naşterea. De orice ai nevoie, spune-i lui Oliver, sau dacă trebuie, du-te la gemeni. Va trebui să le dublez volumul de muncă ca să-i ţin departe de tine. Problema e că pretind că sunt ba unul, ba celălalt şi nu ştii care munceşte şi care nu. Ne vedem mai târziu.

Spunând asta, ieşi pe uşă.

Se uită prin casă, realizând că era a ei şi îşi spuse că totul va fi în regulă. Wesley o va iubi din ce în ce mai mult, pentru că îi va fi o soţie bună, Kimberly nu va avea nicio putere asupra lui şi toată lumea de peste tot va trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

Zâmbind, începu să aranjeze casa în stilul ei. Era mult mai mare şi mai curată decât cocina în care crescuse ea, împreună cu numeroasa ei familie.

În dormitor erau geamantanele ei, cu hainele pe care i le dăduse Nicole. Scoase o cămăşuţă fină de mătase din geamantan şi îi trase firele cu mâinile ei aspre.

— Începem cu principalul, zise ea tare. Înainte de curăţenia din casă şi mâncarea de pe masă, Wesley va veni acasă la o soţie faimos mirositoare, cu pielea parfumată şi dată cu cremă. Începu să caute prin

bucătărie ingredientele pentru cremele şi loţiunile pe care o învăţaseră să le prepare Nicole şi Regan.

Câteva ore mai târziu, pielea şi părul i se refăcuseră după timpul petrecut în pădure. Nu mai avea mâinile aspre şi roşii, iar părul îi cădea moale şi ondulat, pentru că îl uscase în faţa focului. Soarele aproape apusese, nu gătise nimic şi spera ca Wesley să nu se înfurie. Pentru a-i încuraja simţul umorului, se îmbrăcase cu o cămăşuţă semitransparentă, fără nimic pe dedesubt.

Când Wesley intră pe uşă, se opri, cu pălăria în mână şi se holbă la ea. Lumina focului din şemineu dădea o notă de irealitate furoului ce îi acoperea trupul frumos.

Nu-şi dădu seama când pălăria îi căzu pe podea, pentru că păşise către ea, îmbrăţişând-o, în timp ce părul ei des îi acoperea antebraţele.

— N-am gătit, nimic, şopti, când Wes îşi coborî buzele către gura ei.

— Iar eu n-am de gând să mă spăl, răspunse el. Dacă poţi trece peste asta, te iert şi eu.

Leah se lipi de el. Muncise în pădure şi hainele îi erau ude de transpiraţie, iar părul i se cârlionţase pe gât. Îşi strecură degetele prin buclele lui.

Wesley începu s-o sărute pe gât, iar mâinile lui o

mângâiau pe braţe. Trupul ei era fierbinte de la căldura focului, iar transpiraţia lui o umezise.

Wesley o luă în braţe, o duse în dormitor şi o aşeză în pat cu gingăşie.

— Scoate astea de pe tine, îi comandă cu voce groasă, şoptită.

Lumina soarelui, ce stătea să apună, pătrundea pe unica fereastră, înconjurând-o pe Leah într-o nuanţă aurie; arăta superb, în genunchi pe pat, cu materialul ce se unduia pe trupul ei. Încet, îşi dădu în jos breteluţele de mătase ce susţineau furoul. Apoi, ridicându-şi capul pentru a-i întâlni privirea, îşi strecură languros mâinile pe după breteluţe, dar încă reuşi să-şi menţină trupul ascuns după material. Într-o secundă îl smulse de pe ea şi i-l întinse.

— Şi acum tu, murmură ea, jucându-se cu mătasea.

Zâmbind pervers, Wesley îşi scoase fiecare haină de muncă, le aruncă într-un colţ şi dădu s-o ia în braţe.

Leah nu se aşteptase la atâta grabă, aşa că se roti şi sări din calea lui. Cămaşa de mătase rămăsese prinsă sub Wesley.

— Ce chestie micuţă şi drăguţă, zise el, scoţând materialul de dedesubt şi apoi aruncându-l pe podea. Vino încoace, comandă el.

Leah stătea lângă marginea patului, încercând să-şi acopere trupul cu mâinile.

— Nu, zise ea încet. M-am chinuit toată ziua ca să miros bine şi acum te aştepţi să mă tăvălesc cu un bărbat transpirat şi murdar? Doamnele nu...

O prinse de gleznă, o trase în pat şi o târî până către el.

— Presupun că va trebui să miroşi şi tu puţin a transpiraţie. Spunând asta, o trase sub el şi îi acoperi trupul curat, frecându-se de ea, mânjind-o cu transpiraţia lui. Mâinile îi desfăcură picioarele şi începu s-o mângâie în interiorul coapselor, iar apoi buzele luară locul mâinilor. După aceea îi sărută picioarele, iar limba lui îi mângâie degetele fine şi tălpile.

Leah aproape că ţipa de dorinţă, când el se ridică, aşezându-se pe ea. Îi sărută buzele o clipă.

— Răspunsul e tot „nu”?

— Nu, răspunse ea, apoi deschise ochii. Adică, da. Oh, Wesley. Oftă şi îl trase mai aproape, înconjurându-i picioarele cu ale sale.

Făcu dragoste cu ea tandru, atât de încet, încât o înnebuni şi se agăţă de el când, în cele din urmă, o apucă puternic şi mări ritmul mişcărilor, ce îi conducea pe amândoi pe culmile extazului.

Stăteau întinşi, îmbrăţişaţi, cu pielea umedă.

— Ai de gând să-mi dai să mănânc? murmură Wesley pe după umărul ei.

Râzând, Leah îi dădu un ghiont.

— Cred că luna de miere s-a terminat. Dar să ne spălăm mai întâi.

Rostogolindu-se de pe ea, Wesley pufni.

— Ar cam trebui să te speli. Miroşi de parcă ai fi muncit toată ziua în pădure.

— Fir-ai să... exclamă ea, dându-i cu pumnii în piept.

— Îmi place la nebunie, Leah, când te înfurii. Acum opreşte-te, nu mă mai întărâta şi du-te şi fă-mi ceva de mâncare.

— Şi dacă nu vreau? îl provocă ea.

— O să fac şi altceva cu fundul ăla mic şi drăguţ al tău, ca de exemplu să-i trag o palmă. Ameninţarea lui era fără sens, pentru că începuse s-o sărute, iar ea se lipi toată de el.

Cineva ciocăni tare la uşă, iar ea se îndepărtă.

— Probabil că sunt Bud şi Cal. Se pare că ai promis că o să le găteşti.

— Când? Oh, da, când trebuiau să mă ducă înapoi în baraca lui Revis. Dar nu am gătit nimic în seara asta.

Wesley se aşeză pe marginea patului.

— Sunt sigur că vor înţelege când le vei explica faptul că ţi-ai petrecut ziua gătindu-te, ca să mă seduci.

— Pot să le spun că ţi-am aruncat cu mâncarea în cap. Vor înţelege şi mai bine.

Ciocănitul se auzi din nou.

— Haide, îmbracă-te, zise Wesley, trăgându-şi pantalonii. Poţi să frigi jumătate de porc şi va fi de ajuns. Ştii, cred că îmi place să fac dragoste cu tine într-un pat. Spunând asta, ieşi din cameră şi, câteva momente mai târziu, Leah îl auzi vorbind cu Bud şi cu Cal.

Se îmbrăcă rapid, îşi strânse părul şi se duse să le ţină companie. Era evident că tinerii erau atât de bucuroşi s-o vadă, încât nu se vor supăra că nu e nimic de mâncare.

În timp ce Leah prăjea carne şi cartofi, fierbea porumb şi ungea unt pe pâine, toţi discutau. Bud şi Cal povesteau calmi despre ferma lor, despre animalele pe care aveau de gând să le cumpere şi despre ce fel de casă construiau.

— Poate că ar trebui să construiţi două case, sugeră Leah, în caz că vă veţi căsători.

Bud şi Cal, se uitară unul la celălalt.

— Nicio femeie nu s-ar mărita cu noi. Femeilor le e frică de noi.

— Mie nu mi-e frică, zise ea, cu câte o mână pe umerii lor, şi pariez că Sweetbriar e plin de femei care se vor îndrăgosti de voi.

— Dacă Abe a reuşit, veţi reuşi şi voi, zise Wesley cu gura plină de porumb.

Încet, Bud şi Cal începură să zâmbească.

— Ce ziceai de fratele meu? întrebă Leah, umplându-le farfuriile cu mâncare.

— Am uitat că ai stat toată ziua în casă, „muncind”, zise Wesley, privind-o cu ochi veseli. Nu aveaj cum să auzi de Abe.

— Îmi spune şi mie cineva?

— Ai onoarea, Bud, zise Wes. După tonul vocii, părea că mai are puţin şi izbucneşte în râs.

— Abe s-a îndrăgostit, zise Bud blând, atent la mâncare.

Leah se aşeză.

— E adevărat? îl întrebă pe Wes.

— Atât cât se poate spune, răspunse Wes. Numai când s-a uitat o dată la domnişoara Caroline Tucker, şi s-a îndrăgostit. Două zile mai târziu, a cerut-o de nevastă.

— De nevastă? Vorbeşti despre fratele meu, Abe? Nu e o greşeală? Abe nu a iubit în viaţa lui pe altcineva în afară de propria persoană.

— O face acum. Dă-mi cartofii, Cal, zise Wes. Habar nu aveţi băieţi, ce norocoşi sunteţi că are cine să vă dea de mâncare.

— Mai spuneţi-mi, se rugă Leah. Nu mi-aţi spus nimic despre treaba asta. Cum e Caroline Tucker?

Lui Wes aproape că îi scăpă friptura pe jos.

— Descrie-o tu, Bud.

— Cam de mărimea mea, a fost răspunsul lui Bud.

Leah nu putea să creadă.

— Puţin mai scundă ca noi, zise Cal.

— Wesley! îl ameninţă Leah.

— Nu am fost acolo, dar Oliver a zis că fratele tău a ajuns în oraş, a dat cu ochii de... ăh, durdulia domnişoară Tucker şi s-a îndrăgostit. I-a spus lui Oliver ceva de genul că n-o să-i mai fie niciodată foame; probabil că i-a plăcut ideea. S-a luat după ea prin oraş, până când l-a invitat la cină, cu părinţii ei şi, în timpul mesei, s-a ridicat în picioare şi i-a cerut mâna lui Caroline. Le-a spus că a fost hoţ şi că a făcut ceva rele în viaţa lui, dar cu ajutorul lui Caroline, avea de gând să devină alt bărbat.

— Dumnezeule! a fost tot ce a putut răspunde Leah, zăpăcită complet de veşti.

Terminară masa, Wesley aduse pipe şi le împărţi.

În timp ce Leah făcea curat, se gândea cât de bine s-a simţit. Încă mai strălucea după ce făcuse dragoste cu Wes, şi în spatele ei erau oameni la care ţinea. După ce Bud şi Cal plecară, Leah şi Wes se îmbăiară reciproc în cada cu apă fierbinte şi încheiară seara făcând dragoste senzual, pe podea, în faţa şemineului.

Când se duseră în pat, se cufundară unul în braţele celuilalt...

În dimineaţa următoare, Wesley se sculase cu mult înaintea răsăritului soarelui, în timp ce Leah se apucase de treburile zilnice şi se uita atentă, pentru prima oară, împrejurul noii ei case.

Numărul animalelor de la fermă era impresionant. O duzină de gâşte şi vreo treizeci de raţe.

În spatele casei era construit un coteţ închis pentru pui, iar Leah se duse cu poala plină de porumb, să-i hrănească. În stânga se auzeau porcii grohăind şi în spate era ţarcul pentru oi.

— Lână, zise ea, zâmbind. Lână pentru preţiosul ei război de ţesut.

Ieşi din ţarcul puilor încă zâmbitoare, dar zâmbetul îi dispăru instantaneu. Venea Wesley spre ea şi în braţe avea formele inconfundabile ale doamnei John Hammond –

Kimberly.

Capitolul 25

— Cred că a leşinat, zise, Wesley îngrijorat.

— I-ai cerut-o tu?

— Leah, o avertiză Wes. O duc în casă. Poate că are nevoie de ajutor.

— Sunt sigură, zise Leah încet, dar îl urmă. Pune-o pe pat, îl dirijă ea, şi poţi să te întorci la treabă. Am eu grijă de ea.

— Mă sperie de moarte când face aşa, spuse Wes încruntat. Crezi că ar trebui să aduc un doctor?

— O să fie bine, acum, te rog, du-te.

Wesley se supuse, fără nicio tragere de inimă.

— A plecat, zise Leah. Acum poţi deschide ochii.

Kimberly se sculă zâmbind din pat.

— Ce drăguţ! Pat cu saltea! Arăţi atât de drăguţă, Leah. Chipul i se strâmbă. Eu nu mai am timp să arăt drăguţă. Uită-te la părul meu. Murdar de noroi.

— Ce vrei, Kimberly? întrebă Leah categorică. Ai crezut că leşinul o să-l impresioneze pe Wesley?

Se uită la Leah cu tristeţe în ochi.

— Nu intenţionasem să leşin, dar lui Wesley i-a plăcut întotdeauna atât de mult. John nu poate să sufere când

leşin. Îmi spune lucruri atât de îngrozitoare, încât n-am mai făcut-o.

— Punct marcat la John, murmură Leah.

— Dar lui Wesley îi place când femeile leşină. Ai leşinat vreodată pentru el?

— Nu, Kimberly, spuse Leah răbdătoare. Acum am într-adevăr treabă. Trebuie să pregătesc micul dejun şi am alte treburi de făcut şi...

Deodată, Kim îşi cuprinse faţa în mâini şi începu să plângă.

— Oh, Leah, se văită ea, nici măcar nu eşti bucuroasă că mă vezi. După ce mi-ai ruinat întreaga viaţă, cred că ar trebui să ai măcar puţină compasiune faţă de mine. M-am măritat şi nici măcar nu m-ai întrebat despre asta şi eşti singura prietenă mai bună pe care o am.

Prin trupul lui Leah treceau valuri de vinovăţie, în timp ce se aşeză pe pat şi o luă pe Kimberly în braţe.

— Cum a fost nunta ta, Kimberly?

Kim începu să se smiorcăie.

— Îngrozitoare! Pur şi simplu oribilă, îngrozitoare, teribilă, aşa a fost. Singurii oameni care au participat, au fost un bărbat slăbănog, Lester, cu soţia lui şi John şi cu mine. Nu a venit altcineva să-mi vadă rochia drăguţă,

nimeni nu ne-a urat fericire.

Se uită la Leah.

— Era rochia pe care aş fi purtat-o dacă m-aş fi măritat cu Wesley, dacă nu mi l-ai fi luat tu. Oh, Leah, încă nu înţeleg de ce ai făcut asta. Wesley era tot ce aveam cu excepţia lui Steven, care nu m-a putut suferi niciodată.

— Kimberly, începu Leah, neştiind ce să spună.

Kim se ridică de pe pat şi se aşează în faţa lui Leah.

— Uită-te la rochia asta îngrozitoare. E maro! M-ai văzut vreodată îmbrăcată în maro? John zice că e mai practică pentru toate treburile pe care mă pune să le fac. Şi uită-te la mâinile mele! Sunt roşii şi aspre. Oh, cât îmi doresc să nu mi-l fi luat pe Wesley.

— Dacă l-ai fi avut pe Wesley, tot ar fi trebuit să munceşti. Eu nu am servitori şi acum trebuie să mă apuc de gătit. Trecând pe lângă Kim, se duse lângă foc.

Kim se luă după ea.

— Dar cel puţin Wesley nu m-ar fi pus să fac noaptea lucruri la care John mă forţează.

Leah privi în sus, exasperată.

— Toţi bărbaţii vor „să faci asta noaptea”, iar Wesley nu face excepţie.

— Dar Wesley este aşa de... forţos?

— Da! Uite, stai jos şi curăţă cartofi.

— Asta ştiu să fac, zise Kim, luminându-se la faţă, luând un cartof şi trăgându-şi un scaun. Eşti supărată pe mine, Leah? întrebă ea după un moment.

— Ce-ţi pasă? izbucni ea, apoi se calmă. Kim, încerc să fiu răbdătoare. Nu am intenţionat să fac rău nimănui şi dacă îţi aduci aminte, Wesley e cel care a hotărât să rămânem împreună, aşa că poate că pe el ar trebui să fii supărată.

— Mda, bărbaţii, spuse Kim cu blândeţe, curăţând cartoful. Wesley te place mai mult, pentru că eşti atât de extraordinară. S-au întâmplat atâtea în jurul tău. Sunt sigură că Steven s-a înecat pentru că voia să te impresioneze, şi Justin s-a îndrăgostit de tine, apoi Wesley a decis că eşti mult mai interesantă decât mine. Şi eşti, Leah. Singurul lucru interesant pe care eu ştiu să-l fac, este să leşin, iar soţului meu nici măcar nu-i place. Deci, vezi, în realitate a fost vina ta. Întenţionezi să-l păstrezi pe Wesley, sau îl pot avea înapoi într-o zi?

— Kimberly, zise Leah rar, vorbeşti despre desfacerea a doua căsătorii. N-o poţi face aşa uşor.

— Nu ştiu. Prietenul lui Wesley, Clay, a fost însurat cu Nicole, apoi s-a însurat cu altcineva, apoi iar cu Nicole. Şi

adevărul e că nu-mi place prea mult de John.

— Atunci, de ce te-ai măritat cu el?

Se opri din curăţatul cartofilor.

— A fost oribil, dar după ce Wesley te-a ales pe tine, am simţit că nu mai sunt drăguţă. Ştiu că e prostesc, dar aproape că m-am simţit urâtă şi când John m-a cerut de nevastă, asta m-a făcut să mă simt din nou drăguţă, aşa că am zis „da”. Wesley a fost întotdeauna atât de bun cu mine.

— Dar John e rău, pentru că te pune la treabă şi îţi face lucruri urâte în pat? Leah curăţase aproape o oală de cartofi, în timp ce Kim nu îl terminase nici pe primul.

— Mai mult sau mai puţin, zise Kim, dar înainte de a apuca să continue, afară se auzi ga-ga-ul gâştelor şi intră Wesley, urmat de Oliver şi de gemenii MacAlister.

— Am uitat să-ţi spun că vin şi ei la masă.

Leah nu mai avu timp decât să dea o dată din cap, înainte de a pune mai multe ochiuri şi şuncă în tigaie.

Kimberly se comporta de parcă toţi bărbaţii din cameră veniseră s-o vadă pe ea, se înfoie pentru că gemenii flirtau cu ea şi se plângea drăguţ lui Oliver că fratele lui, Justin, s-a purtat urât cu ea.

— Oh, ce bine a fost, se alintă Kim, când rămase din nou

singură cu Leah. La mine acasă nu e niciodată aşa de bine, Leah. John e plecat toată ziua. Pot să stau cu tine? O să te ajut la ce ai nevoie şi mai târziu poate o să-mi faci ceva la părul ăsta, ca să fie frumos şi strălucitor ca al tău.

Leah ştia că Kim va fi o belea toată ziua, dar nu avea inima să-i refuze cererea.

— Poţi să rămâi, spuse Leah şi fu răsplătită cu braţele lui Kim care o luară de gât.

— Îţi mulţumesc atât de mult, Leah. E atât de bine să ai o prietenă.

Petrecură ziua împreună, Kim trăncănind permanent despre viaţa ei de fată, dansuri şi tineri chipeşi, în timp ce făcea încet treburile la care o punea Leah. Nu se mai plânse de faptul că Leah i l-a luat pe Wesley" şi nici nu mai discută despre soţul ei, John.

Surprinzător pentru Leah, Kim se dovedi a fi o companie plăcută. Era înceată, dar odată ce înţelegea ce avea de făcut, se străduia atât cât putea, iar după-amiază, râseră împreună, în timp ce Leah îi spăla lui Kim părul blond şi des.

Către seară, când Kim trebuia să plece, avea lacrimi în ochi.

— Nicio altă femeie nu a fost aşa de bună cu mine, se

plânse, încet. Toate au fost ca Regan, atât de rele cu mine.

Leah rămase tăcută, acceptând complimentul, fără a-i explica exact de ce femeile o displăceau atât de mult pe Kim. Poate că era de vină felul în care se purta cu ele, de parcă nu ar fi fost şi nu ar fi trebuit să existe.

— Te rog să mai vii, spuse ea sinceră, când Kim plecă. M-am simţit bine.

La cină, Wesley anunţă calm că dimineaţă va merge în Sweetbriar cu Leah, Cal şi Bud.

Pe cele trei chipuri apăru imediat frica.

— Nu e decât un orăşel mic şi liniştit, zise Wes puţin dezgustat. Nimeni n-o să vă facă rău. Afară de ce le-a povestit Abe oamenilor, nimeni nu ştie ce s-a întâmplat în munţi. Justin, Oliver şi John nu au scos un cuvânt, aşa că sunteţi în siguranţă.

— Dar femeia pe care a împuşcat-o Revis? întrebă Leah încet. El a spus la toţi oamenii cine sunt şi unde locuiesc. Aici sunt în siguranţă, dar asta n-o să dureze dacă apar în oraş.

— E absurd, Leah! zise Wesley exploziv, apoi îşi încordă maxilarul. Şi voi doi?

Bud se uită la Cal.

— Noi o să stăm aici cu Leah, spuse Cal încet.

— Dracu să vă ia pe toţi! strigă Wes, sărind în picioare şi scaunul i se rostogoli. Nu o să trăiesc cu o adunătură de laşi. O să veniţi cu mine mâine dimineaţă, chiar dacă va trebui să vă iau pe sus.

Nimeni nu râse la ideea că Wes sau orice bărbat ar încerca să-i ia pe sus pe Bud şi pe Cal, aşa că toţi trei se uitară în ceştile cu cafea şi dădură din cap.

— Aşa e mai bine, zise Wes. Mă duc să văd de vaci. Ieşi din cameră şi se observa că încă mai e furios.

— Nu ne-a plăcut de Revis, spuse Cal, dar ne-a plăcut să stăm departe de oameni. Oamenilor le e frică de noi.

Leah nu voia să se gândească la tot ce s-ar fi putut întâmpla a doua zi. Wesley ar putea avea probleme cu bărbatul acela despre care Revis a zis că ar fi Dancer – Devon MacAlister; era posibil ca oamenii să râdă de Bud şi de Cal, iar aceştia ar fi suferit, iar ea... la ea nici nu voia să se gândească.

Îşi ridică privirea şi se uită la Bud şi la Cal. Era obişnuită să-i vadă cu piepturile dezgolite, îmbrăcaţi cu blănuri de oaie şi piele, dar poate că dacă ar purta bluze, oamenii i-ar plăcea şi nu ar mai râde de ei...

— Aveţi vreo cămaşă?

— Nu mi se potriveşte niciuna, răspunse Bud.

— Bineînţeles, zise Leah, ridicându-se în picioare şi uitându-se prin bucătăria în care trebuia făcută curăţenie. Dacă mă ajutaţi în seara asta, o să vă fac la amândoi cămăşi. Cred că pot să le termin până mâine dimineaţă.

Imediat ce îşi dădură seama de ceea ce Leah voia să facă, tinerilor li se înviorară privirile.

— Credeţi că puteţi spăla vasele fără să le spargeţi?

Bud o privi indignat.

— Am făcut noi altele şi mai şi; putem spăla nişte vase.

Când Wesley se întoarse, îi văzu pe Bud şi pe Cal făcând treburi femeieşti şi pe Leah tăind metri întregi dintr-un material de bumbac albastru.

Zâmbind, pentru că ştia că se întâmplase ceva, întrebă dacă poate fi de ajutor.

Leah nu se culcă până la trei dimineaţa. Cămăşile erau gata, în afară de butoniere, dar se gândise că băieţii le puteau purta o zi şi aşa. Obosită, se urcă în pat lângă Wesley, iar acesta, somnoros, o luă în braţe.

— Ai terminat totul?

Căscă şi dădu din cap.

— Data viitoare când mai adopţi pe cineva, sper că vor fi mai mici ca ăştia doi. Trebuie să muncesc trei ore în plus pe zi, ca să-i hrănesc. Nu puteai adoptă şi tu nişte pisici?

Leah nu îl mai asculta, pentru că adormise deja.

Zâmbind, o trase mai aproape şi adormi din nou.

Pentru Leah, soarele răsări mult prea devreme. Era atât de nervoasă, încât sparse un ou direct în foc, pentru că uitase că e nevoie şi de o tigaie. Iar Bud şi Cal, care veniseră la micul dejun, erau atât de emoţionaţi, încât mâncară câte patru fripturi de porc, şase ouă, jumătate de pâine, trei mere coapte şi o potârniche. O cantitate neînsemnată.

— Sper că niciunul dintre voi n-o să moară azi de foame, zise Wes, în timp ce Leah curăţa masa, dar nu răspunse nimeni. Oliver, Cord şi Slade veniră la muncă, în timp ce Wesley ducea mâncarea pentru după-amiază la căruţă. Era hotărât să-şi petreacă întreaga zi în Sweetbriar şi să le arate celor trei că lucrurile nu stau chiar aşa rău cum îşi închipuiau ei.

Leah şi Wes urcară în faţă, Bud şi Cal stăteau posomoriţi în spate; o porniră la drum.

Sweetbriar nu era foarte mare; câteva case, un magazin general, un magazin pentru doamne, o fierărie şi afte magazine. Ici şi colo. Nimic înfricoşător, dar ochii tuturor erau îndreptaţi asupra noilor veniţi.

— Se uită la noi, şopti Leah.

— Bineînţeles că se uită, zise Wes printre dinţi. Nu ne-au mai văzut niciodată.

Când coborâră din căruţă, către ei veni o femeie de vreo cincizeci de ani, iar Leah se dădu un pas înapoi, dar Wesley o împinse înainte.

— Ar trebui să fii Leah Stanford, zise femeia zâmbind. Am auzit multe despre ţine de la Abe.

— Abe? întrebă Leah prosteşte.

— Sunt Wilma Tucker şi poate că nu ai auzit, dar fiica mea, Caroline, este logodită cu fratele tău. Vom fi rude. Fiut meu, Jessie, e senator acum, spuse ea, mândră, vine La nuntă. Floyd şi cu mine suntem într-adevăr mândri de fratele tău şi tu nu semeni deloc cu el.

Leah începu să zâmbească, relaxându-se în acelaşi timp.

— Nu mi-am văzut fratele de mult timp, dar Wesley mi-a spus de nuntă. Pot să vă prezint nişte prieteni?

Bud şi Cal stăteau pe marginea căruţei. Leah îi făcu să se ridice dintr-o privire.

— Dumnezeul meu, zise Wilma, uitându-se în sus către ei. Ce mari şi frumoşi sunt.

— Aceştia sunt Bud şi Cal... Leah nu avea idee cum îi mai chema, dar când se uită la ei, aceştia îi zâmbeau

Wilmei. Era evident că o plăceau pe femeie, pentru că nu îi era frică de ei.

— Haran, doamnă, spuse Cal încet.

Wilma zâmbi.

— Oh, da, aţi cumpărat pământ lângă al lui Wesley. Abe spunea... oh, uitaţi-o pe fiica mea.

Leah era bucuroasă că fusese avertizată în privinţa felului în care arăta Caroline Tucker. Caroline era pe cât de înaltă, pe-atât de lată, cu o figură drăguţă şi pistruiată. Poate că părea îngrozitoare, dar Leah descoperi imediat că o plăcea.

— Tu eşti Leah, zise Caroline, întinzând o mână micuţă şi grăsuţă. Abe zicea că eşti cea mai frumoasă femeie din lume.

— Aşa a zis? Leah era plăcut impresionată.

— Trebuie să mă întâlnesc azi cu el, dar nu l-am văzut nicăieri.

Şocată, Leah îşi dădu seama că şi-o imagina pe Caroline şi pe slăbănogul de Abe, împreună, în pat. Spera din toată inima să nu fie Caroline deasupra. Leah se îndreptă.

— Nu l-am văzut de când am Venit.

— Dar tocmai l-am văzut eu, zise Wes, în timp ce verifica harnaşamentul cailor. Întra în casa aceea albă de

la marginea oraşului.

— Acolo stă Lincoln Stark! zise Caroline furioasă, bătând din piciorul surprinzător de mic. Abe iar joacă. Mi-a promis că n-o s-o mai facă. Oh, mamă!

Înainte ca Wilma să apuce s-o liniştească, Caroline o luase la pas în josul străzii, către casa albă.

Wilma era jenată.

— Abe a promis într-adevăr, zise ea cu sfială. Caroline ştie ce face şi cred că într-adevăr îl iubeşte pe Abe şi...

Se opri, pentru că se auzi o uşă trântrtă de tare, încât părea o împuşcătură şi câteva secunde mai târziu se auziră ţipete înfundate în casa mică.

Cei cinci tăceau, ascultând ceea ce păreau a fi mobile trântite, iar un scaun zbură pe fereastră.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc să văd ce se întâmplă, zise Wesley, uitându-se la Wilma, căreia începuse să-i fie frică.

— Sper să nu fie rănită Caroline, şopti Wilma şi toţi se luară după Wes, care avansa către casă.

Exact când ajunseră acolo, uşa se deschise în lături şi o pereche de cărţi zburară afară, ca nişte fulgi de zăpadă mari, purtaţi de vânt.

— Nicio femeie n-o să-mi spună mie... se auzi vocea lui

Abe. Heil Ai grijă! Să nu-l mai baţi pe Lincoln! Caroline, te previn!

Wesley urcă cele două trepte până la uşa deschisă, privi un moment înăuntru, cu gura căscată de uimire, apoi se dădu înapoi cu gura strâmbată într-un rânjet.

— Ea e în regulă? întrebă Wilma.

Abia abţinându-se să nu izbucnească în hohote de râs, Wesley arătă doar cu capul către uşă.

În câteva secunde, Caroline Tucker ieşi, cu trupul slăbănog al lui Abe aruncat peste umărul stâng.

— Lasă-mă jos, fir-ai a dracului de iapă umflată! ţipă Abe.

— Taci, Abe, că ne vede mama.

Abe amuţi imediat, în timp ce Caroline cobora scările, oprindu-se în faţa maică-sii.

— N-o să mai joace niciodată, mamă, spuse ea solemnă.

— Aşa e, doamnă Tucker, zise Abe. Caroline mi-a arătat calea luminată. Leah! Eşti chiar tu acolo? şuiera el, din poziţia cu capul în jos. Ai uitat că-s fratele tău? Trebe să mă ajuţi.

Leah încerca din răsputeri să nu râdă.

— Bună, Abe. Ce zi frumoasă, nu?

După ce se uită urât la soră-sa, începu s-o mângâie pe

Caroline pe spate.

— Caroline, iubito, zise el mai dulce, trebe să mă respecţi mai mult.

— Cred că acum o să-l duc pe Abe acasă, mamă, zise Caroline. Şi-o să am o vorbă cu Doll Stark despre fiu-său, care îl duce pe bărbatul meu în păcat.

— Eu? se auzi o voce din spatele lor. Rezemat cu greu de poartă, era un tânăr plăcut şi drăguţ – sau mai bine zis, fusese. Acum, un ochi i se înnegrise, şi îi curgea sânge din nas. Abe al tău a început jocul. Nu a fost vina mea.

— Ha! pufni Caroline, cu nasul în vânt, şi plecă, mergând ca o regină, aranjându-l pe Abe mai bine pe umăr.

Cuvintele lui Abe, zburară pe lângă ei, duse de vânt.

— Ai fost drăguţă acolo, Caroline. Ce mi-a plăcut cum l-ai pocnit pe Lincoln. Trebe să aşteptăm până la nuntă ca să...?

— Şi, Abe, ordonă Caroline. Nu vorbi murdar.

— Da, dulceaţo! zise Abe, mângâind-o pe spate.

Wesley a fost primul care a erupt, aruncându-şi pălăria şi bătându-şi genunchii cu palmele, râzând în hohote.

Leah voia să-l oprească, de frică să nu o ofenseze pe Wilma, dar Wilma îşi ridică palmele rezemându-se de Wesley; cei doi râdeau atât de tare, încât abia mai puteau

sta în picioare.

— Aşa sunt de când s-au cunoscut, zise Wilma printre sughiţuri. Abe e înnebunit pentru că ea îl doreşte.

— Iar Caroline e sălbatic de fericită pentru că e dorită de cineva, încheie Wesley. Sunt o pereche!

— Eu sângerez de moarte şi voi muriţi de râs, îi acuză Lincoln Stark.

Leah, încă şocată de întreaga scenă, nu putea totuşi să râdă, şi când se uită la Bud şi Cal îi văzu rânjind cu gura până la urechi, aşa că se duse la Lincoln.

— Hai să văd dacă pot să-ţi opresc sângele.

Ceva mai târziu, Wesley se apropie, la fel de zâmbrtor.

— Sunt aici nişte oameni pe care vreau să îi cunoşti. Sunt părinţii gemenilor, Linnet şi Devon Mecalister.

„Dancer”, se gândi Leah, spălându-şi cârpele sângerânde, cu care îi şterse nasul lui Lincoln. Acum va fi expusă ca fiind hoaţă.

Capitolul 26

În timp ce Leah ieşea din căsuţă, se rugă ca Wesley să nu se enerveze, să fie răbdător şi să nu iasă la suprafaţă ceea ce simţea despre bărbatul care punea hoţiile la cale de ani întregi. Dar ceea ce o întâmpină pe Leah, era orice în afară de ce s-ar fi aşteptat.

Wesley vorbea cu Devon de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, zâmbindu-i şi privindu-l entuziasmat. MacAlister era înalt, slab, oacheş şi foarte chipeş. Avea părui grizonat, iar ochii îngustaţi, din cauza soarelui, îi completau trăsăturile frumoase, în spatele lui era o femeie drăguţă şi micuţă, cu o figură delicată, ochi mari, păr blond-închis şi un trup bine făcut şi subţire. Nu arăta cu o zi mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dar probabil că era mai în vârstă, odată ce era mama lui Slade şi a lui Cord.

— Nu poţi fi decât doamna Stanford, zise femeia, cu un accent nostim şi clar. Sunt Linnet MacAlister. Iar aceasta... trase o fetiţă de după fuste, este fiica mea cea mică, Georgina. Cred că pe fiii mei i-ai cunoscut.

Leah o plăcu instantaneu pe această femeie încântătoare şi se întreba cât de multe cunoştea Linnet despre activităţile ilegale ale soţului ei.

Fetiţa îi zâmbi timid lui Leah, apoi fugi către tatăl ei, trăgându-l de pantaloni, până când o luă în braţe.

— Leah, iubito, vino încoace. Vreau să-l cunoşti pe Mac.

Leah ştiu imediat că va fi greu să îi displacă Devon MacAlister.

— Încântată de cunoştinţă, domnule MacAlister.

Bărbatul îşi privi soţia de parcă s-ar fi amuzat de o glumă comună.

— Să-mi spui Mac, zise el cu o voce joasă şi plăcută. Wes spune că îţi place ţesutul. Lynna are nişte modele de ţesături, iar Miranda toarce lâna.

— Miranda e fata noastră cea mare, explică Linnet. În dimineaţa asta e în vizită la fata cea mare a lui Corrine Tucker şi o să se întoarcă în curând. Poate că ar trebui să îi lăsăm pe bărbaţi să discute de-ale lor şi să mergem să îţi arăt Sweetbriar-ul.

— E foarte drăguţ din partea ta, dar nu aş vrea să îţi răpesc prea mult timp. Adevărul era că Leah ar fi vrut să se aşeze în fundul căruţei şi să-şi pună o pătură pe cap. În felul ăsta ar fi fost sigură că nu o va recunoaşte nimeni.

— Haide, du-te, zise Wesley. Linnet îi cunoaşte pe toţi mai bine decât mine. Se uită urât la ea, avertizând-o, în aşa fel încât să nu-l vadă decât ea.

— Dar cum rămâne cu Bud şi Cal? întrebă ea, încet. Se simţea mult mai în siguranţă cu bărbaţii lângă ea, de parcă ar fi putut-o proteja.

Oftând, Wesley o privi.

— Băieţii vor merge cu noi, iar Mac împreună cu mine, îi vom apăra cu preţul vieţii. Dacă se atinge cineva de băieţii tăii o să-i aducem aici, legaţi. Fără proces sau altceva. Şi dacă...

— Opreşte-te! şuieră ea, dar zâmbi. Sunt... ştii tu cum sunt.

— Delicaţi, spuse Wesley serios. Se aplecă spre Mac. Vorbeşte de taurii aceia de acolo. Lui Leah îi e teamă că ar putea râde cineva de ei şi le-ar răni sentimentele.

Mac pufni, nevenindu-i să creadă.

— Tu du-te cu Linnet, zise Wesley şi ne vom întâlni după-amiază, la magazinul lui Mac. Îi dădu o sărutare pe obraz. Şi-o să avem noi grijă de băieţii tăi.

Leah se simţi puţin pierdută când Wesley şi Mac, urmaţi de Bud şi de Cal, se îndepărtară, dar Linnet o făcu imediat să se simtă mai bine.

— Toată lumea din oraş moare de curiozitate să o cunoască pe noua nevastă a lui Wesley. Îl ştim pe Wes de ani de zile şi l-am văzut muncind din greu la ferma lui, aşa

că bineînţeles că toată lumea e curioasă pentru cine făcea el toată munca, zise Linnet. Nu m-ar surprinde dacă ar veni toată lumea în Sweetbriar numai ca să te vadă.

Râzând de grimasa lui Leah, Linnet continuă.

— Va trebui să te obişnuieşti cu oraşul acesta. Aici nu se poate ţine un secret. Nu că ar fi bârfitori, doar că sunt... grijulii, presupun. Când am venit aici prima oară, acum douăzeci de ani...

— Douăzeci de anii spuse Leah, nevenindu-i să creadă. Dar acum nu arăţi mai mult de douăzeci.

— Ce drăguţă eşti. Fata mea cea mare are nouăsprezece ani. Uite că vine Agnes Emerson. Soţul ei a murit cu câţiva ani în urmă şi acum fiul ei Doyle le conduce ferma.

Ceea ce urmă a fost pentru Leah o enumerare confuză de nume şi chipuri. Erau oameni care veniseră în Sweetbriar cu un an sau doi în urmă T dar lumina aceea specială din ochii lui Linnet era rezervată pentru părinţii şi copiii celor care, spunea Linnet, erau în oraş de mai mulţi ani. Leah descoperi că e imposibil să-i reţină pe toţi. Îi cunoscu pe Nettie şi Maxwell Rowe şi i se spuse că fiica lor cea mică, Vaida, era învăţătoarea oraşului şi fiica lor cea mare, Rebekah, era măritată cu Jessie Tucker, care acum

era senator.

— Se pare că toată lumea e foarte mândră de Jessie Tucker, zise Leah.

Linnet zâmbi.

— Jessie inspiră admiraţia celor din jurul lui, indiferent ce ar face. Câţi membri ai familiei Stark ai cunoscut?

— Să tot fie câţiva, zise Leah, râzând. Câţi sunt de fapt?

— Apare în fiecare an câte unul. Gaylon Junior a plecat anul trecut în Houston să studieze. E un tânăr foarte inteligent şi noi toţi sperăm că va ajunge guvernator sau chiar preşedinte.

Mergeau prin oraş, se opreau pe la magazine şi salutau diferiţi oameni, iar Leah observă rolul puternic al comunităţii. În Virginia, indiferent de câte ori îşi reamintea singură că a devenit o Stanford, încă se mai gândea la propria persoană ca la o Simmons. Parcă o trăgea mlaştina, iar Regan şi Nicole, cu toată bunătatea lor, păreau întotdeauna create în altă lume, departe de cea a lui Leah.

Dar aici, în orăşelul acesta micuţ, cu toţi oamenii îmbrăcaţi cu haine din materiale făcute în casă, bumbac sau lână, uneori chiar peticite, începu să se simtă de parcă acolo ar fi fost locul ei. În ciuda a ceea ce o acuzase

Wesley şi anume că ar fi vrut plantaţia *Stanford*, Leah nu a dorit niciodată să fie bogată. Visurile ei erau despre siguranţă, un loc unde să fie sigură că nu va mai lua bătaie. Plantaţia *Stanford* a fost sigură, dar vesela delicată, hainele de mătase, care o făceau permanent să se îngrijoreze că le-ar putea păta, manierele pe care trebuia să le ţină minte, toate acele lucruri care erau normale pentru Regan şi Nicole o făceau pe Leah să fie nervoasă permanent.

Oraşul acesta era sigur şi nu era formal. Majoritatea oamenilor pe care îi cunoscuse îşi bălmăjeau cuvintele şi nu aveau pretenţia să vorbească cum a învăţat-o Nicole pe Leah, un stil pe care Leah şi-l amintea cu dificultate. Linnet, în ciuda rochiei grosolane din bumbac, Părea că emană un aer de doamnă, care îi amintea de Nicole.

Fata lui Linnet, Georgina, îşi pierdu timiditatea, când văzu o femeie în vârstă ce mergea lângă două gemene, şi fugi către ele pentru a le întâmpina.

— Aceasta este mama lui Justin şi Oliver, Esther, zise Linnet, cu tristeţe în voce, în timp ce se apropiau de femeie. Doll aproape că a omorât-o pentru că au avut atât de mulţi copii. Gemenele sunt nepoatele ei. Mama lor, Lissie, a murit la naştere.

O prezentă pe Leah lui Esther Stark şi gemenelor de şase ani, iar apoi Linnet o duse pe Leah în magazinul MacAlister.

— A cam crescut ceva în ultimii ani, explică Linnet, iar acum mă ocup de registre, aşa că Devon are mai mult timp liber. Totul merge destul de bine, zise ea, visătoare.

În faţa căminului stătea un bărbat bătrân, slăbănog, ce cioplea un lemn.

— Asta e cea nouă? întrebă bărbatul.

— Permite-mi să ţi-l prezint pe Doll Stark, zise Linnet. Aceasta e doamna Leah Stanford.

Leah îl salută cu o înclinare a capului, amintindu-şi în acelaşi timp tot ce îi povestise Justin despre tatăl lui.

Doll se uită îndelung la Leah şi păru că simte că îl displace.

— Cred că mă duc să-mi rezolv nişte treburi, zise el, ridicându-se.

Când rămaseră singure în magazin, înconjurate de munţi de mărfuri, Linnet vorbi încruntată.

— Acum e un bărbat foarte singur, de când Phetna şi bătrânul Gaylon au murit. Văzând expresia nedumerită de pe faţa lui Leah, îi explică. După ce Devon şi cu mine ne-am căsătorit, Doll obişnuia să stea aici cu prietenii lui,

Gaylon şi Phetna, dar când au murit, parcă s-a dus şi viaţa din Doll. Devon a încercat să găsească pe cineva care să stea aici cu Doll, dar se pare că în ziua de azi nu mai are nimeni asemenea capacitate de inactivitate. Îl mai întreţin doar călătorii ce trec pe-aici. Acum totul pare să se deruleze atât de rapid.

Leah simţea toată dragostea din vocea lui Linnet şi era acelaşi lucru de parcă ar fi auzit o altă versiune a poveştii. Justin îşi dispreţuia tatăl pentru lenea lui, iar alţii îl iubeau pe Doll tocmai pentru asta.

Erau în magazin, când auziră afară ţipătul unei femei.

— Asta e Miranda, zise Linnet fără răsuflare şi o luă la fugă.

Afară, pe strada principală, alerga un echipaj de cai, care trăgea o căruţă ce mergea dintr-o parte în alta a străzii, ca un beţiv. Pe locul din faţă era o tânără frumoasă, cu ochii măriţi de frică şi cu părul fluturând în vânt, care încerca din răsputeri să stăpânească echipajul.

— Devon! ţipă Linnet, în timp ce căruţa trecu în goană pe lângă ea şi Leah. În următorul moment cele două femei o luară la fugă după căruţă, iar chipul lui Linnet părea o mască a spaimei.

În stradă nu erau nici Mac, nici Wesley, pentru a putea

vedea căruţa, dar Bud şi Cal erau. Era uimitor că bărbaţii aceştia masivi puteau acţiona atât de agil. De parcă ar fi plănuit modul de acţiune, Bud o luă la fugă către spatele căruţei, în timp ce Cal alergă în faţă. Bud sări în căruţă şi se duse către locul din faţă, către fata înfricoşată. O luă cu o mână pe după mijloc, păstrându-şi picioarele depărtate, adânc înfipte în podea.

Miranda ţipă încet când Bud o atinse prima oară, apoi se întoarse şi se agăţă de el, încredinţându-i viaţa, instinctiv.

În acest timp, Cal alerga în faţa cailor şi apucând de hăţuri îşi folosi trupul pentru a le opune rezistenţă. Pentru câteva secunde era gata să fie tras dedesubt, târându-şi călcâiele prin praf, apoi caii începură să încetinească şi Cal câştigă controlul.

Când Mac şi Wesley ieşiră din magazinul alimentar, îl văzură pe Bud în spatele căruţei, cu Miranda agăţată de el, în timp ce Cal strângea hăţurile şi lega caii.

— Miranda, zise Mac cu răsuflarea tăiată şi, dintr-un pas, ajunse la căruţă. Vino încoace, prinţeso. Întinse braţele către ea.

Miranda, tremurând şi încă înfricoşată, se uită de la tatăl ei la Bud, care încă o ţinea în braţe; închise ochii şi rămase pe loc.

— Ce...? începu Mac, dar Linnet puse mâna pe braţul soţului ei, în timp ce Bud se îndreptă către marginea căruţei.

Cal întinse braţele către Miranda.

— Doi, a fost tot ce a şoptit ea, înainte de a aluneca în braţele masive ale lui Cal şi a se ghemui în el...

Toţi cei din jurul celor trei nu puteau decât să se uite cu gurile căscate. Leah se întrebă dacă tânăra Miranda era întotdeauna atât de lipicioasă şi se mai întrebă de ce băieţii spuseseră că oamenii, în special femeile, se temeau de ei. Era evident că acestei tinere nu îi era frică de ei.

— Miranda! zise Mac ascuţit, privindu-l pe Cal în ochii mari şi negri.

Fata se întoarse şovăitoare către tatăl ei.

— Eşti bine? Eşti rănită pe undeva? întrebă Mac, cu maxilarul încordat.

— Nu, zise ea încet, fără a da semne că vrea să plece din braţele lui Cal. Sunt bine. Când Bud veni lângă ea, ea îi întinse mâna.

Erau un trio ciudat, Miranda atât de mică, Bud şi Cal atât de mari, toţi trei îmbrăţişaţi, fără să le pese de ceilalţi.

— Miranda, zise Wesley cu voce amuzată, ţi-i prezint pe Bud şi pe Cal Haran.

— Tu eşti Cal şi tu eşti Bud, zise ea, înclinându-şi capul către fiecare. Vă mulţumesc că mi-aţi salvat viaţa.

Înainte să poată cineva scoate un cuvânt, Miranda îi uimi pe toţi, urcându-se pe scara căruţei, înconjurându-l pe Cal cu braţele pe după gât şi sărutându-l adânc. Linnet puse din nou mâna pe braţul soţului său când Miranda se duse la Bud, sărutându-l şi pe el. Fata se dădu înapoi şi puse o mână pe umărul enorm al fiecăruia dintre ei.

— Haideţi cu mine să vă pregătesc ceva de mâncare.

Plecară împreună, lăsând în urmă un grup mut de uimire.

— Ei bine, asta ar trebui să omoare romantismul, sparse Wesley tăcerea. Imediat ce află cât de mult mănâncă ăştia doi, o să fugă de ei.

— Nu-mi place asta, Linnet! explodă Mac. Nu-mi place deloc. Nu s-a mai purtat niciodată aşa. Cum naiba ai crescut-o pe fata asta, de se poartă aşa cu doi străini?

„Destul de calmă”, se gândi Leah, ignorând proasta dispoziţie a soţului ei.

— Mi-e teamă că asta ţine de familia mea. Cred că fata ta tocmai s-a îndrăgostit.

— Îndrăgostit! izbucni Mac la ea. Nici măcar nu îi cunoaşte. Uneori, Linnet, spui vorbele cele mai...

— Devon, spuse Linnet dulce, să-ţi mai aduc aminte că m-am îndrăgostit de tine din prima clipă în care te-am văzut? De ce s-ar purta fata noastră altfel?

Mac pufni.

— E o mare diferenţă între mine şi ăştia doi! Eu te-am salvat şi... Deodată furia îi dispăru. De care dintre ei crezi că s-a îndrăgostit? întrebă el greoi.

Oftând, Leah privi către magazin.

— Sper să mă înşel, dar se pare că îi vrea pe *amândoi*.

Înainte ca Mac să apuce să spună ceva, Wesley îi trase o palmă prietenească pe umăr.

— Felicitări, Mac. Doi gineri deodată. Şi crede-mă că vei avea nevoie de toate proviziile din magazin ca să-i hrăneşti.

Mac îi aruncă lui Wesley o privire neagră.

— Nicio fată a mea... apoi se opri, dezgustat. Femeile! spuse el printre dinţi. Haide Lynna, hai să vedem ce are acum de gând.

Mac îşi urmă posomorât nevasta către magazin.

Întorcându-se, Leah îi zâmbi lui Wesley.

— Nu ştiu dacă asta rezolvă ceva sau acesta e doar începutul problemelor. Lui Bud şi lui Cal se pare că le place de Miranda, nu?

— Eşti geloasă? întrebă el, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. De acum încolo nu vei mai fi singura femeie din viaţa lor.

Arăta tentant, cu faţa luminată de soare şi cu ochii umbriţi de borurile pălăriei. Privirea i se opri pe buzele lui.

— Leah, zise el, cu voce răguşită. Nu te mai uita aşa la mine.

Jenată, îşi mută privirea în altă parte.

Se adunase o grămadă de lume când căruţa Mirandei „agitase toată strada şi mulţi oameni rămăseseră, râzând, văzând cum fata îşi răsplăteşte salvatorii, dar acum începuseră să se îndepărteze.

— Ea e! strigă o femeie grasă, uitându-se fix la Leah.

Leah îngheţă pe loc. Nu era posibil să fi uitat vreodată chipul femeii. Când Revis i-a împuşcat soţul, ura femeii i-a ajuns lui Leah până în inimă.

— Ea mi-a omorât soţul, spuse femeia tare şi, în următorul moment, înaintă către Leah, cu pumnii strânşi.

— Criminalo! ţipă femeia. Criminalo!

Leah, nu se mişcă, aşteptând-o pe femeie, de parcă ar fi meritat ce urma să primească.

Wesley se aşeză între Leah şi femeia furioasă.

— Nu, zise el blând.

— Ea l-a omorât, scrâşni femeia din dinţi. El a fost tot ce aveam pe lume. Trebuia să ne construim împreună o fermă. Acum totul s-a dus din cauza ei. Ţipând în continuare, începu să-l lovească pe Wesley cu pumnii.

— Du-te în căruţă, Leah, zise Wesley calm. Du-te! Acum! comandă el, văzând că ea nu se mişcă.

Leah încercă să-şi ţină capul sus, dar nu era uşor, pentru că simţea ochii tuturor aţintiţi asupra ei. Se urcă în căruţă, privind fix înainte.

După câteva clipe, Wesley se aşeză lângă ea şi plecară fără un cuvânt.

Leah nu îl învinuia pentru că nu vorbea cu ea. Şi începuse să creadă că Sweetbriar îi putea oferi siguranţă! Acea puţină siguranţă se dusese pe apa sâmbetei acum, la fel ca şi şansele de a-şi câştiga soţul. Niciun Stanford nu va iubi o femeie acuzată de crimă.

Capitolul 27

Wesley stătea în magazinul MacAlister, cu mâinile în buzunare şi cu umerii lăsaţi, comandând diferite provizii. Afară ploua tare.

— Crezi că o să fie inundaţie? întrebă Doll.

— Nu ştiu, răspunse Wesley prost dispus.

— Pe-aici nu mai răsare soarele, se plânse Doll. Ce s-a întâmplat cu nevasta aia a ta? Doll se uită la Mac. N-am mai văzut-o de săptămâni.

Mac îşi ridică privirea de după tejghea.

— Găteşte pentru urşii ăia doi, zise el furios. Asta e, dacă fiică-mea nu e în stare. Wes, ar trebui să-ţi rup gâtul că i-ai adus pe ăştia doi aici. Miranda a plâns toată noaptea spunând că ea îi vrea pe amândoi şi al dracului să fiu dacă maică-sa nu s-a purtat de parcă ar fi fost o idee a naibii de bună.

Se duse pentru un moment în spatele magazinului şi reveni cu mai multe provizii.

— Altceva?

— Ştii ceva despre femei? izbucni Wes.

Doll pufni ironic.

După ce Mac se uită urât în direcţia lui Doll, zise:

— Înainte de a o cunoaşte pe Lynna ştiam multe despre femei, dar cu fiecare an care trece, parcă îmi dau seama că ştiu foarte puţine. Ai probleme?

Wesley se rezemă de tejghea, privindu-şi vârful ghetelor.

— Şi eu credeam că înţeleg femeile, dar nu e aşa. Credeam că dacă ai o nevastă şi te porţi frumos cu ea, nu o baţi, îi oferi un cămin bun şi rochii frumoase, va fi fericită.

— Dar a ta nu e fericită, zise Mac. Femeile vor şi iubire.

Wesley oftă.

— Din punctul ăsta de vedere nu are de ce să se plângă. O cam ţin ocupată.

Doll chicoti.

— Nu, zise Mac, nu e de ajuns pentru o femeie. Vrea să o iubeşti. Nu ştiu cum să-ţi explic. Doar ştii dacă o iubeşti.

— Oh, asta. Wes dădu din mână. M-am îndrăgostit de Leah cu mult timp în urmă. Are mai mult curaj decât toţi cei pe care i-am cunoscut.

— Deci care e problema? întrebă Mac.

— Ţi-aduci aminte când, luna trecută, o femeie a acuzat-o pe Leah că i-a omorât soţul?

Mac se strâmbă.

— Asta e ziua în care i-a cunoscut pe băieţii ăia ai tăi. Nu e uşor de uitat. Dar credeam că ai îndreptat totul.

— Aşa credeam şi eu. Am găsit doi oameni care au fost acolo când Revis l-a omorât pe soţul acelei femei şi care l-au auzit pe Revis amenințând-o pe Leah. Nu puteam face altceva pentru ea, aşa că i-am adus pe cei doi prin oraş şi i-am lăsat să le spună tuturor celor din Sweetbriar adevărul despre Leah.

Mac îl aprobă cu o înclinare a capului.

— Mi se pare rezonabil. Deci, ce e în neregulă cu nevasta ta?

Wesley se aşează pe un butoi.

— Leah are mai mult curaj decât oricine, repetă el. Când am fost împuşcat, şi-a pus viaţa în pericol ca s-o salveze pe a mea, încă susţinând că nu mă place foarte mult. Bineînţeles că nu vorbea serios. Leah e nebună după mine, adăugă el repede. Pentru ea, nimic nu a fost prea mult vreodată, dar femeia aceea care a ţipat la ea, a schimbat-o total. Acum nu face decât să muncească şi să stea toată ziua în faţa nenorocitului ăluia de război de ţesut al ei. Şi plânge din orice.

— O fi însărcinată? întrebă Mac. Femeile sunt ciudate în perioada asta.

— Nu cred. Am întrebat-o de douăzeci de ori ce e cu ea şi nu face decât să plângă şi să spună că nu va mai fi respectată niciodată.

— Presupun că i-ai povestit despre cei doi, nu?

— Bineînţeles, răspunse Wesley, l-am adus şi acasă, dar Leah spune că vorbele lor nu contează, pentru că femeia crede în continuare că ea i-a ucis soţul. Toată lumea din Sweetbriar cunoaşte jafurile lui Revis şi am povestit câtorva familii cum de Leah s-a alăturat bandei, pentru că eu am fost rănit şi m-au crezut. Nimeni din oraş nu e împotriva lui Leah, în afară de bătrâna aia nebună, dar Leah nici nu vrea să audă. Nu vrea să vină în oraş, nu vede pe nimeni în afară de Kimberly, Bud şi Cal.

Pentru câteva minute se aşternu liniştea în magazin; nu se auzea decât ploaia, ropotind pe acoperiş.

— Nu mi-au plăcut niciodată Haynes ăştia, spuse Doll încet.

Mac nu pricepu pe moment şi trecu un timp până să vorbească.

— Crezi oare că cineva a plătit-o pe femeie ca să-şi susţină povestea cu Leah în continuare?

— S-o plătească? Să mintă despre Leah? Lui Wesley nu-i venea să creadă. De ce? Cine ce-ar avea de câştigat dacă

i-ar face pe cei din oraş să creadă că Leah e criminală?

Mac ieşi de după tejghea.

— Ştiu ce le-ai spus celor din oraş despre Revis şi ştiu că le-ai povestit pentru a-i face un bine lui Leah, dar cred că ai mai omis câte ceva.

Wesley îşi încordă maxilarele.

— Poate că o să-mi zici tu ce n-am spus.

— E posibil să nu fi auzit, continuă Mac, dar de vreo patru ani, unii dintre noi am intrat în păduri şi am curăţat un cuib întreg de bandiţi. A ieşit... bine, dar Little Tucker şi Ottis Waters au fost omorâţi. Nu mult după aceea, cuibul a fost umplut din nou, doar că de data asta, femeile din Sweetbriar au început să facă scandal şi au spus că ne părăsesc dacă ne ducem iar după bandiţi. Ochii lui Mac erau plini de mânie. Uneori femeile din acest oraş nu prea se poartă cum ar trebui.

— Mie îmi place când femeia nu mi se supune, zise Wesley posac. Dacă aş fi vrut pe cineva care să mă asculte, m-aş fi însurat cu Kimberly.

— Linnet nici măcar nu ştie ce înseamnă a te supune, izbucni Mac. Uneori cred că se gândeşte noaptea cum să facă exact ceea ce nu vreau eu.

— Şi Leah obişnuia să facă aşa, dar...

— Înainte să vă înfierbântaţi prea mult de femeile voastre şi să fugiţi acasă la ele să le mai iubiţi puţin, de ce nu vă întoarceţi la femeia Haynes, care zice că doamna Wesley e criminală?

Mac nu luă în seamă prima remarcă a lui Doll.

— Ăştia din familia Haynes nu au mai fost pe-aici de mult şi am avut ceva necazuri cu ei cu furatul şi altele de genul ăsta. Femeia asta care a acuzat-o pe Leah a fost o Haynes înainte de căsătorie şi acu, că e văduvă, locuieşte cu ei.

Făcu o pauză.

— Câţiva dintre noi, bărbaţii, am făcut tot felul de presupuneri despre cum naiba de banda de hoţi se umple în fiecare an şi se pare că au şefi noi, de la un an la altul. Chiar dacă-l omori pe şef, în curând apare unul nou. N-au mai fost jafuri de când a fost omorât Revis ăsta, dar mă aştept în fiecare zi să aud de unul nou.

Wesley era precaut.

— Cum îţi explici înlocuirea şefilor?

— E cineva în spatele acestor jafuri, cineva care nu trăieşte în păduri şi care plănuieşte tot.

— Şi cine o fi? întrebă Wesley încet.

— De unde dracu să ştiu? izbucni Mac. Crezi că ar mai fi

liber dacă aş fi ştiut cine e?

Doll se întoarse în scaun ca să se uite la Wesley.

— Mac, zise el încet, băiatul ăsta ştie mai mult decât ce spune. După asta, se întoarse la loc.

Mac se uită urât la Wesley.

— E adevărat? Ai venit aici să ne tragi de limbă, să vezi ce ştim?

Wesley începu să se înfurie.

— Nu am mai auzit până acum că bărbaţii din Sweetbriar i-au curăţat pe bandiţi.

— Crezi că am auzit de problemele altor oameni şi am stat aşa, în fund, fără să luăm nicio măsură? Aşa ne crezi tu? L-am pierdut pe Little Tucker în luptă aceea şi a fost unul dintre cei mai buni prieteni pe care i-am avut vreodată.

Doll se ridică din scaun.

— Dracu să te ia, MacAlister. Credeam că odată ce o să-ţi apară fire de păr alb, o să te mai potoleşti. Dar nimic. Te înfierbânţi ca întotdeauna. Nu ştiu ce-o fi căutând o femeie micuţă şi dulce ca Lynna cu unul ca tine.

— Uite că are ce căuta! ţipă Mac. Mai bine decât ar reuşi vreuna cu tine, fir-ai să fii de boşorog.

— Potoliţi-vă, strigă Linnet din uşă, udă de ploaie. V-am

auzit ţipând, cu toată ploaia asta răpăitoare. Bună, Wesley. Nu te-am văzut de câteva săptămâni.

Mac se duse înapoi în spatele tejghelei, rigid din cauza furiei.

— Bună, Linnet, zise Wesley cu blândeţe.

— Wesley, spuse Linnet amabilă, îmi spui şi mie te rog, ce se întâmplă aici?

— Nu ştiu dacă ar trebui... începu Wesley.

— Spune-i, bombăni Mac. Nimeni nu poate să ţină un secret de ea.

Wesley îi povesti pe scurt despre faptul că Leah refuză să plece de la fermă, despre nefericirea ei şi apoi despre tot ce a făcut pentru a-i menţine numele nepătat. Apoi îi spuse cum de au ajuns la ceartă.

Linnet se gândi un moment.

— Ştii ceva despre bandiţi?

Wesley nu avea de gând să-i spună lui Mac de Bud, Cal şi Abe, că au fost hoţi, mai ales că Miranda s-ar putea să se mărite cu Bud sau cu Cal.

— E un conducător, spuse el încet. Tot ce ştiu este că i se spune Dancer.

— Ai idee cine este?

— Mi s-a dat un nume, dar a fost o minciună. Ultimul

lucru pe care-l voia Wes, era să-i spună lui Mac ce zisese Revis.

Temperamentul lui Mac era îndeajuns de exploziv faţă de probleme minore, darămite faţă de aşa ceva!

— Care era numele acela? întrebă Linnet.

Wesley ezită.

— Poţi să fii sigur că va rămâne între aceşti patru pereţi.

— Am ştiut imediat că era o minciună. Când Revis a fost împuşcat ne-a dat un nume, dar niciunul dintre noi nu l-a crezut. Şi-apoi, Mac, tu ai fost doi ani în Carolina de Nord. Nu puteai fi tu.

Tăcerea din cameră era apăsătoare.

— Eu? zise Mac, apoi, încet, începu să zâmbească. Se apropie de Doll. Ai auzit, bătrâne? Sunt bănuit de a fi liderul acestor nelegiuiţi. Aş vrea să ştiu când aş putea avea timp, cu toţi copiii ăştia pe care-i am şi ce am făcut cu banii? Miranda vrea o rochie nouă în fiecare săptămână şi nu pot să-i ofer aşa ceva.

Părea teribil de amuzat de idee.

— Mi se pare ciudat ca un bărbat pe moarte să spună o minciună, zise Doll.

Wesley era sigur că Mac va începe să ţipe din nou la Doll.

— Asta este straniu, zise Linnet. Ce părere ai Devon?

— Era speriat, zise Mac, categoric. Poate că Revis ăsta avea nişte amici şi dacă spunea cine e Dancer, acesta i-ar fi omorât.

— Nu m-am gândit la asta, zise Wesley. Nu am crezut niciodată ce a spus Revis despre tine.

— Dar ai pus destule întrebări cât să afli că Mac a fost în Carolina de Nord şi nu a putut să fie el banditul, şuieră Doll.

— Atunci de ce femeia asta, Haynes, continuă să spună că Leah e o criminală? întrebă Mac.

— Pentru că oricine ar fi Dancer, îi e teamă că Leah ştie ceva. Leah îl cunoştea foarte bine pe Revis?

Mac răspunse la propria întrebare, înainte să apuce altcineva să vorbească.

— Nu în felul în care crezi tu, şuieră Wesley. Dar... Se dădu jos de pe butoi. Revis s-ar fi putut lăuda la Dancer. Revis era un singuratic, ascuns permanent în păduri, nimeni nu ştia vreodată ce gândea, dar o plăcea pe Leah. Din câte am înţeles, l-a omorât pe soţul lui Haynes doar ca s-o forţeze pe Leah să rămână cu el. Se pare că speria pe toată lumea, pe toate femeile şi Leah... Leah de o „bicei nu se sperie aşa uşor.

— Odată, am trăit într-un oraş, zise Linnet blând, unde unul dintre locuitori a fost acuzat că ar fi omorât un altul şi pentru asta a fost spânzurat. În Sweetbriar nu e aşa, spuse ea mândră, dar nici măcar de la oraşul nostru nu poţi cere prea multe. Unii dintre cei care s-au mutat recent susţin că s-ar putea ca tu să-i fi plătit pe cei doi bărbaţi să spună că Leah a fost forţată să participe la jaf.

— Spune-mi cine sunt şi o să le sparg boturile alea mincinoase, zise Wesley, trăgând cu pumnul în tejghea.

— N-ar avea sens, zise Mac. Cred că va trebui să aflăm cine e Dancer ăsta.

— Nu poate fi decât cineva din apropiere, altfel nu ar fi atât de îngrijorat, spuse Doll.

— Deci cum aflăm cine este? întrebă Linnet. Doar nu putem să-i întrebăm pe oameni.

Privirea lui Mac se întâlni cu a lui Wesley.

— Nu e decât o singură cale; să-l facem să se mişte din nou.

Într-un moment, Wesley înţelese.

— Vrei s-o folosesc pe soţia mea, ca pe un porumbel, momeală în care să tragă Dancer? Te aştepţi s-o expun pe Leah hoţului şi criminalului ăluia? Niciodată, MacAlister!

— Nimeni nu-ţi spune să... începu Mac furios.

— Cred c-ar trebui să vorbeşti cu Leah, spuse Linnet. Să aleagă ea. Acum se simte mizerabil, pentru că e acuzată de crimă şi nu are nicio modalitate de a-şi spăla numele. Dacă este aflat principalul vinovat, abia atunci va fi liberă.

— Absolut nu, spuse Wesley ferm. Nu-mi pasă dacă Leah nu mai iese niciodată din casă. S-o las să se expună unui criminal. Dacă Dancer crede că ştie ceva, s-ar putea să încerce s-o omoare. N-o s-o las pe Leah neprotejată.

— Atunci o forţezi să-şi trăiască viaţa pe jumătate, spuse Linnet cu pasiune. Dancer nu trebuie decât să continue s-o plătească pe femeia aceea îngrozitoare, ca să răspândească poveşti despre Leah, iar dacă ea nu face decât să stea acasă şi să plângă, fără să se apere vreodată, nu va mai fi mult şi oamenii vor crede că Leah e o criminală.

— Mda, zise Doll. Oamenii vor spune că nu iese fum fără foc şi în câteva luni vor fi de acord că trebuie să fie ceva în spatele nefericirii nevesticii tale. Ar putea spune că poate stă acasă pentru că se simte vinovată.

— Wesley, zise Linnet, cu mâna pe braţul lui. Trebuie să discuţi cu Leah despre asta. E într-adevăr decizia ei.

— Atâta timp cât e soţia mea...

— Ha! îl întrerupse Mac. Dacă vrei să se poarte ca o

soţie, ar trebui să pleci din oraş cu ea chiar acum. Presupun că dacă n-o să-i spui tu, o să-i spună Lynna.

— E adevărat? întrebă Wesley cu ochii mari.

— Mi-a trecut prin minte, zise ea, uitându-se urât la soţul ei, care îi zâmbea nevinovat.

— Poate că am putea pleca... începu Wesley.

— Se va afla oriunde v-aţi duce, zise Mac. Singurul mod în care poţi rezolva asta şi să-ţi protejezi cu adevărat soţia este să afli cine e Dancer. Şi eu cred că singurul fel în care poţi să faci asta, este s-o scoţi pe Leah la lumină. Poate că ştie ceva şi nu-şi aduce aminte. Poate că Dancer o vrea la lumină, tocmai din cauza asta. Poate că Dancer locuieşte la o sută de mile de aici şi femeia aceea vrea să i se dea importanţă. Cine ştie? Dar singurul fel în care poţi afla, este dacă Leah iese din casa aia a ta, să vadă cum va reacţiona Dancer.

— Mie mi se pare că, zise Doll, Dancer vrea altceva, pen că ar fi putut s-o omoare imediat pe femeia ta. Ce are de câştigat dacă o face să pară criminală?

— Libertatea, zise Wesley rar. Dacă reuşeşte să creeze iluzia că altcineva e vinovat, nimeni nu îl va suspecta. Chiar dacă mai face câte o prostie din când în când, oamenii nu vor observa, pentru că ei vor şti că Leah e cea

vinovată.

— Vor şti? şopti Linnet.

Privirea lui Wesley se întunecă.

— N-o s-o scap din ochi, spuse el printre dinţi. O s-o duc în Franţa, dacă e nevoie. Cât timp pot s-o ajut, nu va fi în primejdie şi dacă vreunul dintre voi o să-i bage în cap ideea asta lui Leah, o să vă fac să vă pară rău. Spunând asta, ieşi din magazin.

Capitolul 28

Leah peria cu mişcări uşoare părul lung al lui Kimberly.

— Abia aştept să mergem diseară la dans, zise Kim. O să mă îmbrac cu rochia roz de mătase şi cu şalul de dantelă. E prima oară de câteva luni încoace, când ies undeva. Bineînţeles, cu excepţia că mai vin pe-aici. John mă ţine numai în casă în rest. Cu ce te îmbraci diseară, Leah?

Leah se întoarse la ligheanul cu vase murdare.

— Eu nu merg.

— Nu mergi? Oh, Leah, trebuie să mergi. Va fi toată lumea acolo. Vin până şi Bud şi Cal. Începu să râdă. Am auzit că Miranda MacAlister le-a făcut cămăşi noi şi toată lumea moare de curiozitate să vadă dacă va putea dansa cu amândoi băieţii deodată. O să ne distrăm aşa de bine! Ştiu că ai haine frumoase, Leah, aşa că nu ai niciun motiv să stai acasă.

— Mi s-a interzis să merg, zise Leah cu mânie reţinută.

— Interzis? Kim era uimită. De către cine...? Vrei să spui că Wesley ţi-a spus că nu poţi să mergi?

Leah apucă o farfurie de dedesubtul vaselor murdare.

— Credeam că poate a venit timpul să ies din casă şi să

mă confrunt cu lumea de afară, dar soţul meu nici nu vrea să audă.

Kim o privea de parcă ar fi auzit cea mai tragică poveste a vieţii ei.

— Dar de ce, Leah? Wesley e cel mai bun, cel mai calm şi mai respectuos bărbat în viaţă. Cum e posibil să-ţi interzică să mergi să dansezi?

— Nu am idee. A refuzat să discutăm problema. N-a spus decât că nu vrea să fiu înconjurată de atât de mulţi oameni.

— Aş prefera să fiu înconjurată de oameni, decât să stau acasă singură cu John, zise Kim. Sunt sigură că Wesley are un motiv.

Leah se întoarse cu spatele la Kim, luptându-se să nu plângă.

— Poate că un Stanford n-ar trebui să fie văzut cu o Simmons acuzată de crimă. Poate că soţul meu nu suportă ca oamenii să ştie ce fel de nevastă are.

— Oh, Leah, şopti Kim, luând-o în braţe pe prietena ei. Stai jos, să-ţi fac un ceai.

Ascultătoare, Leah se aşeză, iar umerii i se lăsară de disperare şi neputinţă.

— Nu e frumos din partea lui Wesley, spuse Kim

gânditoare, aşezându-se la masă şi uitând să mai facă ceaiul. Când te-am cunoscut prima oară, nu puteam suporta gândul că va trebui să călătoresc cu o Simmons. Steven spunea întruna cele mai îngrozitoare lucruri despre tine. Se lăuda că o să-ţi facă... ei bine, o să-ţi facă nu ştiu ce, odată ce Wesley ţi-a dat papucii. A zis că voi, femeile Simmons, adoraţi, ştii tu... sexul.

Leah o privea pe Kim cu oroare.

— L-am crezut, continuă Kim, un timp îndelungat, dar ai fost întotdeauna atât de bună cu mine, spre deosebire de alţi oameni şi pot spune că nu ai alergat în patul altor bărbaţi, cum spunea Steven Aproape că am înţeles când Wesley a zis că vrea să rămână însurat cu tine. Dar am fost foarte, foarte furioasă. Se simţea regretul din vocea ei.

— Ce-a zis Wesley când ţi-a spus că vrea să rămână însurat cu mine? întrebă Leah cu blândeţe.

— De fapt, s-a purtat foarte frumos, deşi atunci nu mi s-a părut. A spus că i-a fost foarte greu să ia o hotărâre, dar s-a gândit că trebuie într-adevăr să rămână însurat cu tine.

— Trebuie? murmură Leah. Asta e tot?

Kim zâmbi.

— A spus că m-a iubit întotdeauna, pentru că am fost

prima lui dragoste, dar trebuia să facă aşa cum era mai bine şi că s-a însurat cu tine şi trebuie să respecte jurămintele căsătoriei.

Leah se ridică.

— Ăştia din familia Stanford sunt oameni buni, nu? Cred în codul loialităţii şi al onoarei. Chiar dacă asta înseamnă să faci ceva atât de dezgustător cum ar fi să rămâi însurat cu o nenorocită venită din mlaştini, care te-a forţat să te căsătoreşti cu ea. Bineînţeles că se compensează. Femeile din mediul meu sunt bune la pat şi la munca de fermă şi dacă îşi fac probleme ca să protejeze un Stanford, atunci pot fi uşor ascunse, fără să li se permită să iasă în public, doar să stea acasă, să gătească, să facă ordine şi să încălzească patul, fie zi, fie noapte. Femeile din familia Simmons sunt uşor de convins.

— Leah, zise Kim încruntându-se, ar putea fi adevărat, dar când Wesley mi-a spus că va rămâne cu tine, am simţit că aşa voia, nu că aşa trebuia. Wesley poate fi îngrozitor de încăpăţânat şi nu face decât ce vrea.

— Oh, a vrut să rămână însurat cu mine, în regulă, zise Leah mânioasă. Păi unde ar mai găsi una care să şi muncească şi să fie şi parteneră de sex? M-a dus o dată în oraş ca să mă prezinte, dar de atunci nu mi-a mai dat voie

să ies în public. Şi diseară nu vrea să se simtă jenat din cauza mea.

Kim se încruntă şi mai tare.

— Nu înţeleg. Credeam că tu nu voiai să ieşi în oraş.

— Un timp nu am vrut, dar de două săptămâni, de câte ori îi spun să merg în oraş, Wesley îmi argumentează cu o duzină de motive, de ce ar trebui să stau acasă. Şi în seara asta, mi-a interzis să merg la dans.

— Speram atât de mult că vei fi acolo, zise Kim. De fapt, ţi-am adus un cadou. Scoase un pacheţel din buzunar, înfăşurat într-o bucată de material. Mă gândeam că o să se potrivească la rochia ta cea verde.

Leah îl desfăcu încet şi ieşi la iveală o broşă în aur filigranat, iar în mijloc cu o miniatură pictată de mână, cu portretul unei femei, înconjurat cu fildeş.

— Cine e? şopti Leah.

— Nu ştiu. E foarte veche, nu crezi? şi rochia verde din miniatură se potriveşte cu a ta. Speram atât de mult să mergi diseară.

— Merg, spuse Leah brusc, ea însăşi uimită de ce-i ieşise pe gură. O fi crezând Wesley Stanford că poate să mă ascundă, dar nu e aşa. O fi crezând că unei Simmons îi curge nămol prin sânge, dar nu e aşa.

— Nu ştiu dacă ar trebui să faci asta, Leah. Wesley se enervează groaznic uneori.

— Wesley Stanford nici nu ştie ce înseamnă cuvântul „furie”. N-am de gând să-mi petrec restul vieţii închisă în casă şi plângându-mi de milă. Nu am participat la crimele acelea, şi femeia aia poate să spună tuturor, de dimineaţă până seara că am făcut-o, că n-o s-o creadă nimeni.

— Mă bucur că te simţi aşa, dar Wesley a zis să nu mergi şi... Se lumină la faţă. Poate că dacă plângi şi îi spui că o să mori dacă nu mergi, o să spună „da” şi asta fără să-i ieşi din cuvânt. Sau poate ai putea să leşini. Lui Wesley îi place la nebunie.

Leah o privi aspru.

— Nu o să mă rog de el şi cu atât mai puţin n-o să leşin. Nu, mai întâi o să-i spun că doresc să merg şi dacă nu vrea, tot o să mă duc. Abia aştept să-i văd faţa.

— Şi eu la fel, zise Kim posacă. Cred că aş muri pe loc, dacă se supără cineva pe mine, aşa cum o să facă Wesley cu tine.

— Face, numai ca să-i arăt arogantului ăluia că nu mă poate ţine închisă, departe de lume, de parcă aş fi o ciumă. Şi tu, Kim, o să mă ajuţi.

Kim păli.

— Nu, Leah, Wesley mă sperie.

— Mi se pare că spuneai că e bun şi blând.

— Da, dar când e totul bine. Într-adevăr, Leah, nu pot să te ajut.

Leah se aşează în faţa lui Kim.

— Nu trebuie decât să-i trimiţi în seara asta un bilet, în care să scrii că ai nevoie de ajutorul lui. O să plece de la fermă ca să vină la tine. Eşti singura care poţi să-l scoţi din casă. Şi cum pleacă, eu mă duc la petrecere. Şi mai scrii un bilet ca fiind din partea mea, în care-i comunic lui Wesley că am plecat la petrecere. Când ajunge la tine acasă, o să vadă că tu şi John sunteţi plecaţi, se întoarce aici, găseşte biletul şi probabil că vine şi el la petrecere. Sau poate că o să găsesc pe cineva care o să mă aducă acasă, dacă n-o să vrea să vină.

— Crezi că Wesley o să te bată când vei ajunge acasă? întrebă Kim serioasă. Ochii i se măriră. Crezi c-o să mă bată şi pe mine?

— Nu, bineînţeles că nu. Cred că se va înfuria, dar sper să-i arăt că nu-l fac de ruşine în public. Nicole avea un prieten care m-a învăţat să dansez; despre haine nu se poate spune că o femeie venită din mlaştini poartă aşa ceva. Poate că, atunci când Wesley se va calma, o să-şi

dea seama că nu e cazul să mă ţină ascunsă.

— Oh, Leah. Kim îşi puse capul în mâinile ei. Mi-e îngrozitor de frică să fac asta. Pe undeva, nu mi se pare corect. N-ai putea să scrii chiar tu biletele, iar eu să fiu nevinovată? Să pot spune că nu ştiu nimic? Sunt o mincinoasă bună. E uşor pentru mine.

— Nu ştiu nici să scriu, nici să citesc, iar dacă pun pe altcineva să-i transmită mesajul, atunci tot ar fi cineva implicat şi-apoi pe-aici sunt numai bărbaţi. Toţi sunt de partea lui Wesley. Te rog, Kimberly. Te rog.

În ochii lui Kim erau lacrimi – lacrimi de frică, atunci când dădu din cap, fiind de acord cu ea.

Când Wesley călări înapoi către fermă, nu avea în cap decât ce-o să-i spună lui Kimberly când o s-o vadă data viitoare. Ce mare criză o fi apucat-o, de a făcut-o să-i scrie un asemenea bilet? Fără îndoială că John i-a sugerat că ar fi cazul să se apuce de treabă şi, de furie, ea i-a scris lui Wesley. Şi Wesley, ca un prost, s-a dus fuga la ea, gata s-o salveze, gata, dacă era nevoie, să-i tragă una în gură unui băiat aşa bun ca John Hammond, numai ca să-i ia apărarea lui Kim.

Totuşi, când Wes a ajuns la ei acasă, nu era nimeni, în afară de un lucrător care i-a spus că John şi Kim au plecat

de o oră la petrecere. Tot ce s-a gândit Wes a fost că a lăsat-o singură acasă pe Leah, neprotejată, la discreţia lui Dancer. Acum nu mai avea încredere în nimeni. Începuse să-i bănuiască până şi pe Bud şi pe Cal. Totuşi, şi-a lăsat nevasta singură, bântuind prin casă, amărâtă şi obosită de prea multă muncă – şi victimă posibilă a unui complot împotriva ei.

— Leah, strigă el, înainte să descalece. Întrând în casă, strigă din nou: Leah!

Pustietatea şi tăcerea din casă îi făcură inima să-i sară din loc. Fugi afară, către ţarcul de pui şi o strigă de mai multe ori.

— Unde e Leah? izbucni el, când dădu de gemenii MacAlister.

— Credeam că e în casă.

— La dracu'! înjură Wesley, fugind înapoi în casă şi apoi văzu hârtia pe masă.

„Dragă Wesley.

Leah nu poate citi şi chiar dacă îmi spune ce să scriu, eu o să-ţi spun adevărul. Nu a fost frumos din partea ta să-i interzici lui Leah să meargă la dans. A suferit, înainte să apuce să se înfurie pe tine. Deci, m-a pus să scriu două

bilete pentru ca să poată pleca. Nu a fost vina mea, Wesley. Te rog, nu fi supărat pe mine.

Cu dragoste.

Kimberly

P S. Leah e într-adevăr foarte drăguţă şi nu e una de-alea din mlaştini. Te rog să nu o baţi".

— S-o bat! zise Wesley, aproape fără aer. Oh, Dumnezeule, femeie tâmpită. O să te bat de-o să te învineţesc, Leah. Asta dacă mai eşti încă în viaţă, şopti el.

Rupse biletul, ieşi din casă, încălecă şi plecă în galop către oraş.

Leah era nervoasă când ajunse la magazinul MacAlister, unde era petrecerea. Nu prea era bine pentru ea să sosească neînsoţită.

— Leah!

Afară era Justin Stark şi acum se grăbea către ea, s-o ajute să descalece.

— Unde e soţul ăla al tău care te ţine sechestrată, să nu dai ochii cu noi? Nu te-a scăpat de sub control, nu?

— Wesley... are nişte treabă. O să vină şi el mai târziu, când o să termine. Vorbind, Leah privea în altă parte.

Justin o prinse de braţ şi i-l strecură pe sub al lui.

— Nu te mai întreb nimic. Wes a pierdut şi noi am câştigat. Hai să dansezi cu noi şi lasă-mă să le arăt tuturor că sunt ţinut de braţ de cea mai frumoasă fată din stat...

În magazin se făcuse curăţenie şi era luminat parcă de toate lămpile din oraş. În capătul camerei erau patru viorişti, şi pe o parte şi pe cealaltă, era câte o masă lungă, lungă, încovoiată de mâncare.

— Ar fi trebuit să aduc şi eu ceva, murmură Leah.

— Ajunge simpla ta prezenţă.

— Leah! exclamă Kimberly din spatele ei. Eşti aici. Wesley a...?

— Ne scuzaţi, vă rog, îi spuse Leah lui Justin, ducând-o pe Kim într-un colţ.

— L-ai văzut pe Wesley? Ce-a zis? E supărat rău?

— Kimberly, spuse Leah încet, strâmbând din nas. Ai băut?

— Puţin, puţintel. Tatăl lui Justin face nişte cocktail-uri care mă relaxează extraordinar. Am fost atât de nervoasă, iar John abia dacă vorbeşte cu mine. Nu crezi că Justin arată bine în seara asta? De fapt, toţi bărbaţii arată bine. Toţi în afară de soţul meu.

— Kimberly, vreau să mănânci ceva şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu mai vorbi atât. Cu chiu cu vai, Leah o

duse pe Kim în zona unde era masa cu mâncare.

— Leah! ţipă Linnet MacAlister surprinsă şi uitându-se la Leah de parcă ar fi fost o fantomă. Nu credeam că vei fi aici.

— Ce rochie drăguţă, zise Agnes Emerson. Asta e miniatura mamei tale? întrebă ea, arătând către broşa pe care o purta Leah.

— E un cadou de la o prietenă. De unde fac rost de o farfurie cu mâncare pentru Kim şi poate cineva va sta lângă ea ca să mănânce. Trebuie să vorbesc un moment cu Doll Stark.

Agnes aruncă o privire către Kim şi înţelese imediat.

— Spune-i vreo două lui Doll şi din partea mea, strigă ea după Leah.

— Da, doamnă, spuse Doll. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Vreau să te rog să nu-i mai dai lui Kimberly Hammond mai mult din ce i-ai dat.

— Micuţa doamnă ştie într-adevăr să bea, zise el mirat.

Leah se uită urât la el.

— Unde e soţu ăla al tău? întrebă Doll. Nu cred că ţi-a dat voie să vii.

Leah se uita în continuare la el, refuzând să răspundă.

— Bine, zise Doll greoi. N-o s-o mai las să bea. Deşi, e ruşinos pentru mine. Are capacitate, mica doamnă.

— Doamna Stanford?

Leah se întoarse şi îl văzu pe John Hammond. Era un bărbat bine, cu păr grizonat.

— Îmi acordaţi acest dans?

După ce aruncă o privire în direcţia lui Kim şi o văzu că stă jos şi mănâncă, Leah îl luă pe John de braţ.

Lecţiile ei de dans nu avuseseră nimic comun cu dansurile *country* nebuneşti şi când terminară, îşi făcea vânt cu mâna să se răcorească.

— Ce zici de o gură de aer? sugeră John, cu ochi strălucitori.

— Da, am nevoie, spuse Leah, râzând.

Afară stelele străluceau; aerul era proaspăt şi rece, iar Leah era bucuroasă că a venit la petrecere. Şi când se gândea că Wesley îi interzisese să participe!

Dau un penny ca să-ţi ghicesc gândurile.

Ea îi zâmbi.

— Mă gândeam că sunt bucuroasă că am venit.

— Şi eu sunt, zise John serios. Voiam să-ţi vorbesc de mult timp. De fapt, voiam să-ţi cer un sfat. Vezi tu, ştiu că Kimberly e foarte nefericită, dar nu ştiu de ce şi nici cum s-

o fac fericită. Am încercat din toate puterile să am răbdare, atât cât pot. Când vin din pădure, mâncarea nu e gata şi mi-a luat câteva săptămâni ca s-o învăţ să prăjească ouă şi să pregătească micul dejun. Am făcut tot ce am putut ca să fiu înţelegător cu ea. Mi-am dat seama că nu e obişnuită cu aşa multă muncă, dar indiferent ce fac, o simt ostilă. Trebuie să mă credeţi, doamnă Stanford, îmi iubesc soţia şi dacă mi-aş putea permite servitori, aş angaja cu dragă inimă, dar nu pot.

Leah nu era sigură, dar parcă zărise lacrimi în ochii lui John.

— Ştiu că voi două sunteţi prietene şi credeam că poate v-a spus ceva. Vă rog, n-aţi putea să mă ajutaţi?

„Dracu s-o ia pe Kimberly”, se gândi ea. Din cauză că era leneşă îl făcea nefericit pe acest om bun.

— Nu mi-a spus prea multe, zise Leah.

— Mie nu vrea să-mi vorbească şi dacă mi s-ar plânge de ceva, poate s-ar putea rezolva, zise John disperat.

— Cred că în general, căsătoria e grea pentru ea, zise Leah încet. Nu prea îi place munca.

John zâmbi.

— Ce bună eşti! Dar nu ţi s-a plâns de... nimic deosebit din viaţa noastră de zi cu zi?

— John, spuse Leah, punându-i mâna pe braţ, îmi doresc să te fi putut ajuta. Kimberly e prietena mea, dar mă tem că e cam dificil să trăieşti cu ea. Voi vorbi cu ea şi voi încerca să aflu tot ce se poate. Vreau ca amândoi să fiţi fericiţi.

— Te rog, încearcă s-o convingi că o iubesc, se rugă John.

— O s-o fac. Acum, mergem înăuntru?

Zâmbind, John îi întinse braţul.

— Cred că ai auzit-o de nu se ştie câte ori în seara asta, dar arăţi nemaipomenit. Verdele acesta ţi se potriveşte cu ochii. Miniatura din broşă e cumva mama ta?

Leah se strâmbă, gândindu-se că mama ei nu a purtat niciodată în viaţa ei rochie de mătase.

— De fapt, Kimberly mi-a dat broşa. Poate că este cineva din familia ei.

— Ah, da, poate că am mai văzut broşa, dar nu-mi aduc aminte. A fost drăguţ din partea ei să-ţi facă un cadou, nu? Poate că o să-ţi spună povestea femeii din miniatură şi o să mi-o spui şi mie. E singurul mod prin care pot afla câte ceva despre propria mea nevastă.

Pe Leah o durea sufletul şi îi venea s-o plesnească pe Kim, pentru că se purta atât de urât cu bărbatul ăsta bun.

— Scuză-mă, zise ea, când intrară înăuntru şi se duse direct către Kim.

— Am văzut că vorbeai cu John, spuse Kim, pe poziţie de atac, înainte ca Leah să scoată un cuvânt. Te-a întrebat de mine?

— Da, m-a întrebat. Bietul om munceşte din greu ca să te facă fericită şi tu te porţi foarte urât cu el.

— Leah, începu Kimberly, dar deodată, John apăru în faţa ei, cu mâna întinsă.

— Dansezi cu mine? întrebă el cu voce rugătoare.

Figura lui Kim îşi pierdu din culoare.

— Da, murmură ea şi îl luă de mână.

Leah îi urmărea pe toţi dansatorii, dar de fiecare dată când Kim vene a în contact cu John, chipul i se schimonosea şi pe la sfârşitul dansului, Kim nu mai zâmbea absolut deloc.

— Doar nu stai aici toată noaptea, rezemată de zid, spuse Justin, venind lângă ea. Mă aştept ca în fiecare minut să apară soţul ăla al tău şi să ni te ia.

— Mi-e teamă că la asta mă aştept şi eu. Crezi că am putea mânca ceva, în loc să dansăm? Nu prea mai am chef de dans.

— Din cauza lui John şi a lui Kim? îi urmăreşti încruntată

de câteva minute.

— Cred că nu-mi place să văd pe cineva nefericit.

Justin pufni.

— Kim ar face pe oricine nefericit. Mi-e milă de John că trebuie să trăiască cu ea. Oh, oh! Cred că tocmai a început furtuna.

Către ei, venea, cu agilitatea şi forţa unui vultur, Wesley, cu cămaşa plină de transpiraţie şi cu părul lipit de faţă.

Capitolul 29

— Vino cu mine, spuse Wesley cu dinţii încleştaţi, în timp ce o apucă pe Leah de braţ.

— Mă scuzi, spuse Leah politicoasă către Justin, înainte ca Wesley să-i dea un ghiont ca s-o ia înainte.

Traversând camera, Leah încercă să zâmbească şi să-i salute pe oameni, încercând să se poarte de parcă ar fi ieşit de bunăvoie, afară, cu soţul ei şi să nu se vadă că de fapt mai mult o târa. Dar în suflet, furia atinsese punctul de fierbere.

— Urcă-te pe calul meu, comandă Wes, imediat ce ajunseră afară.

— Ca să-ţi salvezi ce ţi-a mai rămas din reputaţie? Dă-mi voie să-ţi spun, Wesley Stanford, că e prea târziu! Toţi m-au văzut deja, toţi ştiu deja că maiestatea sa, domnul Stanford, cel cu magnifica plantaţie *Stanford*, are o nevastă adusă din mlaştinile Virginiei. Şi ştii ce, nimeni nu a avut repulsie faţă de mine, nimeni nu şi-a tras înapoi mâinile, după ce a atins o lepădătură ca mine.

— Ai înnebunit, Leah? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vorbesc despre „a fi o Simmons”, asta vorbesc. Spun că îţi este ruşine cu mine şi că nu vrei să fim văzuţi în

public.

— Nu vreau... Clătină din cap. Tot nu te înţeleg, clar hai acasă, să discutăm.

Ea se dădu înapoi.

— Mergem acasă şi fără îndoială, că ne urcăm direct în pat, nu?

— Nu m-ar deranja, rânji el.

— Fir-ai să...! Strânse pumnul şi îl lovi în stomac.

Wesley nici nu se clinti.

— Ce dracu îţi trece prin cap?

— Mi-ai interzis să merg în oraş la petrecere, deoarece crezi că trebuie să fiu înlănţuită de patul şi de bucătăria ta şi mă mai şi întrebi ce e în neregulă? Oi fi crezând tu că numai cei bogaţi au sentimente, dar te asigur că am şi eu mândria mea, chiar dacă sunt o Simmons.

— Femeile! zise Wes răsuflând greoi. Leah, nu mi-e ruşine cu tine. Nu ştiu de unde îţi tot vin asemenea idei tâmpite. Eşti frumoasă, şi în seara asta, eşti fără îndoială cea mai frumoasă femeie de aici, dar în momentul ăsta nu vreau să fii înconjurată de atât de mulţi oameni.

— Pentru că nu ştiu cum să mă comport? Pentru că s-ar putea să nu fac faţă numelui Stanford?

— Bunule Dumnezeu! Dar e şi numele tău. Aş vrea să

înţeleg femeile măcar o zi din viaţă. Leah, te rog, vrei să vii acasă cu mine, chiar acum?

— De ce? întrebă ea furioasă. De ce vrei să mă ascunzi?

— Nu vreau să te ascund... ei bine, poate că vreau. Zâmbind seducător, se apropie de ea. Putem să avem şi noi, singuri, o petrecere acasă.

— Singurul mod în care o să merg cu tine, va fi să mă iei pe sus, în ţipete şi şuturi, iar asta ţi-ar strica şi mai mult reputaţia.

Wesley se uită un moment în altă parte, după care, când se uită din nou la chipul ei, figura lui era un exemplu ideal de confuzie.

— Leah, îţi spun sincer că nu am idee de ce eşti atât de supărată. Nu te-am rugat să nu vii la petrecere pentru că mi-e ruşine cu tine şi că nu vreau să fiu văzut cu tine. Departe de mine. Nu-mi place nimic mai mult decât să fii la braţ cu mine. Dar acum am motive pentru care aş prefera să fii acasă, unde pot fi aproape de tine.

— Ce motive?

— Nu pot să-ţi spun şi va trebui măcar o dată să ai încredere în mine.

Ea îi zâmbi obraznic.

— Nu trebuie să ghicesc de ce vrei să merg acasă cu

tine. Ştiu. Ai spus că urăşti până şi gândul să fii însurat cu cineva ca mine.

— Am spus eu asta? exclamă Wes. Când?

— I-ai spus fratelui tău, iar eu şi cu Regan te-am auzit.

Exact în momentul acela ieşiră afară doi dansatori încălziţi, aşa că Wesley o apucă pe Leah de braţ şi o trase la umbră, ţinând-o strâns cu ambele mâini.

— În regulă, pisicuţă sălbatică ce eşti, acum o să mă asculţi. În primul rând mi-e silă şi m-am săturat să-mi tot spui că sunt cel mai mare snob al secolului. Tu eşti o snoabă, Leah. Te preocupă mai mult locul unde au crescut oamenii, decât m-a interesat pe mine vreodată. Da, i-am spus lui Travis că nu pot să sufăr să fiu însurat cu tine, dar nu pentru că nu pot trăi cu o Simmons.

— Hal Leah încercă să se uite în altă parte, dar Wes o forţă să-l privească.

— Voiam o femeie care să aibă nevoie de mine şi Kim era genul ăsta de femeie. Deci, când eu voiam o femeie precum Kim, în loc de asta am căpătat una care poate conduce o fermă, poate creşte copii şi, în acelaşi timp, poate stăpâni un tată nebun – tu, Leah, se pare că nu aveai nevoie de nimeni şi de nimic. M-ai făcut să mă simt inutil.

— Eu? şopti ea. Cum adică să te simţi inutil?

Îşi frecă nasul de al ei.

— Uite-aşa, pentru că nu mi-ai cerut niciodată un lucru cât de mic, spuse el din suflet. Te-ai încurcat cu bandiţii şi nici măcar nu mi-ai spus. Ţi-aduci aminte când, săptămâna trecută, a căzut jumătate de coş de pe casă? L-ai reparat singură. Nici n-aş fi ştiut, dacă Oliver nu te-ar fi văzutt urcată pe o scară şi punând pietrele la loc. Ai reuşit inclusiv să transformi oribila femeie cu care m-am însurat, în frumuseţea care eşti acum.

Făcând o pauză, îi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă.

— Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că ai mai multă nevoie de mine decât a avut Kim vreodată. Kim a stat întotdeauna cu picioarele înfipte bine în pământ, pe când tu, micuţa mea soţie, cum ieşi din casă, cum intri într-un bucluc.

Leah încerca să înţeleagă ceva.

— Dar Kim e o doamnă, iar eu sunt...

— Tu eşti soţia mea şi, după cum ţi-am spus, acum eşti o Stanford, deci, dacă cu aş avea rang de rege, atunci ai avea şi tu.

Se îndepărtă puţin de el.

— Atunci, dacă nu ţi-e ruşine cu mine, de ce nu vrei să

fii văzut cu mine la petrecere? De ce vrei să mă ţii ascunsă la fermă?

Ultimul lucru pe care voia să i-l spună Wesley era că există un posibil complot împotriva ei. Fără îndoială că Leah se va gândi nopţile cum să facă să se amestece.

— Trebuie să ai încredere în mine. Trebuie să crezi că nu îţi vreau decât binele.

Leah făcu câţiva paşi, scăldată în lumina lunii. Avea sens ceea ce îi spunea despre faptul că neajutorată Kim avea nevoie de el, de fapt astă era arma ei. Simţise că Wesley voia să leşine, că voia să fie ocrotită, iar Kim se conformase cerinţelor lui. Dar Leah nu făcuse decât să se comporte natural. Oare era posibil să-i fi făcut şi pe alţii să se simtă inutili?

Wesley nu-i vorbise de dragoste, dar poate că dragostea nu era departe, dacă nu avea resentimente faţă de faptul că e o Simmons. Ceea ce o amuza era că ea se străduia din răsputeri să nu fie o povară pentru Wes. Când a căzut hornul de pe casă, prima reacţie a fost să se aşeze jos şi să înceapă să plângă. Apoi, hotărâtă, l-a reparat singură, pentru că nu voia ca Wesley să creadă că e o neajutorată.

Se întoarse cu fata către el.

— Dacă leşin pentru tine, o să mă iei în braţe, să mă

duci în patul tău?

Ceea ce exprima chipul lui Wesley era mai mult decât un răspuns. Fără să spună un cuvânt, se apropie de ea, o luă în braţe şi o ţinu strâns.

— Uneori mă uimeşte cât de mult am ajuns să te iubesc, Leah, şopti el. Nu-mi doresc decât să nu mai ţipi atât de des la mine.

Leah ar fi vrut ca, din impuls, să se îndepărteze puţin de el, pentru că voia să-i vadă ochii când îi spunea asta, pentru prima oară – că o iubea.

— Poate că acum, dacă ştiu că mă iubeşti, n-o să mă mai supăr atât de des.

O duse până la cal şi o urcă în şa.

— Sunt sigur că ţi-am spus destule. E timpul să plecăm.

Mai presus de orice, Leah nu voia din nou ceartă.

— Cred că nu te-am mai auzit vorbind aşa. Oh, Wes, spuse ea, când el se urcă pe cal, în spatele ei. Trebuie să-mi iau şalul.

— Ţi-l iau eu mâine, când o să vin să-ţi iau şi calul.

— În numele cerului, nu. Şalul acela l-a costat pe Clay o avere. L-a adus tocmai de peste ocean. Vin într-un minut.

— Tu stai aici, spuse el. Mă duc eu în locul tău.

Leah chicoti.

— Nu poţi să mă scapi din ochi.

— Cam aşa ceva, zise Wesley serios.

Tăcută, Leah rămase afară, aşteptându-şi soţul. Nu era uşor pentru ea să se lase în baza lui, dar poate că avea un motiv de nu voia să apară la petrecere. Poate că era gelos, ceea ce o făcea pe Leah să se simtă încântată. Dacă era adevărat că o iubea, atunci era posibil să fi fost gelos. Leah era cu siguranţă geloasă pe Wesley şi pe Kimberly.

Deodată, îşi aduse aminte că a văzut-o pe Corinne Stark purtând un şal care semăna foarte mult cu al ei. Wesley n-o să-l găsească singur pe al ei.

Înăuntru, lumina puternică îi punea în evidenţă pe oamenii ce râdeau şi dansau. Kim stătea rezemată de perete, privind în Jos, cu soţul ei, John, lângă ea.

Când Leah căută prin cameră, muzica se opri şi râsul oamenilor încetă. În această tăcere se auzi ţipătul unei femei, şi când Leah se întoarse în direcţia ţipătului, femeia, pe care nu o mai văzuse vreodată, arăta cu degetul în direcţia ei.

— Asta e broşa mătuşii mele, strigă femeia la Leah. Ai furat-o de la ea.

Uimită, Leah îşi duse mâna la piept.

— Nu, şopti ea. Coşmarul începea să se repete. Wes

apăru imediat lângă soţia lui, înconjurând-o protector cu un braţ şi ducând-o afară.

— Leah, şopti el, odată ieşiţi din magazin, Justin o să te conducă acasă. Eu voi rămâne să aflu tot ce pot despre treaba asta. M-ai înţeles?

Buimăcită, Leah înclină o dată din cap şi Wes i-o dădu în grijă lui Justin.

— Ai grijă de ea, zise Wes. Îţi trimit vorbă imediat ce pot, dar acum trebuie să pun capăt poveştii ăsteia, odată pentru totdeauna. Îşi ridică brusc capul şi îi văzu pe Kim şi pe John, ieşind afară. Kim plângea încetişor.

— Haide, plecaţi de-aici, îi spuse Wes lui Justin.

Leah nu se gândi la multe în drum spre fermă şi îşi dădu seama cât era de rece, numai când Justin o coborî de pe cal şi o duse înăuntru. Începu să tremure.

Justin o duse către un scaun şi se aşeză cu ea în braţe.

— E în regulă, iubito. Wesley va afla ce s-a întâmplat. Nimeni nu va crede că ai furat broşa.

Leah nu putea să plângă, dar stătea moale pe Justin.

— De unde ai broşa, Leah? întrebă el, strângând-o de braţ. Leah! strigă el, când văzu că ea nu îi răspunde. De unde ai broşa aia?

— Mi-a dat-o Kimberly, şopti Leah.

— Dracu s-o ia pe căţeaua aia egoistă! înjură el printre dinţi şi, aşezând-o pe Leah pe scaun, începu să umble cu paşi mari prin cameră. O văd în stare să fie complicea bandiţilor. Are moralul unei târfe. Scuză-mă, Leah, dar aşa e. S-ar vinde oricui, ca să obţină ce vrea. Crezi că John are idee cu cine s-a însurat? Bietul om crede că, după chipul ăla frumos, e o femeie bună.

— Leah, zise el, îngenunchind lângă ea. Mă duc să văd ce pot afla de la Kimberly. Poate că o să-i vină minţile la cap, dacă e prinsă între mine şi John. Probabil că Wesley se va întoarce în curând, imediat ce termină de vorbit cu femeia aceea.

Oliver e în grajd. Crezi că o să fii în siguranţă singură?

Absentă, Leah dădu din cap. Voia să fie singură; nu voia să-i vadă nimeni ruşinea.

O sărută pe frunte.

— Stai aici şi aşteaptă-l pe Wes. Nu pleci nicăieri, promiţi?

Dădu din nou din cap şi Justin o lăsă singură.

Leah nu avea idee de când stătea acolo, pentru că timpul nu mai avea sens. Gândurile ei se învârteau în jurul faptului că şemineul ar trebui curăţat. Mai era puţin şi răsărea soarele, când se ridică şi începu să-l şteargă,

inclusiv în interior, până unde putea ajunge.

În spatele ei, uşa se deschise brusc.

— Oh, Leah, spuse Kim, fără răsuflare. A fost divin, absolut divin. A fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea. Ce naiba faci? Leah, uită-te la tine! Ai stricat de tot rochia asta frumoasă.

Kim înaintă, dar când ajunse la Leah, se dădu înapoi.

— Nu cred că o să te ating. Stai acolo şi scoate rochia aia. Şi în timp ce te speli, o să-ţi povestesc despre cea mai frumoasă noapte din viaţa mea.

Kimberly îi aduse lui Leah apă rece să se spele, pentru că nu avea chef să aprindă focul.

— Spală-ţi şi urechile, îi comandă Kim lui Leah, care rămăsese doar în lenjerie. Ce prostie din partea ta să-ţi strici rochia! Ei bine, e îndeajuns. Leah, zise ea, am făcut dragoste cu Justin noaptea trecută.

Acesta a fost primul lucru pe care Leah l-a auzit de când venise Kim. Întrerupse spălatul.

— Tu cu Justin?

— Nu-i aşa că e greu de crezut? Se pare că Justin nu m-a putut suferi de când m-a văzut. De obicei, bărbaţii nu mă urăsc, dar Justin a făcut-o şi noaptea trecută a fost pur şi simplu furios, după care... Oh, Leah, a fost ca în paradis.

— Kim, zise Leah. Spune-mi totul de la început. De unde ai broşa pe care mi-ai dat-o?

— Păi, aceea... începu Kim, oftând. Cred că totul a început cu mult timp înainte de noaptea trecută.

— Avem toată ziua la dispoziţie, spuse Leah fermă. Vrei ceva la micul dejun?

— Mic dejun? Cred că da, deşi e după-amiază, dar când faci dragoste, ţi se face foame.

Câteva minute mai târziu, Leah era spălată, îmbrăcată şi gătea.

— Poţi să-ncepi, îi ordonă lui Kim.

— Cred că totul a început de la Steven. El spunea că sunt două feluri de femei: doamne cărora nu le place sexul şi femei cărora le place.

— Kim, de ce nu-mi spui de broşă?

— O să-ţi spun, dar totul se leagă. Oh, Leah, jură-mi că n-o să mă urăşti când o să-ţi spun toate astea. Eşti prietena cea mai bună pe care am avut-o vreodată şi am făcut nişte lucruri...

— Îţi jur că n-o să te urăsc, mai ales dacă începi să vorbeşti odată.

— Şi cum îţi spuneam, Steven m-a făcut să cred că doamnele trebuie să se poarte cuviincios tot timpul, deci,

când Wesley şi cu mine ne-am îndrăgostit – şi l-am iubit cu adevărat – nu l-am lăsat pe Wesley să mă sărute prea mult. Vezi tu, îmi plăceau foarte mult sărutările lui Wesley, dar îmi era teamă că dacă îi arăt că îmi plac, ar crede că nu sunt o doamnă şi n-o să se însoare cu mine. Oh, Leah, uneori îmi era atât de greu să-l dau la aparte. Sărutările lui Wesley sunt atât de plăcute. Sunt...

— N-am putea trece peste asta?

— Cred că da. Acum vine partea care nu-mi place. Când Wesley mi-a spus că nu va rămâne însurat cu tine, m-am supărat foarte, foarte tare. De fapt, am fost furioasă. Mi s-a părut foarte nedrept, pentru că eu m-am retras întotdeauna, ca să fiu o doamnă, iar tu împreună cu Wesley, vă strecuraţi noaptea ca să duceţi mâncare – oh, da, ştiam asta. Şi v-aţi tăvălit prin noroi. Nu te-ai purtat deloc ca o doamnă, dar ai câştigat un bărbat.

Făcând o pauză, o privi pe Leah rugătoare.

— Am fost atât de furioasă, încât am înţepat un cal cu un ac de pălărie şi căruţa a căzut la vale. Credeam că eşti înăuntru. Oh, Leah, se văită ea, îngropându-şi faţa în mâini. Te-am urât atât de mult, încât am vrut să te omor.

Leah îi înconjură umerii lui Kim cu un braţ.

— Parcă am avut o presimţire şi m-am dat jos din

căruţă, deci nu am păţit nimic. Poate că în locul tău aş fi făcut la fel. Uite, acum mănâncă-ţi ouăle şi spune-mi ce s-a întâmplat după aceea.

— John Hammond m-a văzut când am înţepat calul cu acul şi când am leşinat – a fost singura dată în viaţa mea când am leşinat cu adevărat – şi mi-a spus că nu va spune nimănui. Dar mai târziu...

Luă o gură de lapte.

— E un om tare rău, Leah. Mi-a zis că dacă nu mă mărit cu el, o să le spună la toţi ce-am făcut.

— Te-a şantajat? întrebă Leah uimită, în timp ce se aşeza în faţa lui Kim. Dar de ce? De ce-ar fi vrut să te forţeze să te măriţi cu el? Ar fi trebuit să ştie că o să-l urăşti.

— M-am tot întrebat. Nu mi-a plăcut pentru că mă forţat să mă mărit cu el şi am făcut tot posibilul ca să regrete că s-a însurat cu mine. Zâmbi şi muşcă dintr-o felie de pâine cu unt. Vrei să ştii un secret, Leah? Ştiu să gătesc. Nu i-am spus niciodată lui Wesley, pentru că Steven zicea că doamnele adevărate nu gătesc şi când am călătorit împreună, tu păreai întotdeauna că vrei să faci totul de una singură.

— Te-am făcut să te simţi nefolositoare? întrebă Leah

blând.

— Probabil că ai putea să faci în aşa fel, încât şase bărbaţi să se simtă nefolositori, dar, oricum, pentru a-l pedepsi pe John, am refuzat să fac orice treabă. Noaptea era... foarte neplăcut şi nu am ştiut cu adevărat ce înseamnă să faci dragoste, până la... până la Justin.

— Şi broşa? Asta n-a fost înainte de Justin?

— Oh, da. Mă plictiseam teribil în casa lui John, pentru că era plecat toată ziua şi, odată ce am refuzat să fac orice treabă, nu ştiam cu ce să-mi omor timpul. John are o cameră-birou, pe care o ţine încuiată şi imediat după căsătorie, mi-a spus să nu intru vreodată acolo.

— Ceea ce, bineînţeles, că ai făcut, zise Leah zâmbind.

— În fiecare zi. Nu conta prea mult, pentru că oricum nu mă interesa dacă mă prinde sau nu, aşa că ce mi se mai putea întâmpla? Am căutat destul de mult până am găsit cheia şi am folosit-o în fiecare zi, am căutat prin cameră şi apoi am pus-o la loc.

— Ce căutai?

— Orice ascundea şi nu ar fi vrut ca eu să găsesc. N-am găsit nimic, până când am dat de o ascunzătoare.

— O ascunzătoare?

— În spatele unui registru. Nu trebuia decât să-l mişc din

loc. Oricum, în ascunzătoarea asta erau foarte multe lucruri drăguţe, cum ar fi bijuterii, cutiuţe frumoase şi nişte cărţi. M-am înfuriat foarte tare, deoarece credeam că ascunde aceste lucruri, ca să nu le împartă cu soţia lui.

— Ai crezut? Da ce, te-ai răzgândit?

— Leah, nu puteam să port nicio bijuterie, dar m-am gândit să le poarte altcineva. John nu ar fi ţipat la altul, cum ar fi făcut-o cu mine. Şi-apoi, te pricepi atât de bine să ţipi la bărbaţi. Ţipi tot timpul la Wesley, l-ai spus lucruri îngrozitoare şi eu am fost întotdeauna amabilă, dar totuşi a vrut să rămână cu tine.

— Şi cum e cu broşa aia? repetă Leah.

— Credeam că e o miniatură a uneia din rudele lui John şi ştiam că va veni bine pe rochia ta cea verde, cum a şi fost, până când te-ai tăvălit prin funingine. În regulă, spuse ea, când văzu că Leah se uită urât la ea. Tot ce mai ştiu este că femeia aia a început să ţipe că i-ai furat broşa lui John. John m-a înşfăcat de braţ, mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare şi m-a luat de la dans. Oh, Leah, mi-e atât de frică!

— Apoi ce s-a întâmplat?

— John nu a vorbit cu mine până acasă şi când am ajuns, m-a încuiat în birou şi l-am auzit cum pleacă.

Kim privea în gol.

— Apoi, Justin a venit să mă salveze.

— Să te salveze? întrebă Leah. Nu era puţin supărat pe tine?

— Oh, da, Dumnezeule. Era negru de supărare. Mă acuza zbierând, de tot felul de lucruri şi îmi spunea în toate felurile. Am ştiut întotdeauna că nu mă prea plăcea, dar nu aveam idee cât de mult mă ura. În timp ce ţipa la mine, m-a luat să mă strângă de gât şi între timp îi făceam semne disperate, încercând să-i arăt ascunzătoarea. A durat ceva timp până am reuşit să-l fac să mă asculte, dar în cele din urmă m-a ajutat să mut registrul.

— Şi Justin a văzut ce era înăuntru?

— Mai mult decât atât. În timp ce eram înăuntru, a venit John acasă.

— Kimberly! Unde e Justin acum?

— Ajung şi la asta. Vezi tu, Justin nu avea nicio cheie şi toate uşile din casa noastră au încuietori, nu ca aici la tine, şi John a încuiat fiecare uşă, iar Justin a trebuit să spargă geamul ca să iasă şi uşa de la birou ca să mă scoată pe mine. Ne-am încuiat în ascunzătoare, îmbrăţişaţi – Kim oftă – în timp ce John mergea prin casă. Când l-am auzit plecând călare, Justin a zis: „Hai să plecăm de aici”. Deci

am ieşit şi ne-am dus în pădure şi Justin voia să-i spun tot ce am găsit în ascunzătoare, pentru că nu a putut vedea nimic, fiindcă John s-a întors şi a trebuit să închidem totul. Deci – făcu o pauză ca să-şi tragă sufletul – eu vorbeam şi, deodată, Justin s-a excitat şi a început să mă sărute. Eram atât de obosită încât l-am lăsat şi tot ce mai ştiu este că am făcut dragoste. A fost atât, atât de minunat, Leah. N-am visat niciodată...

— Ce-ai zis de l-ai făcut pe Justin să te sărute?

— I-am spus ceva obişnuit. Ce i-oi fi spus? Oh, da. Noaptea trecută, la petrecere, John a spus că nu e bun dansator şi i-am spus lui Justin că asta e o minciună, pentru că am găsit o hârtie în ascunzătoare în care scria că a învăţat să danseze în St. Louis.

— Kimberly, şopti Leah, unde e Justin acum?

— A zis că s-a întâlnit cu Wes, care s-a dus în Lexington să vadă dacă poate afla ceva de la fosta proprietară a broşei, şi Justin a zis să vin la tine şi să stăm amândouă cu Bud şi cu Cal, iar Justin se va duce să-l aştepte pe John să se întoarcă.

— Kimberly, spuse Leah, cât putu de calmă, cred că Justin s-ar putea să aibă probleme.

— Probabil. Kim zâmbi. John va fi foarte supărat când va

afla că l-am părăsit, dar acum, că Justin mă iubeşte... ţi-am spus că Justin a zis că mă iubeşte, nu? Mi-a spus-o ca pe o rugăciune. A zis: „Dumnezeu să mă ajute, Kimberly, dar cred că m-am îndrăgostit de tine”. Nu e drăguţ?

— Scoală, Kimberly, comandă Leah. Lasă vasele unde sunt. Mergem să-i luăm pe Bud şi pe Cal şi să încercăm să-l ajutăm pe Justin. Aşteaptă! Trebuie să-i lăsăm un bilet lui Wesley.

— Oh, nu. Eu nu-i scriu, zise Kim, dându-se înapoi. Justin m-a făcut să-i povestesc despre biletul pe care i l-am scris lui Wes şi a spus că a ghicit că Wesley nu te-a lăsat să vii la petrecere ca să te poată proteja. Dacă nu m-ai fi pus să-l scriu, nu s-ar fi întâmplat incidentul cu broşa.

Leah făcu un pas către ea.

— Dacă tu nu ai fi încercat să mă omori, nu ai fi fost silită să te măriţi cu John. Şi dacă tu nu ai fi fost atât de curioasă, nu ai fi aflat de ascunzătoarea lui Dancer. Şi dacă tu...

— Am înţeles, Leah. Se lumină la faţă. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, nu aş fi ştiut că Justin mă iubeşte şi nu aş mai fi fost noaptea trecută cu el. Oh, Leah, probabil că să te căsătoreşti cu cineva ca Justin înseamnă paradisul.

— Poţi să-mi spui asta şi mai târziu, zise Leah, luând o hârtie, o pană şi cerneală dintr-un scrin. Acum scrie ce îţi spun.

„Dragă Wesley.

Sper că sen soarea asta nu te va înfuria ca aceea pe care p-am lăsat-o ultima oară, dar de data asta sunt nevinovată, pentru că nici măcar nu ştiu despre ce vorbeşte Leah. Zice să-ţi spun că soţul meu, John, obişnuia să dea lecţii de dans şi că Justin, omul pe care-i iubesc acumt ştie totul şi, odată ce nu eşti aici, Leah şi cu mine vom cere ajutorul lui Bud şi lui Cal, înainte să mergem la John şi la Justin.

Cred că dacă aş înţelege toate astea m-aş speria.

Sper că ai călătorit bine către Lexington.

A ta cu sinceritate, Kimberly".

— Ai scris ce ţi-am spus? Că îi cerem ajutorul?

— Chiar aici, zise Kimberly, arătând cu degetul. Leah, ce facem dacă Bud şi Cal nu sunt acasă?

— Justin are nevoie de ajutor, zise Leah, încăpăţânată.

Kim oftă din greu.

— Mi-era teamă că o să spui asta.

Capitolul 30

Devon MacAlister îşi ajută soţia să coboare de pe cal.

— E cineva acasă? strigă el către casa familiei Stanford, ce părea pustie.

— Wesley a spus că o găsim pe Leah aici, împreună cu Justin, care are grijă de ea. Doar nu crezi că s-a întâmplat ceva, nu? zise Linnet.

— Ceva nu e în regulă, spuse Mac, atent la împrejurimi. E prea linişte şi de ce dracu mugeşte vaca aia întruna? Lynna, vreau să nu te mişti de aici şi eu mă duc să văd ce se-ntâmplă.

Când Linnet îl văzu că dispare în grajd, intră în casă. Pe masă erau vase murdare şi totul arăta de parcă cineva ar fi plecat în fugă. Dar nu erau semne de luptă.

Când să iasă, văzu biletul de pe masă, acoperit pe jumătate de o farfurie.

Mac dădu buzna în casă.

— Cred că ţi-am spus să aştepţi afară, se burzului el. Nu e nimeni pe nicăieri. Nicio vacă nu a fost mulsă, niciun animal hrănit. Ce ai acolo?

— Cred că Leah şi Kimberly s-ar putea să fie în pericol, şopti, ea, apoi îi citi tare biletul lui Kimberly.

— Deci John Hammond e Dancer, zise Mac gânditor.

— Devon, şopti Linnet. Bud şi Cal vin azi la noi acasă. Kim şi Leah n-or să-i găsească.

— Sper că femeile alea nu s-au dus singure după unul ca Dancer, nu? întrebă Mac, nevenindu-i să creadă, dar nu-i mai lăsă timp soţiei sale să-i răspundă, ia-ţi calul şi du-te înapoi în oraş, cât poţi de repede. Găseşte pe cineva să se ducă după Wes şi pe cineva care să vină să facă treburile pe aici. Tu – o ameninţă – rămâi în Sweetbriar. Nu-mi place deloc ce se întâmplă pe aici.

— Devon, începu Linnet, poate că ar trebui să-ţi mai iei nişte ajutoare, înainte să...

— Nu e timp, a fost tot ce a mai spus înainte s-o sărute scurt şi să iasă pe uşă.

Era întuneric când Kim şi Leah ajunseră acasă la Hammond.

— Eşti sigură că trebuie să facem singure toate astea? şopti Kim, când o văzu pe Leah descălecând nu prea departe de casă. Justin pare foarte puternic şi curajos şi poate că ştie ce are de făcut.

— Dă-te jos şi taci – şi nu sunt singură. Am cerut ajutorul, zise ea, încrezătoare. Şi te am şi pe tine.

— Nu prea cred că e acelaşi lucru, zise Kim,

descălecând.

După ce îşi ascunseră caii, începură să se strecoare către casă. După cum se vedea de afară, casa părea luminată de fiecare lumânare şi felinar existent.

Când în noaptea rece se auzi ecoul unei împuşcături, Leah şi Kim se uitară una la alta un moment, înainte ca speriată, Kim să se întoarcă spre cai.

— Hai să mergem! comandă Leah, apucând-o pe Kim de braţ şi trăgând-o către casa luminată.

Alergară prin curte, până se strecurară sub o fereastră. Înăuntru totul părea normal, nu se vedea nimeni.

— Unde e camera cu ascunzătoarea? şopti Leah.

Kim, prea speriată ca să mai poată vorbi, reuşi să-i arate spre o fereastră mai îndepărtată.

Leah, ţinând-o pe Kim de mână, se îndreptă ghemuită către partea aceea de casă, cu capul sub nivelul geamurilor. Precaută, se ridică pentru a se uita în casă. Ceea ce văzu o lăsă cu gura căscată. Pe podea, zăcea într-o baltă de sânge Justin, nemişcat ca un mort.

Leah alunecă înapoi.

— Justin, reuşi să şoptească.

Kim se ridică imediat să se uite şi căzu înapoi la fel de repede.

— Cred că John m-a văzut, zise ea.

— Trebuie să ne ascundem, zise Leah, uitându-se prin ferma necunoscută. Unde?

— Vino după mine, spuse Kim, ridicându-se şi adunându-şi fustele, fugind cu o viteză extraordinară către pădure.

Leah se luă după prietena ei, fugind până când inima începu să-i bată puternic.

Odată ajunsă în pădure, Kim nu se opri, sărind cu uşurinţă peste copacii prăbuşiţi, peste buturugi şi vreascuri.

— Kim, aşteaptă, strigă Leah. Opreşte-te un minut.

Kim se supuse fără nicio tragere de inimă, privind-o cu ochi mari.

— Unde mergem? întrebă Leah.

— În pădure, răspunse Kim.

— Da, dar unde? Trebuie să ai în cap o destinaţie.

— În pădure, repetă Kim, nedumerită şi încruntată că a întrerupt-o din fugă.

— Dar... începu Leah, însă nu termină pentru că se auzi o împuşcătură al cărei glonţ nimeri într-un copac din spatele lor, ratând cu câţiva centimetri capul lui Kim.

Acum nu mai era nevoie să le spună nimeni s-o ia la

fugă, iar lui Leah nu-i mai păsa încotro se îndreaptă.

Fugiră până când începură să le doară picioarele, şi Leah o prinse pe Kim de braţ.

— Trebuie să ne oprim şi să ne odihnim. Trebuie să ne dăm seama unde suntem şi să ne întoarcem în Sweetbriar.

— Nu-mi dau seama, zise Kim. Tu?

— Nici n-o să reuşim, până nu răsare soarele, să putem stabili direcţia. Kim! Vezi ceva mare şi negru acolo? O fi o peşteră?

— Nu-mi plac peşterile, zise Kim, încăpăţânată.

— Dar poate ne putem ascunde, poate reuşim să dormim puţin şi dimineaţă să găsim drumul către Sweetbriar.

— N-am putea rămâne aici, fără să ne ascundem în locul ăla?

— John ne va vedea rochiile colorate. Trebuie să ne ascundem undeva. Haide, să începem să urcăm.

Urcuşul nu a fost prea uşor, dar îl parcurseră în timp record şi când intrară în mica peşteră, Leah răsuflă uşurată. Nu îi spusese lui Kim de spaima ei cea mai mare, că ar putea fi un urs în peşteră, dar acum văzu că era goală.

Zâmbind, se întoarse către Kim.

— Am reuşit.

Dar zâmbetul îi pieri rapid de pe faţă, când de afară se auzi vocea lui John Hammond.

— Deci, nevestica mea cea prostuţă şi prietena ei au căzut în propria lor capcană, zise el, cu o voce ampjă, iar cuvintele sunau ca un ecou, deci nu-şi puteau da seama dacă e mai aproape sau mai departe. Ţi-am dat o şansă Kimberly, să vii cu mine. De fapt, te-am ales pentru că se părea că nu ai inutilul simţ al moralei, care te reţine să nu omori pe cineva care îţi stă în cale.

Kim, lipită de peretele peşterii, se uită repede la Leah.

— Dar soţia mea, continuă John, m-a dezamăgit. Acum, amantul tău – oh, da, ştiam de el – e mort în casa noastră. Ce tragedie li se va părea tuturor când se va auzi că Justin a fost omorât şi că în aceeaşi noapte au murit şi două femei. Eu voi fi soţul neconsolat.

— Ajută-mă să adunăm pietre, şopti Leah. Hai să facem o grămadă cu tot ce găsim. Poate că reuşim să nu se apropie, măcar un timp.

Ascultătoare, Kim începu să adune pietre, aşezându-le la intrare.

— Nu poate veni decât prin faţă. Îl vom vedea clar. Dacă trage, te întinzi pe jos. Ai înţeles? comandă Leah.

Kim dădu din cap.

Cu un rânjet pe faţă şi cu câte un pistol în fiecare mână, John stătea în faţa intrării peşterii, iar trupul i se contura în lumina lunii.

— Acum! ordonă Leah, când îl văzu că face un pas înainte.

Femeile începură să arunce pietre cu ambele mâini.

Uimit, John se feri de pietrele ce îl loveau. Când trase, femeile se întinseră pe pământ; gloanţele le vâjâiau pe deasupra capetelor, dar ele aruncau în continuare cu pietre.

Kim îşi luă elan şi aruncă o piatră cu forţă, lovindu-l pe John într-o parte a capului, de îi dădu sângele.

Nevenindu-i să creadă, se dădu înapoi din dreptul intrării şi dispăru repede.

— Deci, căţelelor, credeţi că sunteţi deştepte, nu? Hai să vedem cât o să rezistaţi acolo, fără hrană şi fără apă. Când sunteţi gata să vă predaţi şi să muriţi repede şi fără chinuri, să mă anunţaţi. Eu o să aştept aici.

Kim se ridică din spatele unei grămezi de pietre.

— O să murim, nu?

— Bineînţeles că nu! izbucni Leah. Kim, trebuie să ai curaj.

— Curaj? spuse Kim, nevenindu-i să creadă. Leah, nu am idee de unde ţi-a intrat în cap că e bine să fii curajos. Bravadele tale te-au băgat în tot felul de buclucuri, pe când laşitatea mea m-a ţinut acasă, în siguranţă.

— În siguranţă, măritată cu un hoţ şi un criminal, o ironiză Leah. Te-ai lăsat şantajată ca să te măriţi şi asta pentru că ţi-a fost frică să nu se afle că ai încercat să mă omori. Şi dacă nu erai o şerpoaică, nu ai fi aflat niciodată de ascunzătoarea soţului tău, şi dacă nu ai fi văzut ce e acolo, nu am fi fost aici. Şi mai mult...

— Leah, am înţeles ce vrei să spui. Poate că ar trebui să ne schimbăm amândouă. Când o să mă mărit cu Justin, o să...

— Justin, zise Leah, punându-i lui Kim o mână pe braţ, e mort.

— Nu, nu e mort, zise Kim convinsă. Aş fi simţit dacă e mort. Părea aşa, dar trăieşte.

Era ceva în tonul ei, care o făcea pe Leah să o creadă.

— Kim, spuse ea încet, ceea ce John nu ştie, este că i-am lăsat biletul acela lui Wesley. Iar dacă Justin mai trăieşte, va fi martor. Chiar dacă John ne omoară, nu o să scape.

— Hai să-i spunem lui John, spuse Kim, ridicându-se. Va

trebui să ne dea drumul.

Leah o trase pe Kim înapoi.

— Sunt sigură că onorabilul tău soţ va zâmbi şi ne va da drumul şi totul se va rezolva. Poate că o să ne strângă şi mâinile.

— Ai dreptate. John are un temperament înspăimântător, spuse Kim, indispusă. A omorât deja o mulţime de oameni, aşa că ne va omorî şi pe noi, măcar pentru a nu-şi ieşi din mână. Leah, ce naiba o să facem?

Leah se ridică şi se îndreptă către cel mai îndepărtat perete al peşterii. Acolo curgea un izvor. „Wesley”, se gândi ea. Ce ar fi vrut Wesley ca ea să facă? îşi aduse aminte de câte ori nu a zis Wesley că a încercat să le rezolve ea pe toate, fără să ceară ajutor. Cel puţin de data asta, se gândise să fie ajutată de Bud şi de Cal, dar pentru că nu i-a găsit, a mers înainte, târând-o şi pe Kim după ea şi a încercat să îl salveze pe Justin şi să captureze un criminal, de una singură. Şi acum, din cauza vanităţii de a crede că poate să le facă singură pe toate, s-ar putea să moară şi ea şi Kim.

— Ce-ar vrea Wesley să fac? şopti ea.

— Să-l aştepţi, răspunse Kim. Ar fi vrut să-l aştepţi la fermă până când se întorcea din Lexington, dar odată ce

nu ai făcut-o, cred că e mai bine să-l aşteptăm în peştera asta. Te rog, n-ai vrea să stăm aici, fără să facem vreun act de bravadă, Leah? Te rog!

— Dar dacă... începu Leah, dar se opri. Avem apă, dar nu avem mâncare şi se va face al dracului de frig aici.

— Probabil că tot la fel de reci sunt şi mormintele, zise Kim. Leah, cineva va găsi biletul pe care l-am lăsat şi când o să se trezească Justin, o să le poată spune că John e un criminal. Cineva va veni după noi.

— Chiar dacă Justin trăieşte, s-ar putea să treacă săptămâni până să poată vorbi. Mi s-a părut rănit destul de rău.

În momentul acela, John aruncă o piatră în peşteră.

— Vă gândeaţi cumva la asta, doamnelor? zise John râzând.

Leah văzu că de piatră e legată o bucată de hârtie. Cu mâinile tremurătoare, Leah o dezlegă.

— E scrisoarea pe care ai lăsat-o, nu? întrebă ea, cu lacrimi în voce.

— Una dintre ele, zise Kim, fără să pară îngrijorată.

— Una dintre ele? exclamă Leah.

— Leah, nici nu-ţi închipui câtă răutate are soţul ăsta al meu. Poate că odată îţi voi povesti ce îmi făcea noaptea.

Şi, de asemenea, ştiam că dacă merg cu tine undeva, o să dau de bucluc. Când tu şi Wes v-aţi dus să duceţi de mâncare, era cât pe ce să fiţi omorâţi, deşi făceaţi o faptă bună. Am auzit cum era cât pe ce să vă înşface câinii. Şi a fost vina ta, Leah. Nu ştiu cum faci de dai numai de necazuri.

— Câte bilete ai lăsat, Kim? şopti Leah.

— Trei. Unul la vedere, unul sub vasele murdare, ştiam că John nu se atinge niciodată de vase murdare, şi unul sub perna din dormitor.

— Dar nu te-am văzut, zise Leah. Cum...?

Kim o întrerupse.

— După cum ţi-am mai spus, pot fi foarte secretoasă. Acum, Leah, nu mi-e uşor să-ţi spun, pentru că poţi fi foarte convingătoare, dar dacă ieşi din peştera asta, eu nu vin cu tine. Rămân aici, până când un bărbat adevărat, unul cu muşchi adevăraţi şi, sper, şi cu o puşcă, vine să mă salveze. Dacă pleci, va trebui să pleci singură.

Leah se uită prin peştera urâtă şi rece.

— S-ar putea să treacă zile întregi până va veni cineva.

— Mai bine stau aici o săptămână decât să sosesc în Sweetbriar moartă, dar cu patru zile mai devreme.

— Şi eu la fel, zise Leah cu ochii trişti.

— Ştii exact la ce mă refer. Leah, cât timp poate trăi cineva fără mâncare?

— Poate că vom afla, zise Leah încet.

Se lăsă seara şi odată cu ea, niciun semn de ajutor.

John Hammond se urcase pe o colină, exact vizavi de intrarea în peşteră şi mai trăgea un glonţ din când în când, iar femeilor le era imposibil să se odihnească sau măcar să se relaxeze.

— Poate că ar trebui să încercăm... începu Leah, dar Kim se uită atât de urât la ea, încât renunţă.

Când se înnoptă, erau deja extenuate. John începu din nou să tragă cu puşca şi aruncă cartuşiera goală într-o groapă.

— Iar o să-neeapă să tragă! se plânse Leah.

— Aici! se auzi încet o voce. Ajutaţi-mă până îşi reîncarcă puşca.

Kim şi Leah schimbară rapid o privire, înainte de a sări la gura peşterii.

— Mac! zise Leah, aplecându-se în jos ca să ajungă la el. Cele două femei reuşiră să-l tragă înăuntru.

Mac se rezemă de peretele peşterii.

— Piciorul meu. Nu e prea rău, dar sângerează cam mult, aşa că doamnelor, v-aş fi recunoscător dacă l-aţi

lega strâns cu ceva.

Femeile îşi sfâşiară jupoanele şi-l asaltară cu întrebările.

— Cum de ne-ai găsit?

— Justin e rănit rău?

— Unde e Wesley?

— Cum ieşim de-aici?

— Ai ceva de mâncare? întrebarea asta o pusese Kim.

— Staţi puţin, zise Mac. Lăsaţi-mă să mă uit la picior. Eram sigur. Glonţul a pătruns. M-a nimerit din plin, de era să cad în prăpastie.

— Te doare tare? întrebă Leah.

— Puţin. Cel mai rău lucru este că nu cred că voi putea merge prea mult. Acum, doamnelor, în ceea ce priveşte întrebările dumneavoastră. A fost uşor să vă găsesc, pentru că nu puteaţi ajunge prea departe. Nu ştiu nimic de Justin, Lynna şi cu mine am fost la ferma *Stanford* şi ea a găsit scrisoarea. Am trimis-o pe Lynna înapoi în Sweetbriar să dea alarma şi să trimită pe cineva după Wes. Am fost pe aici toată ziua, dar a trebuit să aştept întunericul, ca să pot ajunge la voi.

— N-aş vrea să par nerecunoscătoare, dar de ce nu te-ai dus după John? întrebă Leah.

— S-a aşezat într-o poziţie foarte bună, unde nu se

poate ajunge decât cu o frânghie, iar eu nu am aşa ceva la mine şi apoi nu ştiam dacă trage în voi sau în vreun urs. Nu aveam de unde să ştiu că sunteţi aici.

— Urşii nu trăiesc în peşteri, zeise Kim, uitându-se suspicioasă de jur împrejur.

Mac îi aruncă doar o privire.

— Nu-mi închipuiam că o să mă împuşte când urcam către voi. Probabil că am îmbătrânit.

— Cred că trebuie să... începu Leah.

— Nu asculta nimic din ce spune, o întrerupse Kim. Ce crezi că ar trebui să facem?

— Vom sta aici şi vom aşteptă. În curând va sosi Wes cu câţiva bărbaţi şi sper să fie îndeajuns de deştepţi încât să vină pregătiţi. Am fugit ca un... ce dracu'!

Exclamase pentru că Kim se aplecase în faţă şi îl sărutase ferm pe gură.

— Îi iubesc pe bărbaţi, zise ea, oftând uşurată. Sunt atât de sensibili.

— Dar pentru toate astea cer o explicaţie, zise Mac. Aş vrea să ştiu de ce două femei proaste şi ale dracului s-au luat după un criminal ca Dancer, dar ca să vă spun adevărul, am aflat mai demult că motivele femeilor mă enervează ca dracu, aşa că dacă nu vă supăraţi, aş vrea

ca în curând să am o vorbă cu John Hammond. Vreau ca voi.

Amândouă să vă faceţi cât puteţi de mici şi, indiferent de ce se va întâmpla, să rămâneţi acolo. M-aţi înţeles?

— Eu da, spuse Kim, ironic.

— Dacă pui ceva la cale, poate aş putea să te ajut, zise Leah sinceră.

— Ultimul lucru de care am nevoie, este să... începu Mac, dar ţipătul de durere al lui Leah îl întrerupse.

Kim o înşfăcase pe Leah de braţ şi îşi înfipsese unghiile în carnea ei.

— Leah va face cum ai spus, Mac. Nu, Leah?

— Da, am zis şi eu aşa... spuse Leah, apărându-se.

— Acum! şopti Mac şi ambele femei îl ascultară.

Se târî pe burtă până la intrarea în peşteră şi zise:

— Haide, Hammond, nu eşti bărbat dacă te iei de două femei şi un bărbat rănit! ţipă Mac. Ai probleme cu noi?

Răspunsul au fost două împuşcături trase în direcţia intrării în peşteră. Şi Leah şi Kim îşi acoperiră capetele cu braţele.

— N-a fost o încercare bună, Hammond, zbieră Mac.

Câteva ore strigă Mac, iar John răspunse cu împuşcături. Leah îşi astupase urechile şi simţea că vocea lui Mac nu va

mai rezista mult. Ignorând ce îi spusese Kim, Leah o luă târâş înainte pe burtă, până ajunse lângă Mac.

— Te deranjează piciorul, nu? întrebă ea. De ce nu te odihneşti?

— Vreau să-i atrag atenţia lui Hammond asupra mea, şuieră Mac. Ia uite acolo.

La început Leah nu văzu nimic, dar concentrându-se, observa o siluetă, ascunsă după o stâncă.

— Hammond, tu l-ai omorât pe Revis? Am auzit că ai fost acolo. De-asta omul a dat numele meu? strigă Mac.

— Cine-o fi? şopti Leah.

— După mărime, cred că e Wesley, răspunse Mac.

— Eşti furios, John, pentru că ai fost descoperit de două femei? ţipă Leah.

Mac o apucă de gât.

— Să nu mai ieşi vreodată din cuvântul meu. Acum du-te înapoi în colţul ăla.

Supusă, Leah se târî înapoi şi se întinse lângă Kim.

— L-am văzut pe Wesley, şopti Leah. Coboară cu o frânghie creasta. Se va termina în curând.

— Într-un fel sau altul, zise Kim, îngropându-şi faţa în mâini. Sper să nu i se întâmple nimic lui Wesley.

În următoarele minute, Leah rămase întinsă, paralizată

de frică.

— Te implor, Doamne, se rugă ea, nu lăsa să i se întâmple ceva lui Wesley. De acum înainte o să fiu ascultătoare şi nu o să mă mai bag în niciun bucluc şi voi cere ajutor pentru orice, de la hornuri, la criminali.

— Dacă o să scăpăm cu viaţă o să te fac să spui asta în fiecare dimineaţă, zise Kim. Şi sunt sigură că Wesley mă va ajuta.

Leah nu-şi dăduse seama că vorbise tare.

— Dacă... începu ea.

— Voi două, tăceţi din gură, zise Mac. Îmi distrageţi atenţia.

În următoarele minute nu se auziră decât împuşcături, apoi se auzi un ţipăt înfiorător şi un zgomot puternic al unui trup căzut de la înălţime.

— Cine-a fost? zise Kim, fără aer. Doar nu era Wesley.

— Nu pot fi sigur... începu Mac.

— Leah! se auzi cea mai dulce voce posibilă. Eşti bine?

— Da, şopti ea, apoi o luă la fugă, sărind peste Mac, care tocmai încerca să se ridice, ignorând-o pe Kim care striga după ea să se întoarcă.

Se aplecă peste marginea colinei.

De deasupra se auzea vocea lui Mac.

— Stanford, ar fi bine să te caţeri repede până aici, pentru că vine nevastă-ta după tine. Şi-ţi spun eu că o să se urce pe frânghie.

— Apropo de neveste, MacAlister, se auzi strigătul lui Wesley. Linnet e în vârf, ea ţine frânghia.

— Fir-ai a naibii, Linnet! ţipă Mac. Ţi-am spus să aduci ajutoare.

Leah era la jumătatea drumului, pe stânca de vizavi, când Wesley veni către ea, trăgând-o spre el.

— Nu ştiu dacă o să te bat sau o să fac dragoste cu tine. Leah, aproape că te-ai sinucis. De ce nu ai rămas la fermă?

— Îmi pare bine că nu am rămas, pentru că John s-a dus acolo şi a luat unul din biletele lui Kim, iar Justin nu mai era acolo şi Bud şi Cal nu m-ar fi putut ajuta, pentru că nu erau acolo şi...

— Taci, Leah, zise Wesley, lipindu-şi buzele de ale ei.

— Am înţeles, domnule, spuse ea, ascultătoare.

SFÂRŞIT